

Cô Vợ Nghèo Của Tỷ Phú

Contents

Cô Vợ Nghèo Của Tỷ Phú	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	15
8. Chương 8	18
9. Chương 9	21
10. Chương 10	23
11. Chương 11	25
12. Chương 12	26
13. Chương 13	29
14. Chương 14	30
15. Chương 15	32
16. Chương 16	34
17. Chương 17	35
18. Chương 18	36
19. Chương 19	38
20. Chương 20	40
21. Chương 21	42
22. Chương 22	44
23. Chương 23	45
24. Chương 24	47
25. Chương 25	49
26. Chương 26	51
27. Chương 27	53
28. Chương 28	55
29. Chương 29	56
30. Chương 30	58
31. Chương 31: Hoạ Ngầm	60
32. Chương 32: Là Yêu?	61
33. Chương 33: Thỏ Lộ	63
34. Chương 34: Công Khai	65
35. Chương 35: Mỗi Người Một Toan Tính	67
36. Chương 36: Lưu Uyên Nhược Trở Về	70
37. Chương 37: Đau Lòng	72
38. Chương 38: Mất Tất Cả	73
39. Chương 39: Bi Ai	75
40. Chương 40: Đoạn Tuyệt	78
41. Chương 41: Hai Người Đàn Ông	80

42. Chương 42: Người Lạ	82
43. Chương 43: Phát Hiện Và Rời Đi	83
44. Chương 44: Sẩy Thai	86
45. Chương 45: Nghi Ngờ	88
46. Chương 46: Bạn Cũ	90
47. Chương 47: Nương Tựa Cùng Nhau	92
48. Chương 48: Bệnh Tình	93
49. Chương 49: Không Muốn Kết Hôn	94
50. Chương 50: Tin Dữ	96
51. Chương 51: Gặp Lại Tổng Luật	98
52. Chương 52: Cùng Nhau Trở Về	100
53. Chương 53: Đoàn Tụ	102
54. Chương 54: Trùng Hợp Đụng Mặt	104
55. Chương 55: Nhận Ra Thì Thế Nào?	107
56. Chương 56: Bảo Bảo Muốn Ở Cùng Với Mẹ!	110
57. Chương 57: Chúng Ta Nên Kết Thúc!	112
58. Chương 58: Uông Tịnh Nhan Gặp Chuyện	114
59. Chương 59: Tâm Tư Xao Động	116
60. Chương 60: Đại Kết	119

Cô Vợ Nghèo Của Tỷ Phú

Giới thiệu

Đời trước cô tiểu thư Tổng Nguyệt Linh của Tổng thị, thiên chi ngọc diệp vì gia tộc lấy hắt một tỷ p

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-vo-ngheo-cua-ty-phu>

1. Chương 1

_Chết vì làm người tốt!

_Có lẽ Tổng Nguyệt Linh cũng không ngờ chỉ một phút lương tâm trỗi dậy khiến cô trở thành một vong hồn .Nhìn xác mình nằm trên đường thật là khó coi.Cô đường đường là tiểu thư của tập đoàn Tổng Thị ,từ nhỏ mặc dù không được thương yêu như kiều nâng như trứng hứng như hoa ,nhưng vì là bộ mặt của cha mẹ nói riêng và Tổng Thị nói chung ,Cô luôn xuất hiện chung bộ dạng chỉnh chu nhất .Từ quần áo tới ,kiểu tóc luôn có nhà thiết kế riêng chăm sóc !Được học trong trường danh tiếng tốt nghiệp loại ưu !ra trường được cha

mẹ gả ột người chồng kim cương từ nghĩa đen tới bóng.

Nói tới ông chồng của cô a!Anh ta là người đứng đầu tập đoàn đa quốc gia Nghiêm Thị đó là bề nổi ,còn dưới là ông trùm các sòng Casino quan bar vũ trường về đêm ,được bảo kê bởi bạn anh ta ,chỉ là một người đứng đầu bằng nhóm hắc đạo rải rác từ trong nước ra nước ngoài .

Tổng Nguyệt Linh đôi khi cũng không hiểu sao Nghiêm Hạo lại đồng ý kết hôn với cô . ánh mắt anh ta nhìn cô như nhìn một người lạ .Lần đầu Tổng Nguyệt Linh gặp Nghiêm Hạo trong buổi tiệc của tập đoàn Tổng thị .Vóc dáng cao lớn một thân tây trang,gương mặt dù cười nhưng vẫn thấy lạnh .khi ánh mắt anh ta liếc trên người cô .Tổng nguyệt Linh theo bản năng rụt vai lại ,ánh mắt sắc bén và khủng bố quá đi .cô nghĩ đời này không có dịp gặp anh ta nữa .Nhưng ai ngờ lần gặp sao là một cuộc kết hôn aaa...

Tập đoàn Tổng Thị là một tập đoàn cổ phần trong gia tộc bên nội cô ,Từ Ông nội Bác ,chú hay cô nhỏ đều có cổ phần .Nhưng cha cô là người nắm nhiều nhất ,và là người lèo lái..

Nhưng từ khi ông nội mất có sự thay đổi ,khi cổ phần của ông nội để lại cho chú út và chú út lại chuyển nhượng cho Bác hai .Từ đó cổ phần của bác hai lại nhiều hơn cha cô và bắt cha cô phải nhường chiếc ghế Chủ tịch hội đồng quản trị.

Tất nhiên cha cô Tổng Văn không cam tâm ,tin tức ở đâu Tổng Văn biết Tỷ phú kim cương muốn lấy vợ nên mới đem Tổng nguyệt Linh đi bán ,với điều kiện là toàn thể nhân viên của tập đoàn nghiêm thị mua bảo hiểm nhân viên của Tổng thị

Trên dưới tập đoàn một con số khổng lồ aaa.

Thế là Tổng nguyệt Linh bị gả đi.Tổng Văn có hợp đồng lần này lại yên vị trên ghế chủ tịch Kết hôn 1nam với Nghiêm Hạo cô mới biết anh ta không phải là người .là một con rôbot Sáng 6h dậy tập thể dục 1tieng ,an sang đi làm .Tối 7h về ăn tối vào thư phòng .10h đi ngủ ,một tuần 3 ngày làm chuyện vợ chồng ,làm xong giường ai nấy ngủ .sao này cô biết Nghiêm Hạo ra điều kiện với cha cô ,kết hôn 3nam không có con thì ly hôn .Giờ thì mới có 1 năm mà cô đã hương tiêu ngọc nát rồi.

Tổng nguyệt Linh nhìn mọi người chen lấn nhìn thi thể cô, một chiếc Lamborghini màu đen và chiếc Bentley mulsanne cùng dừng lại .vệ sĩ mở cửa Nghiêm Hạo bước xuống chiếc Lamborghini tay vuốt nếp áo bị nhăn khi ngồi ,gương mặt lạnh lùng từ tốn lại nhận xác khi thấy rõ người ,mày kiểem nhíu lại .Tổng Văn cùng vợ bước xuống xe còn lại mẹ của Tổng Nguyệt Linh ,bà Tổng tên Lâm nguyệt Nhã vừa nhìn thấy con gái thì ngất xỉu Tổng Văn mắt cũng đỏ hoe ,Nghiêm Hạo nói vài câu phân phối xong quay lại chào tạm biệt cha mẹ vợ lên xe đi ,từ đầu tới cuối không nhìn vào thi thể một lần nào Nhìn chiếc xe đắt tiền chạy đi .Tổng nguyệt Linh tâm lạnh ,mặc dù bây giờ cô đã chết. Nghiêm Hạo !anh cũng quá vô tình đi ,dù gì 1 năm chồng vợ ,cũng không dành cho cô một chút thương xót ,phải chăng hào môn đều như vậy ..

Cô bỗng tiếc nuối lúc trước mình sống mơ hồ ,lúc đi học thì học xong về nhà ,bạn bè không có ,nghèo thì mặc cảm với cô ,giàu thì phân bì so sánh ,cô không thích ,nên cứ chui vô cái vỏ của mình .Tới lúc kết hôn xong cũng tiếp tục làm con sâu gạo
Cô sống thật là uổng phí một kiếp người quá đi .đang hoài niệm bỗng một lực hút mạnh kéo cô vào vòng xoáy mất dần ý thức!

2. Chương 2

Yến Tử nghèo khó

_Tống nguyệt Linh mơ hồ mở mắt ra ,thân thể nhức mỏi ,nhìn khung cảnh xa lạ ,đây là đâu? không phải cô đã chết rồi sao ?!nhắm mắt lấy sức mở ra ,vẫn không thay đổi .Một căn phòng chật hẹp ,củ kĩ ,đồ đạc bừa bãi lộn xộn ,sao cô lại ở đây .Cô nhớ cô bị xe đụng chết,thành một vong hồn ,cô thấy ba mẹ và cả ông chồng cô lại nhận xác cô ,đúng ,đúng cô đã chết rồi!
Gắng gượng chống tay ngồi dậy ,Tống nguyệt Linh giật mình ,sao tay cô lại nhỏ gầy thế này ,cô sờ mặt ,mặt khô,sờ đầu tóc ngắn ,nhưng người đang mặc quần jin cụt áo thun rộng thùng thình ,người nhỏ thó ,cô vội lấy chiếc gương trên đầu giường...

Một gương mặt xa lạ ,mắt to mũi hếch mày rậm môi nhợt nhạt ,nhìn sao cũng giống]
cậu bé chưa thành niên ,Nguyệt Linh đưa ra sờ dưới quần ,may quá con gái ,nếu cho cô sống lại trong cơ thể một cậu bé ,cô tình nguyện chết thêm một lần a Nguyệt Linh đau khổ nghĩ!!Mặc dù hoang đường nhưng thật sự cô đã sống lại trong cơ thể này ,còn cô bé này vì một lý do vì đó đã chết trong phòng,Nguyệt Linh thấy lạ cô đã tỉnh dậy lâu rồi mà không thấy ai ,hay tiếng nói ,chỉ yên tĩnh đến đáng sợ.Nguyệt Linh đi tham quan cái nơi tham quan chứ thật ra ngồi một chỗ có thể nhìn tổng quát hết ,trong phòng một cái giường cô đã nằm ,một cái tủ đựng quần áo dựng trước cái giường vừa làm vách ngăn vừa đựng đồ ,phía sau là một cái kệ bếp đóng tạm bợ trên đó là dụng cụ nấu ăn !trong phòng mọi thứ đều củ kĩ ,không tivi không điện thoại ,không có gì hết ,Nguyệt Linh mở ra cánh cửa tủ quần áo ,bên trong ít ỏi tới đáng thương ,toàn là màu trung lập ,xem ra cô bé này hướng nội,quần áo cái nào cũng bạc màu vì giặt quá nhiều lần ,cô bỗng nhớ tới mấy tủ quần áo hàng hiệu của cô ,có rất nhiều cái cô chưa gỡ tem và mặc lần nào ...Nguyệt Linh cảm thán đúng là kẻ ăn không hết người lần không ra a!Một cuốn sổ tài khoản số dư 3000 tệ ,đây là tất cả của cô bé ,cô nhìn mục chuyển khoản ,mỗi tháng cô bé được nhận 500 tệ một tháng đó là quỹ bảo trợ trẻ em mồ côi ,một thẻ căn cước Đinh Yến Tử ,năm nay 15 tuổi ,â da vậy là một cô bé mồ côi nghèo khổ ,sống với 500 tệ một tháng chết đi ,bây giờ cô Tống Nguyệt Linh 27 tuổi tiểu thư sống nhờ trong thể xác cô bé .cô phải làm gì đây ?

1 năm sau !

Tống nguyệt Linh,một quần jin ôm áo thun ,tay cầm túi xách ,nón kết đội lệch ,chân

bước nhanh trên đường tới khách sạn Đế Đô làm thêm .Từ khi sống lại trong thân xác Yến Tử cô mới biết cuộc sống tay làm hàm nhai là như thế nào .,500 tệ một tháng tiền thuê căn nhà kho của một bà tốt bụng hết 200 tệ .cô bé phải đi làm thêm rất nhiều nơi ,từ rửa chén trong nhà hàng ,tới phát tờ rơi dọn dẹp vệ sinh ,nhưng vì nhỏ tuổi chỉ làm ngoài giờ không có công việc ổn định ...Tổng Nguyệt Linh từ xưa tới nay không lo nghĩ về tiền bạc Vì thẻ ATM của cô không bao giờ hết tiền ,một cái của ông xã và một cái của ông bà Tổng cho hàng tháng cố định ,nên cô sống vô tư .

Một ngày sao khi tỉnh dậy cô rút hết 3000 tệ trong tài khoản ,ăn cơm ở một :”quán ăn nhỏ” mua vài bộ đồ trong cửa hàng giảm giá .

, Xong Nguyệt Linh mới hối hận vì cách xài tiền của mình ,bây giờ chỉ còn vài trăm tệ sống như thế nào ?Tổng nguyệt Linh cũng nghĩ tìm về cha mẹ và nói sự thật.Nhưng chuyện quá hoang đường liệu có người tin cô?,với cuộc sống giàu sang ngày trước khiến cô một môi cô không muốn quay về cuộc sống thiếu phụ nhân trong cái lồng son ấy nữa,mặc dù bây giờ cô bé mồ côi ngeo khổ cô muốn sống cuộc đời tự do của mình

3. Chương 3

_Bắt gian!!

Khách sạn Đế Đô là khách sạn 6 sao lớn nhất thành phố A.Ngoài thuê phòng phục vụ ăn uống ,đặc biệt hơn tầng hầm là khu vui chơi vũ trường casino xen kẽ với nhau. ,Có thể nói Đế Đô là thiên đường vui chơi ,đủ loại thành phần ,tại nơi gặp gỡ các cuộc làm ăn của những ông tay to mặt lớn !__

,tới những sàn nhảy truy lạc của giới cậu ấm cô chiêu,,muốn tới được Đê Đô phải gia nhập thành viên ,gia đình thu nhập mỗi năm !

,chính vì thế an ninh bảo an của Đế Đô là tuyệt đối ,đó cũng là ưu điểm của Đế Đô khiến các thành phần thượng lưu lựa chọn đầu tiên .mà nơi thần kì này là của

Nghiêm Hạo chồng Tổng Nguyệt Linh ,...

Nguyệt Linh đi vào thang máy dành cho nhân viên lên khu dọn dẹp vệ sinh ..muốn vào Đế Đô mọi người đều phải có thẻ đi thang máy

Tất cả nhân viên ở Đế Đô đều đi chung một thang máy chuyên dụng dành cho nhân viên ,và thẻ nhân viên để quét vào máy trước khi vào thang máy .vừa kiểm soát và chấm công cho nhân viên ,có thể nói chức năng quản lý của Đê Đô vừa hiệu quả an toàn Thông minh ,

Hôm nay Tổng Nguyệt Linh làm thế cho Di Lý hàng sớm của cô,chính di giới thiệu cho cô một chân phục vụ trong nhà bếp

muốn xin vào làm việc trong Đế Đô cực khó phải có người làm lâu năm đứng ra bảo lãnh dù công việc chỉ là lao động tay chân,

di Lý hôm qua trật chân nên cô tới sớm làm thế cho di „Di Lý rất tốt với cô ,di sống một mình với người con của anh ruột di .lên đây học đại học ,cháu di Lý ,Lý gia Hân cũng là người bạn duy nhất của Đình yển Tử !

Yến Tử hôm nay lại làm dùm cho bà Lý à? „...cô tổ trưởng khu dọn dẹp phòng cười hỏi

-Dạ ,cháu sẽ làm thế tới khi chân đi hết đau ạ! „...Nguyệt Linh vừa thay đồng phục vừa nói

Bây giờ cháu dọn phòng 023 043 '053 ,nhé !chị tổ trưởng nhìn danh sách các phòng khách hàng trả phòng,,

Vâng ,em đi đây ! Nguyệt Linh đẩy xe đựng dụng cụ làm việc đi ,nhớ

trước kia ,đầu ngón tay không đựng nước ,chưa từng làm bất cứ việc chân

Tay gì ,có ngờ đâu bây giờ chỉ tiếc thời gian quá ít không đủ thời gian làm những việc cần làm „một năm

qua Nguyệt Linh nhiều trải nghiệm

mà 27!năm cô chưa biết ,thình thoảng cô vẫn nghe tin tức về tập

đoàn Tống Thị ,biết cha mẹ vẫn khỏe ,em trai cô Tống Luật đã về tiếp nhận

Tống Thị ,Hai chị em cô tình cảm rất tốt ,không biết khi nghe cô

không còn Tống Luật như thế nào ?dù linh hồn cô còn đây. nhưng

cũng không thay đổi được cô đã chết ...

Kiếp trước cô sống mơ hồ ,nhưng cô vẫn cảm nhận được tình thương của ba mẹ và đứa em trai cô..giờ sống

xa mọi người mới biết quý,gìờ cô chỉ có thể đứng nhìn từ xa cầu nguyện cho người thân cô vui vẻ ,bình an!

!_ring ring! ring! ...Alo „,_Yến Tử à ,bây giờ em lên tầng 9 .phòng 001 dọn dùm chị ,đang cần gấp „„

giọng chị tổ trưởng gấp gáp

„,Nhưng ...ở đây em chưa xong „,Không sao để đó ,em dọn phòng tổng Thống trước đi „có ông chủ lớn ở

„nhanh nhé ,nói xong cúp máy ...

Yến Tử thở dài „„đành lên lầu 9 ,

Lấy thẻ mở cửa phòng bước vào ,Ở Đê Đô có mười căn phòng loại này ,nhưng phòng 001

là lớn nhất ,căn phòng này thiết kế theo riêng biệt,trên trần nhà trang trí một chùm đèn

thủy tinh cực lớn ,một bộ salon sang trọng tại phòng khách ,bàn làm việc ,quầy bar ,một

tủ rượu hình xoắn đầy độc đáo ,Phòng gồm 3 phòng ngủ và một nhà bếp

thiết kế khéo léo màu sắc hài hòa ,nhìn cứ như một căn hộ nhỏ ... Nguyệt Linh cảm thấy

căn phòng này từ trang trí đến nội thất rất giống biệt thự cô và Nghiêm Hạo từng ở

lúc vào Ngôi biệt thự đó cô rất thích và cũng ngạc nhiên người lạnh lùng như Nghiêm Hạo

lại thích ở một nơi ấm áp ,căn phòng sạch sẽ không một hạt bụi ,nhưng Nguyệt Linh vẫn

lau chùi qua một lần..

_Hạo! _sao anh không hiểu cho em ,Múa! là lý tưởng của em,em không thể từ bỏ được_!

cô gái có mấy tóc xoắn gương mặt búng ra sữa ,đôi mắt nâu to tròn ,cánh mũi thon

đôi môi mọng đang phụng phịu nhìn thật khiến người ta thương tiếc

_Nhược nhi !anh không bắt em nghĩ hửn .chỉ cần kết hôn sanh con xong em lại múa tiếp !

giọng người đàn ông nhẹ nhàng ...

_Nguyệt Linh bùm miệng kinh ngạc ,Chồng cô a! đang cầu hôn với người khác ,không phải

chứ cô mới chết có một năm mà ,dù gì người ta để tang vợ tới 3 năm .thôi bỏ đi ,cô cũng

không mong tên mặt lạnh ấy để tang ..

_Nhưng em mới 24 tuổi thôi !-Hạo ,sự nghiệp em đang lên ,anh không phải không biết

nghệ sĩ diễn một thời gian khán giả sẽ không còn nhớ mình nữa ,em không muốn em đã rất khó khăn mới được như ngày hôm nay ..Lưu uyển Nhược không cho là đúng

__nhược nhi! nếu em không diễn được anh sẽ lo cho em ,anh đã 35 tuổi rồi ,ba mẹ chỉ có mình anh ,ai cũng muốn anh cưới vợ sanh con ,em muốn anh đợi đến bao giờ

Nghiêm Hạo mết mết nói ...

__Lúc trước anh vì giận em nên mới lấy Tống Nguyệt Linh ,nhưng anh không quên được em

.anh muốn em làm vợ anh và sanh con cho anh

Lưu uyển Nhược cầm động „hư vinh một người phụ nữ trở dậy ..Đúng ai mà không kêu ngạo khi một người đàn ông suýt sắc như hấn yêu mình ...

Nhưng cô không thể bỏ ánh đèn sân khấu ,bỏ những tràng vỗ tay ,những người hâm mộ

chỉ có ở trên sân khấu cô mới thấy mình đặc biệt tài giỏi ,nếu từ bỏ cô chỉ là một người bình thường mà thôi .

Lần đầu tiên cô gặp Nghiêm Hạo là năm cô 20 tuổi ,đã 4 năm rồi nhưng Hạo vẫn yêu thương chiều chuộng cô.Lúc nghe Hạo kết hôn cô như điên như dại chỉ biết cố gắng phát

hết buồn khổ vào điệu nhảy ,cô muốn mình tỏa sáng để Hạo dù cưới vợ nhưng vẫn không quên được cô,!

Đúng như cô đã nghĩ kết hôn 3 tháng Hạo lại tìm cô ,và một năm trước vợ Tống nguyệt Linh xảy ra tai nạn „Cô và Hạo lại là của nhau „cô muốn có Nghiêm Hạo và cũng muốn sự nghiệp của mình „,

__Nhưng Hạo ,vợ anh mới mất có 1 năm mà „có sớm quá không „,Lưu uyển Nhược kiểm soát cô muốn kéo dài một thời gian nữa mới kết hôn

__Không sao ,anh với cô ta không có đãi tiệc chỉ một tờ hôn thú „nên chỉ ít người biết cô ta là vợ anh thôi ,....Nghiêm hạo lạnh lùng

.— Hạo ,cho em một thời gian thu xếp công việc được không„,tay ôm cổ hấn vui đầu làm nũng

Nghiêm Hạo bắt đắc dĩ thở dài ,—được rồi vậy từ đây tới cuối năm ,từ đây tới cuối năm ,lần này anh không nhượng bộ đâu đấy

Người ta biết rồi mà !Hạo người ta nhớ anh nha „thì thăm bên tai hấn tay trượt lên trong áo,xoa vùng ngực săn chắc của hấn

-__— Hạo ,nhớ em không „,cởi từng nút áo hấn ,đôi môi đỏ mọng hôn lên từng chút trên da thịt màu đồng ấy „cái lưỡi nhỏ xinh quét qua hạt đậu

Của hấn !Nghiêm Hạo hơi thở trở nên gấp gáp „„ tay đưa lên cặp ngực tròn trịa xoa nắn.....Lưu uyển Nhược ưỡn người đón nhận bàn tay

hấn càn rỡ.Nghiêm Hạo vội vàng thoát hết quần áo của cô ta vui đầu vào ngực liếm múc ,một tay khác thăm dò phía dưới xoa nắn

...„um mm um „quần chur T sao ,tính quyến rũ anh hử„„,giọng Nghiêm Hạo ngập tràn tình dục

’„„„đáng ghét„,anh co bị em quyến rũ không„,Lưu uyển Nhược dang đôi môi đỏ mọng lên

—Anh sẽ cho em xem anh có bị quyến rũ không ,tôi đó đừng xin anh buông tha nhé „„dứt lời ôm

Lưu uyển Nhược bước nhanh vào phòng„„

4. Chương 4

___Phá hư chuyện tốt!___

___Trong phòng truyền tiếng thở dốc của đàn ông và tiếng rên rỉ của phụ nữ ..Nguyệt Linh bụm miệng không để inh phát ra tiếng ..

___Thật con mẹ nó trâu bò quá đi „Tống nguyệt Linh giận dữ .bây giờ cô mới biết lý do Nghiêm Hạo lấy cô ..Ai mà dễ chịu khi bị người khác lợi dụng đem đi đùa giỡn ,trong thời gian chung sống anh ta còn ngoại tình nữa chứ ,càng nghĩ càng hận tên Nghiêm Hạo kia...

___may ông trời có mắt cho cô chết đi sống lại ,nếu không một bông hoa như cô có thể bị tên Nghiêm Hạo đó làm chết già trong biệt thự đó rồi _đồ tồi ,...

___Đem tên chồng kia nguyên rửa một lần „Tống Nguyệt Linh mở cửa phòng nhẹ nhàng bước ra ,vì quá chú ý động tĩnh trong phòng ,nên chân dẫm lên hạt nút áo bằng thủy tinh

vì gấp gáp cởi ra mà đứt ,sàn gạch trơn nên thân thể cô trượt một cái

___RẦMaaaa đau chết cái mông tui rồi _bất ngờ xảy ra nên Tống Nguyệt Linh không nhớ mình vẫn còn đang ở trong phòng Tống Thống...

___Trong phòng hai người đang chiến đấu hăng sai,vì tiếng động giật mình dừng lại

___Aaa ,HạoLưu uyển Nhược hoảng sợ kéo chăn đắp lên người

___Nghiêm Hạo lạnh lùng đứng dậy trên mặt còn lưu tình dục ,mày nhú lại ,mặc nhanh quần dài đi ra ngoài

___Phòng khách ,một nhân viên phục vụ phòng đang lồm cồm ngồi dậy ,mặt mang khẩu trang nên nhìn không rõ ,ánh mắt chột dạ

___Cô là ai?_giọng nói nghiêm nghị mang theo tức giận ,

Tống Nguyệt Linh bối rối ,đối diện với anh ta „trên người không mặc áo ,lộ ra vòng ngực sáu múi vì vận động nên còn lấm tấm mồ hôi ,quần dài ôm lấy đôi chân rắn chắc.gương mặt đang tức giận .mày kiểng nhú lại ,mặt lạnh nhìn cô.....

___Dạ... tôi ..tôi...là nhân viên vệ sinh

___Cô ở đây bao lâu ?_Cô không biết quy định khách vào phòng ,là phải rời khỏi sao?_

___Tôi „xin lỗi,,vì tôi đang dọn dẹp bên trong _Tống nguyệt Linh lo lắng ,cô biết rõ quy định đó ,nhưng khi hai người họ vào là sắp với nhau ,cô không có đường ra a

___Không cần nói nhiều ..từ hôm nay cô bị sa thải „,hắn không chấp nhận nhân viên tò mò ,nge lên khách hàng .phải biết khách hàng của hắn toàn là những người nổi tiếng,,đời tư của họ là điều tối kị !

___Tôi „tôi không cố ý ,xin hãy bỏ qua cho tôi lần này _đây là công việc của Dì Lý cô không thể để mất được ...

___Dạ Phong ! kêu tổ trưởng phụ trách dọn phòng lên đây cho tôi _Nghiêm Hạo lạnh nhạt phân phối ...

___chưa đầy 5 phút chị tổ trưởng có mặt ,đây là phòng của sếp lớn nha ,không thể chậm trễ được ,,

___Tôi muốn cô sa thải người này ,vì phạm nội quy nên sẽ không bồi thường _Nghiêm Hạo nhanh chóng ra lệnh

___Dạ„Thưa Tổng giám Đốc „cô bé này chỉ làm thế cho Dì của cô bé thôi ạ ___Xin giám đốc bỏ qua một lần ,,Tổ trưởng mở miệng cầu xin „cũng tại cô kêu Yến Tử lên đây

___Còn có chuyện như vậy nữa à „Tổ trưởng Lâm ,Tôi có ra nội quy cho người khác thay thế làm việc sao?Nếu xảy ra chuyện khách hàng khiếu nại ,cô gánh được sao ?chức tổ trưởng của cô đổi được rồi _Nghiêm Hạo lạnh lùng ...

___Đủ rồi _ Tống nguyệt Linh tức giận quăng khẩu trang xuống đất....

___Không phải chỉ nge thấy anh làm tình thôi sao ,có gì ghê gớm ,,tôi cũng không muốn thấy ___không sợ làm bẩn tay mắt mình sao ___Tôi đã xin lỗi rồi còn muốn như thế nào ___Được sa thải đi,,chuyện này cũng không liên quan tới Tổ trưởng Lâm ,,mong anh đừng giận chó đánh mèo...nói xong chạy ra ngoài

___Nghiêm Hạo xiết chặt tay ,gân xanh nổi lên ,___Tổ trưởng Lâm ,chuyện này tôi không muốn thấy lần thứ hai

___Dạ ___Thưa Tổng giám Đốc ,,tổ trưởng Lâm run sợ ,,

___Tổng Nguyệt Linh một đường chạy ra khỏi Đế Đô ,,tên Nghiêm Hạo khốn kiếp ,,tướng ngon lắm sao ,,nếu không phải công việc của Dì Lý cô mới không thèm xin lỗi anh ta...bây giờ làm sao đâyRìng rìng ,,

___Chị Lâm em nge đây ...___Tạm thời em đừng làm thay Dì Lý nữa ,,chị sẽ cho Dì Lý nghỉ bệnh tới khi nào Dì Lý quay lại làm thì thôi ___Vâng em biết rồi ! cảm ơn chị ,,

___phù may quá !công việc Dì Lý không bị mất ...

___Bên trong phòng Vip của Vũ trường ,,Nghiêm Hạo ,Đường Nhật ,,Đỗ Long đang ngồi uống rượu ..Đỗ Long bạn của Nghiêm Hạo phụ anh ta quản lý các tụ điểm về đêm là trùm hắc đạo ,,Đường Nhật là một luật sư,3 người biết nhau từ bé

___Hạo !uyển Nhược đã đồng ý kết hôn với cậu ?_Đường Nhật xoay ly rượu hỏi

___Không liên quan tới cậu ..Nghiêm Hạo lạnh lùng

___Lần này cô ta chịu bỏ sân khấu lui về sao ?xem ra cậu thật có sức hút nha_!

Đường nhật châm chọc ,,Lưu Uyển Nhược là một diễn viên múa bale rất nổi tiếng ,luôn đi khắp các nước biểu diễn Đường Nhật biết cô ta qua Nghiêm Hạo ,một người có tài và tham vọng...Cô ta chịu bỏ các thứ vì Hạo sao?Đường Nhật suy tư

___ ,cậu muốn thử sức hút của tôi không ,?Nghiêm Hạo cười như không cười liếc cậu

___Hạo , ỉnh xin đi ,cậu đừng làm mình buồn nôn...Đường Nhật xoa tay

___Long !hôm nay có gì sao? Đường Nhật hỏi người ngồi im lặng uống rượu

___Cậu ta sắp làm cha,,Nghiêm Hạo phun ra

___Cái gì ?thật sao ?nói Nghiêm Hạo mặt lạnh thì tên Đỗ Long này tảng băng nha !tối ngày chỉ biết quản lý mấy trăm tên trâu bò đánh nhau dành địa bàn thôi ..

___Long !có thật cậu sắp làm cha không?mẹ của con cậu là ai thế ..

___Đỗ Long cau mày ,,hắn chỉ vì say rượu với cô phục vụ một lần thôi ,không ngờ cô ta có thai ,khá lắm tiền trao cháo múc mà dám kêu hắn chịu trách nhiệm ...

___Cậu không muốn đứa bé hả?3 người bọn họ đều là độc đinh! tuổi xấp xỉ ngang nhau

ông bà hai bên đều mong họ lấy vợ sanh cháu ,,nhưng ai cũng không muốn ràng buộc ,,chỉ có Nghiêm Hạo ,lấy vợ 1 năm chẳng may qua đời ,,

___Ông trời cũng quá trớ trêu đi ,Hạo lấy vợ 1 năm mà không có ,cậu qư một lần là có rồi ..Hạo !có phải phương diện kia cậu không được ,,Đường Hạo tà ác nói

___Nghiêm Hạo mặt lạnh lùng liếc Đường Nhật ,đáng chết !tên này dám rửa hân tuyệt tự sao?

___Người vợ trước đối với hắn không có ấn tượng lắm ,là một người yên tĩnh ,mờ nhạt

lúc lấy Tổng nguyệt Linh vì hắn quá mệt mỏi với Uyển Nhược ,cô ta cứ đi diễn suốt không quan tâm ý muốn của hắn .Hắn có sự nghiệp mà ai cũng mong ước ,Hắn chỉ muốn lấy một người vợ mình yêu và những đứa con cho cuộc sống đầy đủ trọn vẹn !

...Nhưng sống với Tổng Nguyệt Linh hắn cảm giác như mình chưa lập gia đình ..Cô ta không quan tâm tới hắn ,ở trước mặt hắn thì từ tốn lịch sự ,đúng mẫu tiểu thư nhà giàu

làm hấn thấy trong nhà có thêm một bình hoa vậy thôi ,,

___Nếu đứa bé thật sự của mình !thì mình sẽ nhậncòn người mẹ ;;hấn không cần ... Đỗ Long vô tình!

5. Chương 5

___Ly trà phong ba!l

___Câu nói cái gì ?_bây giờ người ở đâu ?_được rồi !tôi sẽ đến liền ___Nghiêm Hạo khoác vội áo khoác ra ngoài

___Trong bệnh viện Lưu uyển Nhược xanh xao nằm ở trên giường___Trợ lí của cô Tần Mỹ đưa cho cô ly sữa!

___Uyển Nhược à ,cô giấu Nghiêm Tổng bỏ đứa bé lỡ như ngài phát hiện ra thì sao?

___Chúng ta làm bí mật vậy ,sẽ không tới tai của Hạo được ,,đứa bé này đến không đúng lúc .rồi tôi với Hạo sẽ có lại đứa khác ...

___Không phải cô không cần bảo bảo ,nhưng cô muốn tham gia cuộc thi danh giá: Bàn chân vàng: 5 năm mới tổ chức một lần cô không muốn bỏ lỡ ..nếu đoạt giải rất nhiều người sẽ biết tới cô ,chính vì thế đành ủy khuất bảo bảo vậy ...

___Cô đã hứa với Nghiêm Tổng cuối năm sẽ kết hôn mà ,,nge nói cuộc thi này lưu diễn các nước ,sẽ kéo dài sang năm sau ...Tần Mỹ biết Nghiêm Hạo rất muốn kết hôn với Uyển Nhược

___Tôi sẽ thuyết phục Hạo ,,Hạo rất yêu tôi chắc anh ấy sẽ đồng ý thôi

___Nếu như anh không đồng ý?___Nghiêm Hạo bước vào nét mặt âm trầm

___Hạo___,Uyển Nhược bối rối!_sao Hạo tới đây ,Hạo biết rồi sao?

___Nói ! Em vào đây làm gì?,,giọng Nghiêm Hạo rét lạnh!

___Hạo___Em _Hãy nghe em giải thích_Lưu uyển Nhược lo sợ ,lần đầu cô thấy Hạo nhìn cô lạnh lùng thế

___Được em nói đi _

___Hạo ,không phải em không cần con ,em chỉ rất muốn tham dự cuộc thi đó _Hạo ..xong em sẽ sanh cho anh đứa khác ,,Hạo ,em biết anh yêu em ,,chiều em một lần này nữa thôi!

Lưu Uyển Nhược giọng điệu vừa làm nũng vừa cầu xin _

___Nghiêm Hạo ,phản nộ ,thất vọng ,chua xót,nhắm mắt lại ,,

___Uyển Nhược !em yêu anh sao ?giọng nói bình tĩnh

___Em yêu anh mà Hạo !cô không do dự đáp

___Yêu mà bỏ con của Tôi một cách không do dự sao ?Em thừa biết anh mong muốn có con như thế nào mà ,tại sao em lại tàn nhẫn thế _Nghiêm Hạo hét lên

___Không _không _không phải Hạo ,Uyển Nhược khóc nói _Em chỉ không muốn bỏ lỡ cơ hội này thôi _Hạo ,em xin lỗi ,rồi chúng ta sẽ có đứa bé khác !

___Sẽ không còn đứa bé nào nữa ,,Em không bao giờ nghĩ tới cảm giác của Tôi ,,em làm Tôi quá thất vọng...Nghiêm Hạo lạnh lùng bỏ đi

___Hạo .đừng đi _Lưu uyển Nhược hoảng sợ có phải cô sai rồi không?

___Hạo __Cậu định làm mình say đến chết sao ?Cậu đã uống nhiều rồi

___Đường Nhật ngăn cản .tên này hôm nay không biết bị gì ,cứ nốc rượu liên tiếp ,gương mặt lầm lì đáng sợ

___Cứ để cho cậu ta uống __Cậu ta cần giải tỏa ,,

Đỗ Long hiểu rõ ,chính cậu là người cho Nghiêm Hạo biết Lưu uyển Nhược lên đi phá thai ...Vì lo lắng cho uyển Nhược không an toàn ,Hạo nhờ anh một vệ sĩ giám sát bảo vệ cho cô ta !nên những chuyện của cô ta anh nắm rõ ..Hạo yêu cô ta thế „Lần này Cô ta quá đáng rồi...

___Yến Tử __

___chị Tiểu mai

___mai quá !em đem dùm chị cái ly này vào phòng Vip 01 đi ..chị đau bụng quá „phải giải quyết mới được
___Tiểu Mai ôm bụng đau khổ

___Nhưng....Nguyệt Linh chưa kịp trả lời „Tiểu Mai lấy tốc độ nhanh chóng nhét chiếc ly vào tay Tổng Nguyệt Linh rồi chạy vào phòng vệ sinh

___Tổng nguyệt Linh đen mặt ,Tiểu Mai này là tiếp viên phòng Vip ,có chút nhan sắc tỏa ra kêu ngạo hơn người ,lúc nào cũng muốn mời chài câu ông chủ lớn để đổi đờiTổng nguyệt Linh bất đắc dĩ cầm ly nước bước đi

___Tổng Nguyệt Linh vừa đi ,Tiểu Mai lướt ra gương mặt nổi lên tính toán

ly trà đó cô đã bỏ thuốc kích dục loại mạnh vào ,chỉ 15p sẽ phát tác ,cạnh thời gian con bé đó đi ra là cô vào đượcChỉ cần cô xảy ra quan hệ với người trong phòng là cô đổi đời rồi..nếu ngi ngờ ly rượu cô sẽ đổ lỗi cho con bé đó „dù sao nó cũng không phải là nhân viên chính thức „ai biết nó có mưu đồ gì __

___Nghiêm Hạo khó chịu nằm trong phòng „hắn mới nôn ra nên giờ vị giác rất khó chịu „Đường Nhật và Đỗ Long đã đi trước „ Đường Nhật chu đáo dặn người đem cho hắn trà giải rượu cho hắn vì đây là địa bàn của bọn họ nên rất yên tâm

___Tổng nguyệt Linh vào phòng nhìn quanh không thấy ai „tính để ly xuống rồi đi ra „nhưng nghe giọng nói rên rỉ bên trong „cô tò mò bước vào

___Nước ,lấy cho dùm ly nước „,...Nghiêm Hạo mơ hồ thấy có người ra lệnh ..

___Tổng nguyệt Linh thấy rõ người trên giường xì mũi coi thường „đứng

oan gia „còn muốn tôi lấy nước cho anh ,mơ tưởng „nói xong xoay người ra ngoài ...

___Uyển Nhược tại sao ?tại sao làm như vậy ..tại sao

Nghiêm Hạo khổ sở kêu lên ..Tổng nguyệt Linh ngạc nhiên „tên này giống thất tình quá

,quay lại nhìn Nghiêm Hạo ,gương mặt đỏ bừng vì say rượu mắt nhắm lại , khổ sở,môi mím chặt ,cả người toát lên ưu thương nồng đậm!

„,___Tổng nguyệt Linh thở dài „lấy ly trà giải rượu cho anh ta uống „,cổ họng đang khát khô nghiêm Hạo uống hết ly nước „mắt vẫn như củ nhắm lại

___không ngờ người như anh mà cũng khổ sở vì tình cảm „,mặc dù biết lúc trước anh

ta vì mục đích mới lấy cô ,nhưng ngoại trừ lạnh nhạt anh ta cũng không đối xử tệ với cô

___có lẽ vì không thương nên cô cũng không thấy khổ sở lắm __bây giờ cô đã tìm được

lý tưởng để mình sống vui vẻ nên không bận tâm nữa

___Tôi hy vọng anh cũng vui vẻ , chồng trước của tôi __Tổng nguyệt Linh thì thầm

___Nghiêm Hạo cảm thấy cơ thể mình nóng rực „khó chịu „cái đó đang đói khát ,hắn khó chịu mở mắt ra „thấy một người con gái đang đứng nhìn hắn „,

___Uyển Nhược „hắn gọi cô „hơi thở dồn dập „ham muốn mãnh liệt làm hắn mất bình tĩnh ngồi dậy kéo tay cô ngã xuống giường hơi thở nóng hổi phả vào mặt

___Tổng nguyệt Linh bàng hoàng chưa hiểu đã thấy người nãy giờ nhắm mắt bỗng nhiên tấn công mình ..theo bản năng cô giẫy dụa..

___Uyển Nhược.. anh muốn __thơm quá „hắn hít một hơi hương thơm mát ,vùi đầu vào cổ cô ..

___Nghiêm Hạo tên này „,Khốn kiếp mở mắt ra nhìn cho kĩ „Tôi không phải là Uyển Nhược của anh__Tổng nguyệt Linh tức giận la lên

___Nghiêm Hạo nheo mắt nhìn người phía dưới mình „,một cô gái trẻ mắt to đang tức giận

trừng hắn „chiếc mũi xinh hơi hếch mặt vì phản kháng mà hồng lên môi hồng mím ,hai má phồng lên ,nhìn rất đáng yêu „,nhưng không phải là Uyển Nhược

___Cô là ai ?giọng khàn khàn vì kìm nén

___Tôi là nhân viên đem trà giải rượu cho anh „,anh có thể xuống người tôi không nặng quá ...Nguyệt Linh khó chịu xoay trở ,cơ thể hắn rất nóng „chỗ đó còn đang cứng lên

chĩa ngay phía dưới cô „cái này quá nguy hiểm đi

___Nghiêm Hạo hít một ngụm không khí ,cơ thể đang thúc giục đói khát..mà cô bé này còn vặn vẹo „đúng là một cô bé ,gương mặt non choẹt ..lý trí muốn hắn buông cô bé này ra ,nhưng bản năng lại muốn xâm nhập ,người càng ngày càng nóng

___Buông ra !e là không được „Nói xong hắn điên cuồng cúi xuống hôn cô bé ..môi thâm nhập môi cô đầu lưỡi truy đuổi quẩn quýt ,Nguyệt Linh khó thở mở miệng ra hắn nhanh chóng chui vào hôn lấy hấp thụ hết vị ngọt của cô „Nghiêm Hạo thỏa mãn thở ra

__bàn tay lặn vào trong áo của cô „sờ soạng „,kéo áo cô lên cuối đầu hôn lên bộ ngực nhỏ xinh của cô „,liếm láp cắn mút „

___Tổng nguyệt Linh vừa đau vừa thẹn khổ sở thét lên

___Nghiêm Hạo anh tính cường bạo trẻ vị thành niên sao ?

6. Chương 6

__Lại gặp lại

___Hạo không ngờ khẩu vị cậu nặng nha !Đường Nhật há hốc mồm nói ..

Nghiêm Hạo nhìn chăm chăm vào màn hình „đôi mắt sắt lạnh âm trầm „theo góc độ quay là ở ngoài phòng „dám tính kẻ hắn „muốn chết !!

___Alo ...Nghiêm Tổng ngài có nhận được món quà tôi chứ ...giọng cô gái ngọt ngào vang lên .._Cô muốn gì ?tổng tiền ?.__.no no no ..tôi chỉ tình cờ đi ngang tò mò nên thấy thôi thuận tiện ghi lại tặng Nghiê
m Tổng ..Sao lại dám tổng tiền Nghiê
m Tổng „chẳng qua người ta ngưỡng mộ kĩ thuật của Nghiê
m Tổng nha „không biết có được vinh hạnh cùng Nghiê
m Tổng.....

__Vậy hửtôi cho cô cái vinh hạnh đó ...Tôi nay ở Đế Đô phòng Vip 01 đợi tôi ..nói xong cúp máy

___Đỗ Long cậu tới công ty gặp mình gấp ...Nghiêm Hạo siết chặt nắm đấm

__Hạo !cô bé này nếu là trẻ vị thành niên thì rất rối đấy ...Đường Nhật lo lắng .thân là Luật Sư hắn biết ,nhìn trên màn hình Hạo có hành vi bạo lực „với thể lực của 3 bọn họ cũng không lo hậu quả chỉ sợ phác tác ra ảnh hưởng tới hình ảnh công ty thôi!

Đỗ Long bước vào một thân tây trang vẻ mặt không cảm xúc .._có chuyện gì ?

___Long cậu điều tra cô gái trong màn hình ảnh tên gì ?chính xác bao nhiêu tuổi ?

nếu tìm thấy thì mang tới gặp mìnhcô ta là nhân viên trong Đế Đô ? Đỗ Long nhún mày ...mình không biết ,nhưng cô ta xuất hiện ở Đế Đô..

___Được rồi ảnh 3 ngày ,,

___Hạo còn người gởi cái này cho cậu ,,Đường Nhật tò mò

___Tự tôi xử lý ..Nghiêm Hạo tàn nhẫn

Tiểu Mai ăn mặt khêu gợi một chiếc váy đen trong suốt ,,cổ khoét rộng lộ nửa cặp ngực trắng mịn ,,những đường cong ẩn hiện ,,gương mặt trang điểm tỉ mỉ ,chân mang đôi giày cao gót màu đỏ ,,nhìn cô ta khêu gợi nhưng khí chất thô tục ,,như một

vũ nữ cao cấp ..hồi hộp đứng trước Nghiêm Hạo ,chỉ thấy hần hôm nay mặt một bộ tây trang mở ,,không thắt cà vạt mở 2 nút trước ngực ,,tay áo xắn lên ,,ngồi dựa thoải mái trên ghế tùy ý ,,tay vuốt ve ly rượu ,gương mặt trầm ngâm ,,mắt buông xuống ,nhìn hần tự nhiên ngồi đó cũng khiến cho người ta mê muội không cưỡng lại mà cảm dỗ ”

Tiểu Mai càng quyết định phải có được người này ,dù trả bất cứ giá gì cô cũng cam tâm

___Nghiêm Tổng !Tiểu Mai ngập ngừng

___Ly trà đó ...là cô bỏ thuốc ..giọng nói khẳng định

Tiểu Mai giật mình hoảng sợ theo bản năng đáp .

___Tôi .. tôi ,,không biết Nghiêm Tổng nói gì

___Lý tiểu Mai tốt nghiệp cao trung ,,quê Tân Châu ,,làm ở Đế Đô hai năm ,qua lại với vài giám đốc ,,bồi phụ vụ ,,hôm đó cô là người dành bưng nước lên cho tôi ,,thế nào lại là cô bé đó ...Tôi nói đúng chứ hử

___Em !..không hiểu Nghiêm Tổng nói gì ?đúng là em là người đem ly nước lên ,,nhưng xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn nên em nhờ Đinh yển Tử đem dùm ,em không biết ly nước đó có vấn đề ..Tiểu Mai lo lắng đánh chết cô cũng không nhận là mình bỏ thuốc

Thì ra nhóc đó tên Đinh yển Tử

___Vậy cô không nhớ Đế Đô không cho phép nhìn lên hay quay trộm khách hàng ..cô cũng to gan nhỉ !Nghiêm Hạo lạnh lùng

___Nghiêm Tổng em cũng không muốn dài dòng ,,nếu ngài cho em làm bạn gái của ngài

em sẽ giữ bí mật chuyện đó ,,ngài cũng biết rồi đó nếu truyền ra ngài cường bức trẻ vị thành niên sẽ ảnh hưởng tới danh tiếng của ngài nha ,,em chỉ lo lắng cho ngài thôi

___Tôi làm sao biết cô nói thật hay thông đồng cô bé đó lừa gạt tôi ,,vào Đế Đô làm sao

còn vị thành niên ?

___Nghiêm Tổng em có trăm cái lá gan cũng không dám lừa gạt ngài ..con bé Yến Tử đó là người chuyên làm thế cho tụi em ,,nó là nhờ một người quen trong Đế Đô giới thiệu ...Yến Tử nge nói mới có 16 tuổi thôi ,,Tiểu Mai cố nhấn mạnh 16 tuổi cho Nghiêm Hạo nge

Nghiêm Hạo trầm ngâm ,,16 tuổi ,,nhớ tới gương mặt trắng nhợt bị hần ép buộc ,,

quật cường không van xin sau đó lại mắng hần,,hần tin người bỏ thuốc hần là Tiểu Mai

nhưng không ngờ người chiệu tội lại là Yến Tử ,,một cô bé 16 tuổi mà biết bỏ thuốc

để người khác cường bức mình sao ,,nói ra người ta cũng không tin ..

100 vạn ,,trao đổi cái đĩa gốc ! Nghiêm Hạo trực tiếp trao đổi điều kiện

—ây da Nghiêm Tổng người ta không muốn tiền chỉ muốn xin được ở bên ngài thôi „,Tiểu Mai tiến tới ngồi trên đùi hắn ,tay vuốt ve ngực hắn

—200 vạn thế nào ?,mặt Nghiêm Hạo lạnh lại

Tiểu Mai nuốt nước miếng „cô biết không thể chọi cứng với người này „xem ra không thể làm bạn gái hắn được ,vậy tiền cũng tốt lắm

—Nghiêm Tổng nói bao nhiêu thì bấy nhiêu „Tiểu Mai thỏa hiệp nói „lưng ướt đầm mồ hôi „em sẽ gởi bản gốc cho Nghiêm Tổng vào ngày mai

—Bây giờ về nhà ới cái đĩa ra cho tôi „Nghiêm Hạo cảnh cáo „hắn dư sức ép buộc cô ta giao đĩa ra „thủ tiêu cũng được „nhưng là thương nhân hắn muốn chắc chắn nhất chiếc đĩa không lọt ra ngoài

Ba mẹ hắn ngày xưa điều là giảng viên chỉ có mình hắn theo ngành kinh doanh „hắn thì không sao nhưng danh dự cha mẹ không thể xem nhẹ được !Nếu cô ta dám đùa giỡn hắn „hắn sẽ cho cô ta chết thật khó coi !Ngoài Lưu uyển nhược ,hắn cũng chưa từng tử tế với ai !

—Trong phòng trọ Tiểu Mai cô ta run run lấy cái đĩa ra đưa cho Nghiêm Hạo ..Đây là tất cả ?Nghiêm Hạo lạnh lùng hỏi !Chỉ có cái đó thôi ...Tốt 200 đây cầm lấy ..cám ơn Nghiêm Tổng, Tiểu Mai vui mừng „,Tất cả các cậu phục vụ cô ta ...thuận tiện quay một

bộ phim kỉ niệm „Nghiêm Hạo ra lệnh ..Nghiêm Tổng ý của ngài là sao ?Tiểu Mai run sợ

—Tôi rất giữ lời cái đĩa đổi 200 vạn ,cô đã bỏ công quay cho tôi cái đĩa tôi phải báo đáp

cô thật tốt chứ ?yên tâm xong tôi tặng cô không lấy tiền phí „tất cả lên đi .. Muốn đùa giỡn cũng phải coi người mình chọc là ai ..Nghiêm Hạo tàn nhẫn

—Nghiêm Tổng tha cho tôi ,tôi xin trả lại tiền „tha cho tôi lần này Nghiêm Tổng

A A ,tiếng kêu thảm thiết của Tiểu Mai vang lên sao đó thành ngen trong họng

Tổng nguyệt Linh đang trên đường về nhà „công việc Tô Cẩm kiểm cho cô rất tốt ..mỗi

ngày thấy những chiếc bánh có công sức mình làm ra thơm ngon tinh xảo ,trong lòng cũng thấy thành tựu nho nhỏ..Buổi tối cô đi học bổ túc để thi lên đại học „với trình độ

của cô thì không khó lắm ..cô muốn tạo một tương lai cho Yên Tử ,một ngày cô đều rất

bận rộn nhưng cũng rất ý nghĩa „lúc trước cô ở nhà có người hầu hạ cuộc sống

nhàn hạ như cô chưa bao giờ thấy vui vẻ thật sự ,có những người ao ước được giàu có

,nhưng cuộc sống mỗi người ấm lạnh chỉ tự mình cảm nhận được thôi !

—Xin lỗi cô có phải Đinh tiểu thư không ạ....một người đàn ông tây trang đen mang

kiếng chặn đường Tổng nguyệt Linh lịch sự hỏi

—Phải !các người là ?—mời tiểu thư đi theo chúng tôi có người cần gặp „nói xong

dẫn đường tới chiếc xe sang trọng

Nhìn chiếc xe lòng Tổng nguyệt Linh trầm xuống ,cô biết ai muốn gặp mình rồi „thôi

tránh cũng không được ...

Tập đoàn Nghiêm Thị „kết hôn với Nghiêm Hạo một năm nhưng Tổng nguyệt Linh chưa

lần nào vào Nghiêm Thị „lần này đầu lấy thân phận khác lại được mời vào đây ..

đúng là cuộc sống nhiều điều không ngờ tới .Tổng nguyệt Linh tự giễu

Nghiêm Hạo ngồi sau bàn làm việc nhìn người con gái trước mặt „mái tóc dài cột cao

lộ ra vàng trán trơn bóng ..mắt to đen láy ,mày ngài „gương mặt thon nhỏ

vóc dáng chưa tới 1m6 cả người linh động hoạt bát „nhưng gương mặt giờ phúc này lạnh lùng không độ ấm „một cô bé trải qua chuyện đó với hần giờ phút này đứng đây không một chút lo lắng ,chỉ lặng im đứng đó không lộ cảm xúc .Khiến Nghiêm Hạo không khỏi kinh ngạc

___ Cô bé có biết nguyên nhân ta kêu cô đến đây không __Nghiêm Hạo giọng bề trên ,bây giờ chân chính đối diện với cô bé này hần có cảm giác mình già mà làm bậy a„lắc lắc

đầu xua đi ý nghĩ buồn cười

___Không ! Tổng nguyệt Linh lạnh lùng buông một tiếng „cô đã muốn xem chuyện đã qua như bị chó đại cắn một phát „không ngờ hần còn đến tìm cô ,tính bắt cô bồi thường sao „nực cười !

___Tên ?

___Đinh Yến Tử

___Tuổi?

___16

___Cầm lấy chi phiếu này đi đi

Tổng nguyệt Linh nén phần nộ tức giận vào lòng ,hít một hơi lấy bình tĩnh

___Hôm nay “chú ”kêu tôi tới đây chỉ là chuyện này ...Nguyệt Linh bình tĩnh

___Thật ra chuyện hôm đó tôi đã quên ,Nhưng nếu chú cần bồi thường thì xin lỗi là được rồi „nếu không có chẳng sao xem như xui xẻo bị chó cắn vậy thôi!

___Nếu không có chuyện gì tôi đi đây ,lần sau vì những chuyện như vậy mà làm phiền người khác „tạm biệt chú .nói xong xoay người bước đi

___Đứng lại __chắc chắc xem ra một cô bé không được dạy dỗ nhỉ „nói chuyện với người lớn thái độ này sao ?ai nói cô bé ta bồi thường cho cô bé ,ta là trả phí cho đêm hôm ấy „cô bé tưởng mình là ai „biết bao người muốn leo lên giường Nghiêm Hạo tôi đây,nếu không tác dụng của thuốc với thân hình cô bé tưởng làm tôi cũng được sao ?Nghiêm Hạo hung ác nói

Hần mới đầu nghĩ đưa tiền bồi thường là cô bé này nhận rồi vui vẻ đi „Không nghĩ cô ta không cần tiền ,miệng lưỡi sắc bén „cái gì mà “Chú ” hần già lắm sao ?chó đại cắn sao ?Hần không đại độ lại cô nhóc này không được mà..

Tổng nguyệt Linh run rẩy cô chưa bao giờ bị ai sỉ nhục như thế „tay giơ lên

___Bốp ..

___Đáng chết oắt con dám đánh tôi ư „to gan lắm „Nghiêm Hạo siết chặt cổ tay mảnh khảnh của Nguyệt Linh „trán nổi gân xanh phần nộ

7. Chương 7

___Lưu Uyển Nhược bị thương!

___Đáng chết !oắt con mà dám đánh tôi ,cô chán sống rồi phải không ?

Tổng nguyệt Linh nhìn thẳng vào mặt hần run giọng rần từ chữ..

___Chú à! Chú lớn tuổi nên hồ đồ phải không !Người bị Chú cưỡng bức là Tôi „Người bị

tổn thương là tôi !Nhưng tôi lựa chọn bỏ qua „tôi xem như mình không may „Tôi không trách ai ,tôi chỉ muốn quên chuyện này_Hôm nay chú kêu tôi đến đây ,quảng tiền sỉ nhục tôi „chú không thấy mình quá đáng sao „tôi khi nào bán thân mà chú trả tiền Phí..Đúng tôi là cô bé không ai dạy „nhưng tôi còn biết liêm sỉ ,tự trọng „Đối với một người tổn thương mình còn phải xun xoe cảm ơn sao ?Tôi chưa có bị bệnh !

Nói xong rút tay ra khỏi Nghiêm Hạo „hôm nay hấn làm cho cô kinh tởm „thì ra bộ mặt thật của hấn là như vậy „tùy tiện chà đạp người khác

___Khá lắm cô bé ...xem như cảm giác tôi trong lòng cô bé tệ lắm nhỉ „Vây tôi không ngại làm cho nó tệ hơn nữa..Nói xong ôm Tống nguyệt Linh vào lòng hôn lên đôi môi

phun ra những lời hấn chán ghét „hấn chưa quên đêm ấy mắt hờn ra sao „mặc dù có thuốc nhưng hấn vẫn tỉnh táo bởi sự nhỏ nhắn của cô ..

Tống nguyệt Linh tức giận tên điên này tính cưỡng bạo cô nữa sao ?nhớ tới sự đau đớn hôm ấy ,mặt cô trắng bệch run rẩy phản kháng cực liệt

___Khống kiếp ,buông tôi ra „tôi la lên ọi người biết anh dê tiện như thế nào ?

___dê tiện chửi hay lắm „hấn đẩy cô xuống ghế đờ lên ,kéo áo cô lên vùi đầu vào „tay lần xuống kéo váy lên „Tống nguyệt Linh hối hận vì mình mặc váy „tay hấn vạch quần lót cô lên xoa lên đó „Tống nguyệt Linh cứng người lại sợ hãi nước mắt rớt xuống „ngón tay hấn đi vào người cô ,cô tuyệt vọng bật khóc ..

___Hạo „,Uyển Nhược đến tìm cậu „vừa nói Đường Nhật đẩy cửa ra sững sốt „Lưu Uyển Nhược đứng kế bên mặt tái nhợt.

Chỉ thấy Nghiêm Hạo đầu đang vùi vào ngực cô gái bên dưới „cả người hấn nằm trên cô gái „áo và váy kéo lên còn tay kia của hấn còn đang để bên trong „cả phòng như muốn tỏa ra hơi nóng ...

_A „Tống nguyệt Linh giật mình đẩy Nghiêm Hạo ra „sửa sang lại quần áo ...Nghiêm Hạo giật mình khi thấy Uyển Nhược ,bối rối ..

_Nhược nhi !!Lưu uyển Nhược vẻ mặt không tin nổi nhìn hấn „nước mắt rớt xuống cô thấy cả trời như sụp đổ „cô muốn gặp hấn để xin lỗi hấn ,năn nỉ hấn bỏ qua cho cô rằng cô biết sai rồi „nhưng cô thấy gì đây ..hấn đang vui vẻ với người con gái khác trong phòng làm việc của mình „,mà cô gái kia mặt đầy nước mắt không tình nguyện !

Lưu uyển Nhược bỏ chạy ,cô không biết mình đối mặc như thế nào với hấn „,Nghiêm Hạo thấy cô ta bỏ chạy hấn cũng hốt hoảng chạy theo „

_Á Á ..tim hấn vọt lên cổ họng „thấy Lưu uyển Nhược lặn từ cầu thang lặn xuống

_Mau gọi xe cấp cứu „Nghiêm Hạo hét lên !

Trong bệnh viện „bác sĩ khám cho Lưu uyển Nhược xong bước ra „

_Bác sĩ !thế nào „Nghiêm Hạo lo lắng hỏi

_Vì bệnh nhân té xuống cầu thang nên chấn thương ở chân và khung chậu ..nặng nhất là chân bị treo gân và giãn động mạch ở chân „phải trị liệu ở cổ chân mới mong không bị di chứng..

_Cô ấy là diễn viên múa ,có ảnh hưởng gì không?

_Khi nào bệnh nhân hoàn toàn hồi phục mới biết được „

Đường Nhật cảm ơn bác sĩ xong xoay qua vỗ vai Nghiêm Hạo đang ủ rũ nãy giờ ,hắn tò mò những chuyện xảy ra trong phòng và cô gái ấy „không phải là cô bé trong video với Hạo đây chứ ?

__Hạo! yên tâm cô ấy sẽ không sao đâu ,,

Nghiêm Hạo lo lắng và hồi hận hắn không nên xúc động thiếu kiềm chế như thế ,vậy thì

Nhược nhi sẽ không nhìn thấy càng không bị thương ,,

Hắn bước vào phòng nhìn Lưu Uyển Nhược ,tai nhột nằm ở đó ,khi thấy bóng òa lên khóc

__Hạo ,em sai rồi ,anh tha thứ cho em được không?Uyển Nhược iếu đuối nhìn hắn

Hắn hơi ngạc nhiên ,..Nhược nhi ,!Hạo !em quyết định rồi chúng ta kết hôn đi,,em

không cần thi “Bàn chân vàng :”em chỉ cần anh thôi ,,Hạo !được không ,,nước mắt

ước đầm nhu nhược cầu xin Nghiêm Hạo đau lòng lau nước mắt cho cô

__ !Anh xin lỗi Nhược nhi ,,được rồi đợi em xuất viện chúng ta sẽ kết hôn ,,hắn hôn lên trán cô diu dàng nói ..

__Hạo !anh còn giận em không ?còn yêu em chứ ?__Lưu uyển Nhược bất an hỏi ,cô chưa

bao giờ lo lắng đến vậy ,,dù khi hắn kết hôn với Tống nguyệt Linh ..Hôm nay cô đã nhận

ra hắn hứng thú với cô gái đó ,,từ khi hắn yêu cô ,hắn chưa từng hứng thú với ai ,,

Cô phải ngăn lại ..cô muốn gả cho hắn ,,cô hối hận vì mình đã bỏ đứa bé ..

__Anh yêu em ,những gì em thấy hôm nay không giống như em nghĩ đâu ,,đừng lo lắng

Nghiêm Hạo ôn nhu giải thích ,,Nếu em muốn thi “Bàn chân vàng”cũng không sao

anh sẽ đợi em ””Nghiêm Hạo muốn chuộc lỗi với cô ,,đợi cô 4 năm bây giờ thêm một năm nữa có làm sao !

Hạo! Cảm ơn anh ,,Nhưng bây giờ em chỉ muốn ở bên anh thôi ,,còn chân em không biết

có thể múa lại được không ,,giọng uyển Nhược chua xót

Khờ quá !tất nhiên sẽ lành như xưa,chỉ trật gân thôi mà ,,giọng nói đầy cứng chiều

Lưu uyển Nhược hạnh phúc rút vào lòng hắn ,,người đàn ông này là của cô ,cô sẽ không vuột mất ..cô sẽ kết hôn và sanh con cho hắn ,cô đã nghĩ thông suốt rồi

Hạo ,em yêu anh ,,giọng cô thì thầm

Nghiêm Hạo cười nhẹ ôm chặt người ngọc trong lòng

Tống nguyệt Linh thất thiếu về nhà ,,ngã xuống giường ,mệt mỏi nhắm mắt lại ,,cô

không biết tại sao mình lại phải chịu những chuyện như vậy ..Nhớ tới chút nữa bị Nghiêm Hạo cưỡng bức lần hai ,cô phẫn nộ ,tức giận ..Nghiêm Hạo nếu anh còn tìm tôi

đùa giỡn ,tôi thà cùng anh ngọc đá cùng nát ..

Chu Hàn Quân đứng nhìn Đinh yển Tử bận rộn làm bánh ,ánh mắt dịu dàng cười nhẹ ..Cửa hàng này hắn mở cho vui vì cả nhà ai cũng thích ăn

Ngọt hắn mở một phần cũng vì muốn phục vụ sở thích cả nhà ..Công việc chính của hắn là quản lý công ty quảng cáo và thiết kế đồ họa ..Thỉnh thoảng

hắn mới ghé đây ,nhưng từ ngày em họ hắn giới thiệu Đinh yển Tử vào làm ,hắn ghé thường xuyên hơn ..Lần đầu gặp Yến Tử khiến cho hắn có

ấn tượng là một cô bé hoà nhã tinh tế,theo như hoàn cảnh của Yến Tử hắn không hiểu làm sao tính cách của Yến Tử lại khác biệt như thế

Đinh yển Tử không kêu ngạo không siểm nịnh ,luôn một bộ mặt hoà nhã với mọi người „tinh tế sâu sắc ,thật không nghĩ đây là một cô bé 16 tuổi ,lại mồ côi ,Yến Tử luôn khiến hắn thật sâu hấp dẫn ,nên không dần lòng mà quan tâm cô

Anh Hàn Quân mới đến à. em mới học món bánh mới nè ,anh có muốn thử không ?Yến Tử vui vẻ nói

Cũng được ,anh cũng hơi đói ,Chu Hàn Quân ôn nhu nói

Đinh yển Tử cắt một khoanh bánh để trên một cái đĩa thủy tinh xinh xắn ,rót một ly trà bỏ vào khay đem ra „,Anh ăn thử xem ,có thể đem lên bán được không?

Chu Hàn Quân ăn thử một miếng ,vị thơm mềm lan tỏa „ngọt mà không ngấy „mùi vị có hạnh nhân xen socola ,tán thưởng ..Ngon lắm

Thật không „Đinh yển Tử cười cong ánh mắt ,cô thật vui vẻ ,vì công sức của mình được công nhận ..

Xem ra anh thuê em không lâu nha ,mới 2 tháng thôi mà đã có nhiều vị bánh mới rồi ,khách hàng cũng nhiều hơn „

Em cũng rất thích làm bánh ,thấy mọi người yêu thích bánh của chính mình làm ra, cảm giác không tệ nha„cô cười nói!

Yến Tử ,tối nay em có làm gì không ?có thể cho anh mượn một buổi tối được không?

Có việc gì không anh ?tối em rảnh ,vì dạo này cô nghỉ Để Đô nên tối chỉ về nhà làm bạn với Dì Lý thôi.

Anh mời em làm bạn gái của anh ,cùng đi dự một buổi tiệc khai trương công ty của một người bạn !Chu Hàn Quân vẽ mặt hy vọng

Em sợ mình không thích hợp „Tổng nguyệt Linh lúc trước rất quen thuộc với những buổi tiệc như vậy ,nơi mà đàn ông bàn chuyện làm ăn,mở rộng mối quan hệ ,còn đàn bà ,cô gái khoe những bộ váy trang sức „lúc trước cô đã không thích ,và bây giờ càng không

Không sao ,chỉ cần em đi kế bên anh là được rồi ,Chu Hàn Quân cứ nghĩ Yến Tử mặc cảm ,nên ra sức thuyết phục„

Thôi được ,một lần thôi đấy „mấy giờ em chuẩn bị „Tổng nguyệt Linh thỏa hiệp „Chu Hàn Quân cũng đã chiều cố cô rất nhiều ,cô cũng muốn

làm gì đó cho anh „

7h anh tới đón em „Chu Hàn Quân vui mừng nói

8. Chương 8

___Tôi chưa từng gặp anh,”

Tổng nguyệt Linh bước ra khỏi phòng thay đồ „Chu hàn Quân kinh ngạc „buổi tối nay cô nhận lời đi dự tiệc cùng anh „nên anh đã đưa cô tới cửa hàng quần áo nổi tiếng số lượng có hạn chọn lễ phục ,Bộ lễ phục trên người Đinh yển Tử thiết kế rất dễ thương không kém

phần sang trọng..bộ váy màu đỏ phòng ,xòe tới đầu gối ,lộ ra đôi chân nhỏ xinh „ngay eo được may nhún bằng một lớp ren đen trong suốt ,nên thấp thoáng thấy được vòng eo trắng muốt lộ ra „chân không mang tất mang một đôi giày thủy tinh trong suốt.đỉnh

những viên đá nhỏ „gương mặt trang điểm nhẹ nhàng tươi sáng ,tóc được uốn nhẹ cột cao trên đỉnh đầu gắn một chiếc vương miện „khoe chiếc gáy thon „2 lọn tóc mai được xỏ bên tai ,nhìn cô vừa quyến rũ vừa ngây thơ ,khiến Chu hàn Quân nhìn không chớp mắt..

__Nhìn em giống cô bé lọ lem không? Tổng nguyệt Linh lúng túng lên tiếng ..Cô rất quen thuộc với quần áo lễ phục sang trọng ,nhưng thấy Chu hàn Quân dùng ánh mắt kinh diễm nhìn mình ,cô không khỏi thấy xấu hổ a

__Em là cô bé lọ lem xinh đẹp nhất ,có thể cho anh vinh hạnh làm hoàng tử đêm nay không ?Chu hàn Quân phục hồi tinh thần cười ..

__tất nhiên ,thưa hoàng tử ,nói xong bắt chước trong phim vịn váy cuối đầu chào ,

Chu hàn Quân không nhịn được cười to ,Tổng nguyệt Linh cũng vui vẻ ,ở bên Chu hàn Quân luôn khiến cô thoải mái thả lỏng người giống như ở bên em trai Tổng Luật của cô!

Hom nay Chu hàn Quân một thân tây trang cắt may khéo léo ôm người ,màu kem ,cavat tối màu ,nhìn anh lịch lãm ,và sang trọng ..

Buổi tiệc được tổ chức tại Đế Đô làm Tổng nguyệt Linh hơi bất ngờ ,nhưng cũng đúng thôi ,Đế Đô là khách sạn sang trọng duy nhất đứng đầu trên thành phố này..Khi Chu hàn Quân và Tổng nguyệt Linh bước vào đại sảnh đã có rất nhiều người tới ,Chu hàn Quân đưa tấm thiệp mời cho người quản lý buổi tiệc xong nắm tay Tổng nguyệt Linh đi vào ..

Buổi tiệc này của tập đoàn S.K một tập đoàn đá quý nước ngoài ,mới gia nhập mở chi nhánh ở thành phố này ,Nghe nói ông chủ là một người Mỹ gốc hoa ,buổi tiệc khai trương này ,cũng nhằm giao lưu với những tập đoàn khác và giới thiệu về mình ..

__xin chào Sở Tổng ,tôi là Chu Hàn Quân của tập đoàn Chu Thị ,rất hân hạnh được biết

anh ,nói xong giơ tay ra ,

__ Chu Thị là một trong những công ty quảng cáo hàng đầu của thành phố A,,sao này nhờ Chu tổng giúp đỡ nhiều ,,giọng nói trầm thấp ,vươn tay ra bắt lấy tay của Chu hàn Quân ,

Tổng nguyệt Linh nhìn người trước mặt ,gương mặt con lai ,thon dài ,mái tóc xoăn vàng ,đôi mắt xanh đào hoa ,mũi cao thẳng ,môi mọng đỏ ,tuấn tú nhưng đậm nét của một quý ông châu âu đào hoa ! anh liếc nhìn qua bên Tổng nguyệt linh đôi mắt xanh lóe lên một tia thưởng thức ,rồi nhìn Chu hàn Quân như đợi giới thiệu .__còn tiểu thư xinh đẹp đây là,,

__Đây là Đinh yển Tử ,bạn gái của tôi ,Chu hàn Quân tự nhiên với thiệu

__xin chào Sở Tổng rất hân hạnh làm quen ,Tổng nguyệt Linh giơ tay ra ,

__Hân hạnh làm quen Đinh tiểu thư ,nói xong thân sỗ hân lên mu bàn tay của Tổng nguyệt Linh

Tổng nguyệt Linh bình tĩnh mỉm cười nhẹ nhàng ,đối với phương thức xã giao ,Tổng nguyệt Linh rất quen thuộc nên không thấy ngỡ ngàng ..Nhìn Chu hàn Quân thì bất ngờ

theo như anh nghĩ Tổng nguyệt linh lần đầu tiên thăm gia buổi tiệc như thế này ,ít nhiều cũng e ngại ,,nhưng cô vẫn bình tĩnh tự tin và phóng khoáng như thể đã rất quen

thuộc làm cho anh ít nhiều cũng thấy ngạc nhiên ..

__Không biết Đinh tiểu thư là thiên kim của tập đoàn nào ,,Sở thiên Duệ tò mò hỏi

hắn rất thích thú muốn làm quen với cô bé xinh đẹp này ..

__Tôi chỉ là một cô bé lọ lem thôi ,hôm nay được vinh dự Chu tổng mời theo làm bạn gái

của ngài ấy ..Tổng nguyệt Linh lên tiếng cướp lời của Chu hàn Quân ,bộ dáng

điềm tĩnh như không ,trên người cô luôn là hơi thở tự tin không một chút cảm giác mặc cảm

Sở thiên Duệ trong mắt lóe lên ngạc nhiên ,nhưng rất nhanh là ý cười ,hứng thú thêm một chút tò mò .Cô bé này cả người

khí chất như một tiểu thư từ trong xương giơ tay nhất chân đều ưu nhã như vậy mà chỉ là một cô bé lọ lem thôi sao..anh nhìn ra cô bé như là một công chúa ..

-Tôi thấy ghen tỵ với hoàng tử của cô bé hôm nay ..Sở Thiên Duệ cười đùa ra vẻ nuối tiếc ,chọc ọi người vui vẻ..

Mấy cô gái thấy hai người đàn ông độc thân kim cương đều nhiệt tình với một cô bé như Đinh yển Tử thì hâm mộ ghen tỵ

nhìn vào thân hình chưa trở mả vẹn toàn của cô bửu môi khinh thường ..trong một đám ánh mắt chiếu lên Tống nguyệt Linh

có 2 đạo ánh mắt khác ,một là ngạc nhiên lo lắng ,hai là lạnh lùng nghiên cứu ,

-Hạo ,anh quen với cô bé kia sao ?Lưu uyển Nhược nhẹ nhàng hỏi „hôm nay cô công khai dự tiệc cùng

Nghiêm Hạo để ọi người biết cô là vợ sắp cưới của Nghiêm Hạo ..Hôm nay cô mặc bộ lễ phục màu trắng chất liệu rủ

xuống tới chân ,cổ khoét sâu ,eo thắt bằng một sợi dây chuỗi vàng „tóc búi cao, trang điểm tinh xảo ,nhìn cô gợi cảm

lả lướt với những đường cong trên cơ thể ,là một nghệ sĩ Múa cô rất tự tin với vóc dáng của mình..cô là hiện thân của sự quyến rũ chín muồi của phụ nữ ..

Từ khi Chu hàn Quân và Tống nguyệt Linh bước vào ,cô để ý ánh mắt Nghiêm Hạo hay nhìn về cô bé đó „cô ta làm cho cô có cảm giác quen thuộc vừa xa lạ ,như thể đã gặp qua rồi ..Một cô bé chưa trưởng thành ,nhưng sao có thể hấp dẫn

ánh mắt của Hạo được „Lưu uyển Nhược lo lắng

-Chúng ta qua đó chào Chủ của bữa tiệc đi„Nghiêm Hạo thản nhiên nói ,sau đó nắm tay Lưu uyển Nhược tiến tới chỗ Sở thiên Duệ và Tống nguyệt Linh..

-Chào Sở Tổng „Nghiêm Hạo giọng không mang độ ấm cất lên

-Nghiêm Tổng hôm nay tới đây ,thật vinh hạnh cho tôi„Sở thiên Duệ xoay qua niềm nở nói „hắn biết Nghiêm Hạo ở thành phố A thế lực như thế nào „một người quyết đoán „thủ đoạn và tài lãnh đạo cao „chính vì thế Nghiêm Thị có thể phát triển

Như ngày hôm nay „vươn tay ra trong tất cả lĩnh vực „nghe nói hắn ta còn đang ngắm ghé thị trường đá quý trong nước

Anh hy vọng trên thương trường sẽ không cùng Nghiêm Thị đối đầu

-Sở Tổng khách sáo„đây là Lưu uyển Nhược ,vị hôn thê của tôi ...„

-Chào Sở Tổng ,Lưu uyển Nhược tao nhã nói

-Lưu tiểu thư vinh hạnh ,nghe nói Lưu tiểu thư là một tài năng biểu diễn Múa bale thật ngưỡng mộ từ lâu ..nói xong hôn lên tay ,Lưu uyển Nhược..

Lưu uyển Nhược cười ánh mắt không giấu một phần kêu ngạo „được mọi người tán thưởng cô cảm thấy mình mới Càng xứng với Nghiêm Hạo .

-Sở Tổng quá khen„,còn đây là„,

—Nghiêm Tổng „Lưu tiểu thư hân hạnh „Tôi là Chu hàn Quân ..còn đây là bạn gái tôi Đinh yển Tử „,Chu hàn Quân lịch sự giới thiệu

-Chào Nghiêm Tổng và Lưu tiểu thư,mọi người nhìn về đây „Tống nguyệt Linh bắt đầu dĩ lên tiếng như ánh mắt cực lực tránh tầm mắt của Nghiêm Hạo „cũng hơn 1 tháng từ ngày đó cô không gặp lại hắn „hôm nay không ngờ lại trùng hợp gặp ở đây .

Nhìn ánh mắt của hắn như muốn xuyên thấu bóc trần cô ra ,khiến cô không thoải mái.nhẹ nắm bàn tay của Chu Hàn Quân thì thầm

-Em muốn đi dạo tham quan một chút „anh cứ ở đây „khi nào xong em tìm anh

–Có cần anh đi cùng không ?Chu Hàn Quân ôn nhu nói ..

–Không cần ..anh cứ lo việc của anh đi „em chỉ ra hít thở tí thôi,,

Vì hai người thì thầm với nhau ,tay của Tống nguyệt Linh còn nắm tay Chu Hàn Quân ghé đầu vào nhau nhìn như một đôi tình nhân thân mật

khoảng khít „ánh mắt của Nghiêm Hạo càng thêm lạnh lùng sâu thẳm „,môi khẽ nhếch lên

–Định tiểu thư không biết chúng ta đã gặp nhau chưa,,tôi nhìn tiểu thư rất quen „,„Nghiêm Hạo đột nhiên lên tiếng

–Tôi chỉ là một người bình thường sao có thể được gặp Nghiêm Tống ,chắc ngài nhìn nhầm rồi „,Tống nguyệt Linh không kêu ngạo siểm nịnh lên tiếng

–Tôi muốn ra ngoài một chút „xin phép „Tống nguyệt Linh nhẹ nhàng nói xong mỉm cười với Chu Hàn Quân sao đó xoay lưng đi ra ngoài „bóng lưng thẳng tắp uyển chuyển „từng nhịp bước đi chiếc váy nhẹ đung đưa „nhìn cô vừa duyên dáng năng động thu hút mọi ánh nhìn

Ánh mắt Nghiêm Hạo càng thêm sắc bén!

**Hôm qua bận quá vì fai đi học một buổi tiếng Nhật „aa hôm nay mới rảnh „cố gắng

làm sao cho chuyện đừng trùng lặp nhiều

9. Chương 9

–Bì rớt xuống nước..

Tống nguyệt Linh dựa vào lan can ,phóng tầm mắt xuống hồ bơi xanh biếc „buổi tiệc được tổ chức ở lầu 2 nên có thể nhìn tổng quát bên dưới của khách sạn „một cơn gió lùa qua thổi phất lên mặt của Tống nguyệt Linh „cô nhắm mắt cảm nhận hơi lạnh vuốt ve trên mặt cô ...Trong đầu hiện lên ánh mắt của Nghiêm Hạo nhìn cô „cô phiền não „hắn đã có vị hôn thê „một cô gái xinh đẹp quyến rũ như vậy,thật xứng đôi với hắn ,hy vọng cô và hắn sẽ không dính dáng tới nhau nữa,,

Một chiếc áo khoát lên người cô ,tỏa mùi nước hoa nam tính ,cô giật mình quay lại bắt gặp đôi mắt tràn đầy ý cười của Sở thiên Duệ „

“Cẩn thận coi chừng lạnh cô bé ”,,

...“Cảm ơn Sở Tống” ,Tống nguyệt Linh khách sáo nói

Gọi anh là Thiên Duệ được rồi , „chăm sóc phái đẹp là nhiệm vụ của đàn ông tui anh không cần cảm ơn .anh rất muốn làm bạn với cô bé xinh đẹp như em ..Sở thiên Duệ vừa nói vừa nháy mắt đào hoa với Tống nguyệt Linh „làm cô phải phì cười

..“Sở Tống! mắt anh bị bụi bay vào sao?” Tống nguyệt Linh trêu ghẹo nói !

„,gương mặt Sở Thiên Duệ méo xẹo “Cô bé lần đầu gặp mặt đừng dả kích anh như vậy có được không? Anh sẽ tổn thương đó” ,nói xong ôm ngực nhăn nhó ra chiều đau khổ !

Hai người trêu chọc nhau ,không khí rất nhanh trở nên thân thiện gần gũi,,đối với Tống nguyệt Linh Sở thiên Duệ là người đàn ông galang vui tính ,còn Tống nguyệt Linh trong mắt Sở thiên Duệ là một cô gái phóng khoáng tự nhiên ,anh có thể thấy cô xem anh như một người

bạn bình thường xả giao ,không một tia ngưỡng mộ hay mê luyến thứ mà anh luôn nhìn thấy ở những cô gái khác khi nhìn anh

Làm cho anh thấy thoải mái khi ở bên cô ,khi trò chuyện anh phát hiện ra Tống nguyệt Linh rất hiểu biết ,đề tài nói chuyện hai người chính vì thế

mà có tiếng nói chung ,giống như Tống nguyệt Linh thích xem hội họa và anh cũng thích ,hai người đều thần tượng chung một nghệ sĩ hội họa nổi tiếng ,càng tiếp xúc Tống nguyệt Linh khiến anh càng ngạc nhiên và thích thú,,

...Chu Tống không phải là bạn trai thật sự của em đúng không ,?Sở thiên Duệ đột nhiên hỏi

...Anh nhìn ra được sao ?xem ra em không làm diễn viên được rồi „vì thân thiện nên Tống nguyệt Linh đổi cách xưng hô với Sở thiên Duệ

...Em diễn khá lắm cô bé „nhưng chính vì tự nhiên nên anh nhìn ra hai người không phải là người yêu „vì trong mắt em Chu Hàn Quân như một người thân thiết chứ không có tình yêu nam nữ„Sở thiên Duệ khẳng định nói„anh có thể thấy Chu hàng cũng thích cô „nhưng trong mắt cô

chưa chấp nhận ai hết ,phát hiện điều này khiến anh vui mừng „một chút mong chờ hy vọng!

Tống nguyệt Linh chỉ cười không nói ,cô sống hai đời người chưa biết yêu là gì ,nên cô không muốn nói về nó ,có thể cô là người vô duyên với tình yêu „,buổi tiệc hôm nay cô hy vọng có thể gặp được cha mẹ hoặc là Tống Luật „xem ra công ty ba cô người ta không xem trọng ..Tống nguyệt Linh hơi thất vọng „cô rất nhớ họ „cũng lâu rồi cô không ghé nhìn họ ,cùng chưa gặp lại người em trai của cô lần nào , „,

Sở thiên Duệ thấy Tống nguyệt Linh bỗng nhiên yên lặng ,trên mặt hiện lên cô đơn ,không hiểu sao khiến hần đau nhói ,cô bé vừa mới vui tươi với hần bây giờ lại buồn bã như vậy „tính lên tiếng an ủi cô ,thì điện thoại chợt reo,,

“Ừ tôi biết rồi ,tôi vào ngay đây” “Anh có việc vào trong ,em muốn vào cùng anh không ?”Sở thiên Duệ thấy cô một mình ở đây thì không đành lòng

...“Em muốn ở đây một lát nữa „anh vào trước đi ạ ” ..Tống nguyệt Linh mỉm cười ,dường như nét cô đơn lúc này không phải hiện trên mặt cô !

__“Không ngờ cô có bản lĩnh thật ,không biết Chu tổng nghĩ gì khi thấy bạn gái mình quyến rũ người khác ”...Nghiêm Hạo từ trong gốc khuất bước ra ,hắn ra đây hút một điếu thuốc không ngờ gặp cô gái này ở đây vui vẻ trò chuyện với Sở thiên Duệ,nhìn cô vui vẻ hần không nhận được bước ra châm chọc ..

Tống nguyệt Linh gương mặt trầm xuống „không trả lời cất bước vào trong „cô không muốn đối mặt với hần „,

__“Tôi đang nói chuyện với cô đó ”, Nghiêm Hạo nắm cánh tay cô lại ,Cô gái này không để hần vào mắt điều này làm hần khó chịu .

__“Tôi và Nghiêm Tống có quen sao ?tôi không có chuyện gì để nói với Nghiêm Tống !”..Tống nguyệt Linh lạnh nhạt nói ..

__”Mới 2 tháng trước còn nằm dưới thân tôi ,mà bây giờ phải sạch nhanh vậy cô bé ?Tôi

không ngại nhắc cho cô bé nhớ ,tiện thể ọi người đàn ông hứng thú với cô

biết hương vị cô mất hồn như thế nào” ..Nghiêm Hạo tà ác nói !

Tống nguyệt Linh tức giận ,sống hai đời người cô chưa từng chán ghét ai tới vậy ,người này là ông chồng đạo mạo của cô sao ?,nhìn thế nào cũng giống một tên tiểu nhân ,ức hiếp người !

__Tùy ngài thôi ,sẵn tiện có thể ọi người biết chúc về sở thích trẻ vị thành niên

của Nghiêm Tống ,tôi tin tưởng mọi người sẽ hứng thú muốn biết hơn so với chuyện của tôi ,nhất là phụ nhân của ngài, Tống nguyệt Linh khêu khích „

__“Vậy hử ?xem ra cô bé rất hiểu sở thích của tôi”! Nghiêm giận quá hóa cười ...

“Tôi có thể hiểu đây là cô quan tâm tôi không ” ..

__“Không ngờ Nghiêm tổng còn mắc bệnh tự kỷ nữa chứ” ...Tống nguyệt Linh cười lạnh !

__“xin lỗi tôi không thể tiếp chuyện với Nghiêm Tống được ,bạn trai tôi đang đợi ”,tìm một lý do rời đi ,ở chung một chỗ với hần cô thấy khó thở .

—“lo sợ bạn trai cô bắt gặp ?” Nghiêm Hạo ánh mắt tối lại .

—“Chuyện của tôi không nhọc Nghiêm Tổng quan tâm ”,Tống nguyệt Linh không kiên nhẫn bước đi .

Nghiêm Hạo nắm tay cô xoay người cô lại ,lưng cô dựa vào thành lan can ,hắn ép sát người cô ,môi để kề vành tay cô thì thầm ,

—“Tôi chỉ tò mò một người chê tiền của tôi là người như thế nào thôi,giờ tôi đã hiểu cô bé câu được một ông chủ lớn ,nên không đem tiền Nghiêm Hạo tôi vào mất ,điều ấy làm Nghiêm Hạo tôi đây rất khó chịu ,cô nghĩ tôi phải làm gì với cô đây ?”.

Tống nguyệt Linh tức giận đến run rẩy ,cả người hắn to lớn ép sát cô ,giọng nói cao ngạo vang vọng bên tay cô „làm cô hít thở khó khăn ,cô vô cùng không thích „đẩy hắn ra ,nghiêm giọng nói .

—“Nghiêm Tổng xin ngài buông tôi ra ,nếu để vị hôn thê của ngài thấy không hay ”...

Nghiêm Hạo ôm thân thể nhỏ xinh của cô ,hương thơm nhẹ nhàng dễ chịu,hôm nay cô thật đẹp ,từ lúc cô bước vào cùng Chu hàn Quân hắn đã nhận ra cô ,gương mặt trong sáng ,bộ váy phồng ôm eo tăng thêm đường cong non nớt của cô ,bàn chân xinh xắn với đôi giày thủy tinh ,cô như một tiểu thư nhỏ bướng bỉnh ,giờ phút này hắn nổi lên dục vọng với cô ,hắn rất muốn hôn lên đôi mọng của cô ,luôn đối chọi với hắn ..nghĩ là làm Nghiêm Hạo cuối xuống,

Bất thành linh bị hắn hôn ,Tống nguyệt Linh ngăn người ,sau đó là sự phản nộ kiềm chế bột phát ,dựa vào cái gì mà hắn có quyền khi dễ cô như vậy ..Tống nguyệt Linh phản kháng ,giấy dựa ,tay đánh lên lồng ngực Nghiêm Hạo ,miệng bị hắn bịt kín chỉ có thể

Ư ..ư !

Nghiêm Hạo vốn dĩ chỉ muốn trừng phạt cô một chút ,nhưng khi chạm vào môi mềm của cô hắn không tự chủ được mà si mê hương vị ngọt ngào của cô „bàn tay lần vào trong váy cô vuốt ve..

Tống nguyệt Linh há miệng cắn thật mạnh vào lưỡi hắn ,vị máu tươi tỏa ra ,Nghiêm Hạo tức giận càng muốn chinh phục cô bé này ..

—“Nghiêm Hạo tôi sẽ không để cho anh như ý ”,nói xong lạnh lùng nhìn hắn ngã người ra sau rớt xuống

Nghiêm Hạo sững người hốt hoảng giơ tay ra tính bắt lấy tay cô ,như đã muộn ,Tống nguyệt Linh rơi thẳng xuống hồ bơi .

-“Ầm”..nước văng tung tóe ,mọi người hốt hoảng chạy ra...

10. Chương 10

__Gặp lại Tống Luật .

—“Ầm ”Nước văng tung tóe ,mọi người hốt hoảng chạy ra..

Nghiêm Hạo lo lắng cuối xuống nhìn ,không hiểu tại sao lúc thấy cô ngã xuống ,trong một phút hắn muốn nín thở .Nhưng bây giờ thì lại cho sự tức giận ,“khá lắm ,dùng cách này để không dây dưa với tôi ư ?Định yểm tử xem như tôi đánh giá thấp cô! ”

Tống nguyệt Linh rơi xuống ,lực của nước làm cô khó khăn ,lặn sâu xuống một hơi cô nổi lên bơi từ từ vào bờ.

Mọi người trong cơn khiếp sợ tĩnh lại ,thấy một cô gái xinh đẹp nổi lên bơi vào ,gương mặt bình tĩnh ,làn da trắng trong suốt vì nước .bộ váy thấm nước dính sát vào người ,cô giơ tay tháo tóc xoắn xuống ,tay còn cầm một đôi giày thủy tinh ,nhìn cô như một nàng tiên ham chơi rớt xuống trần gian .Một màn này làm mọi người kinh diễm không thôi.

Chu hân Quân và Sở thiên Duệ hay tin chạy xuống .Nhìn thấy Tống nguyệt Linh cầm đôi giày đứng trên bờ, gương mặt tái đi vì lạnh ,Chu hân Quân vội cởi áo khoát ,khoát lên người Tống nguyệt Linh.

“Tại sao lại bắt cần rơi xuống hồ vậy?em có sao không?”giọng nói đầy lo lắng ..

“Em không sao ?em xin về trước ,”Tống nguyệt Linh nhợt nhạt cười ,cô cũng không muốn giải thích ,dù sao cũng là chuyện riêng của cô .

“Sở Tống tôi xin phép về trước có dịp gặp lại sau”Chu hân Quân từ giả xong ôm Tống nguyệt Linh rời đi .Tống nguyệt Linh mỉm cười gật đầu với Sở thiên Duệ xong cùng với Chu Hân Quân ra về.

Sở thiên Duệ nhìn theo bóng lưng của hai người ,ánh mắt rơi lên tay của Chu hân Quân thì tối lại ,ngước nhìn lên lầu hai nơi cô ngã xuống ,bóng người đàn ông cao to còn đứng đó ,Sở thiên Duệ nhủ mắt suy nghĩ .

Tống nguyệt Linh vừa đem thức ăn cho khách xong ,chợt nghe giọng nói quen thuộc giạt mình .Cửa hàng bánh kinh doanh rất khá ,nên Chu hân Quân mở rộng phục vụ ,gồm những món ăn nhẹ cho trà chiều của khách văn phòng .Quán cũng trang trí riêng biệt hơn ,cứ một dãy ghế salon thì sẽ ngăn cách bằng một tấm rèm ngăn viết thư pháp ,cho khách có không gian riêng bàn công việc và thưởng thức bánh .

“Hân tổng ngài đã hứa cho Tống thị vay tiền ,không biết khi nào thì được ”giọng nói vang lên đó là “Tống Luật ”em trai cô .Tống nguyệt Linh nín thở ngồi sao tấm rèm nghe lén.

”Giám đốc Tống !cũng biết ,kinh doanh ai cũng muốn chọn ột con đường an toàn để đi ,lúc trước Tống Thị có một hợp đồng béo bở từ Nghiêm Thị ,Nhưng rất tiếc Nghiêm Thị đã cắt hợp đồng ,theo như nội bộ cho biết

cổ phần công ty quý vị đang lực đực ,tôi không thể mạo hiểm được .Khi nào

Giám đốc Tống cho tôi một kế hoạch khả thi thì tôi sẽ nghỉ lại !xin lỗi tôi đi trước!”Dứt lời người đàn ông đứng lên đi khỏi .

Tống Luật ôm đầu thất vọng ,Lúc trước vì kí hợp đồng với Nghiêm Thị công ty như có một lá bùa hộ mạng ,từ ngày “chị ”cậu Tống nguyệt Linh mất đi ,Nghiêm Hạo cũng không còn nể tình nữa ,cắt hợp đồng nên công ty mới lâm vào khó khăn .Hoạ vô đơn chí Bác cả họ của cậu không còn ham thích chiếc ghế Chủ tịch Tống thị nữa ,nên quyết định bán cổ phần cho người ngoài ,dù cho gia đình anh ngăn cản thế nào .Tống thị đang khó khăn về tài chính ,Anh quyết định vay ngân hàng để mua số cổ phần của Bác lại ,không thể để Tống thị rơi vào tay người ngoài ,nhưng đúng là “dậu đổ bìm leo ”không ngân hàng nào chịu cho vay .Tống Luật mệt mỏi cũng đứng lên ra về ,từ đầu tới cuối cũng không nhìn thấy Tống nguyệt Linh ngồi phía sau nghe hết câu chuyện .

Tống nguyệt Linh thất thần ,không ngờ Tống thị đang lâm vào khó khăn như vậy .Nghiêm Hạo !Tống nguyệt Linh cần môi ,làm người sao có thể tuyệt tình như vậy được .Kí hợp đồng với Tống thị hẳn chỉ “nhắc tay chi lao ”(ý là chuyện nhỏ)Nhưng đối với Tống thị thì rất quan trọng có thể cứu sống một công ty.Dù gì cô và hân cũng 1 năm tình nghĩa chồng vợ .Hắn sao có thể nhẫn tâm Tống nguyệt Linh phần nợ nghỉ.

Tống thị là tâm huyết của đại gia đình họ Tống ,Cô không thể tưởng tượng được ba cô sẽ như thế nào nếu Tống thị rơi vào tay người khác .Nhìn em trai sa sút mất tinh thần .Tống nguyệt Linh thấy tâm nặng nề khó thở .

“Đinh yển Tử ,cậu có tâm sự à?”từ ngày nghe chuyện về Tống thị ,cô lo lắng không yên ,dù cô đang sống với thân phận khác ,nhưng linh hồn cô vẫn là Thiên kim của Tống thị,là con gái của ba mẹ ,và là chị gái của Tống Luật ,cô làm sao vui vẻ khi Tống thị đang gặp khó khăn .Nhưng lại bất lực không giúp gì được ,và cũng không có tư cách để giúp ,điều này làm Tống nguyệt Linh khổ sở.

“Không có gì ,mình chỉ suy nghĩ chút chuyện thôi”cô mệt mỏi trả lời.

” À Yển Tử ngày mai cậu theo mình đi làm thêm không ,công việc nhẹ nhàng mà tiền lương rất cao ”Tô Cẩm hào hứng nói

“Việc gì ?Cậu đừng nói với mình đi phát tờ rơi nữa nha ”Tuần trước Tô Cẩm và cô đi phát tờ rơi ột quán ăn ,xui xẻo gặp trời mưa ’phát không hết còn xem tí nữa là bị cấm rồi !

“Không ,không. Lần này đi làm người mẫu chụp quảng cáo xe OTO ột công ty lớn ,chỉ một buổi thôi tiền công 1000 tệ một người đấy ,hấp dẫn không”? Tô Cầm mắt sáng lấp lánh như thể đã cầm được 1000 tệ trong tay

“Việc tốt như thế sao tới lượt của tụi mình ,”Tống nguyệt Linh thực tế ,lăn lộn 1 năm cô biết muốn làm gì đều phải có quan hệ mới được .

“Họ chỉ yêu cầu có vóc dáng thôi ,mà mình rất tự tin vóc dáng của hai đứa mình ”Tô Cầm kêu ngoạ nói Tống nguyệt Linh xì mũi coi thường .

“Dù sao cậu cứ tin tưởng mình ,ngày mai đi theo mình là được rồi ”Tô Cầm quyết định. Không cho cô phản đối

Tống nguyệt Linh bắt đầu dĩ lắc đầu..

11. Chương 11

-Ý Nghĩ của Nghiêm Hạo

Sáng hôm sau, sau khi ăn sáng xong ,Tô Cầm lôi Tống nguyệt Linh đón xe buýt đi tới chỗ làm thêm .Đến nơi Tống nguyệt Linh hơi bất ngờ ,vì đây

là buổi quảng cáo xe rất lớn ,nguyên một quảng trường rộng đều là xe .từng chiếc xe đậu theo thương hiệu đặt biệt dòng xe đắt nhất thế giới cũng hội tụ ở đây “Bugattib Veyron ”trị giá 2.400.000 usd ,là dòng xe đắt nhất ,ngoài ra còn có ” Aston Martin đứng thứ hai ,‘Paagani Zonda ’Lamborghini reveton ”mỗi một chiếc xe giá là trên trời ,mà gia tài cả hai đứa cô không thể mua nổi bánh xe a.

Tô Cầm nắm tay kéo cô vào hậu trường .“thưa quản lý ,em là Tô Cầm còn đây là bạn em !Định yển Tử ,tụi em đến xin làm thêm ạ”Tô Cầm lễ phép nói với một anh bụng bự đang đứng ở cửa ra vào cầm bộ đàm chỉ huy.

Gã quay lại nhìn 2 cô đôi mắt khôn khéo đánh giá sao đó cười hài lòng. “Hai em đi vào trong gặp chị hạnh đăng kí tên rồi sao đó thay đồng phục tập hợp với mọi người ở quảng trường.sẽ có người chỉ dẫn ,hai em cứ làm theo mọi người là được ”Anh ta nói xong rồi chỉ lối vào bên trong cho hai cô rồi tiếp tục làm việc .

“Các cô biết không buổi chụp hình quảng cáo xe hôm nay cũng là buổi kí kết hợp đồng tập đoàn Xe lớn nhất của Pháp với chi nhánh ở thành phố A là Nghiêm thị đại diện đó ” một cô người mẫu vừa sửa áo vừa nói .

“Vậy sao,Ông chủ của Nghiêm thị tài giỏi thật ,làm đại diện hãng xe duy nhất của Pháp ở đây.Tôi nghe nói toàn là siêu xe thôi ,có thể tưởng tượng vốn đầu tư nhiều cỡ nào”một cô khác gương mặt sùng bái hâm mộ.

Tống nguyệt Linh lạnh lùng nghe,đứng là ở đâu cũng thấy vòi của Nghiêm Hạo vươn tới.Vậy là hôm nay hẳn sẽ có mặt ở đây .Cô có xúc động muốn trốn .

“Yến Tử cậu làm sao thế ,mau thay đồ đi”giọng của Tô Cầm thúc giục

” Nhiều người như vậy ,chắc không xui xẻo bị hắt nhìn thấy đâu”Tống nguyệt Linh tự trấn an rồi vào thay quần áo .

“Tô Cầm tại sao quần áo của tụi mình lại khác với mấy người đó ”Tống nguyệt Linh ngại ngần sửa bộ đồ ngắn ngủn trên người .

“Vì hai cô là người tiên phong nên phải mặc như vậy ”chị Hà lo trang phục lên tiếng đáp .

Trên quảng trường có tổng cộng là mười hàng xe đậu ,mỗi một hàng là có tới mấy chục chiếc xe , và 10 người đứng đầu là tiên phong

“Em không muốn làm tiên phong ,chị cho em đổi phía dưới được không ”Tống nguyệt Linh khó xử ,cô mới không muốn mặc bộ đồ này đứng đầu ọi người nhìn ngắm .

“Không được vì mọi người đều được sắp xếp hết rồi ,dáng người hai em rất thích hợp làm tiên phong ,cứ quyết định vậy đi.”giọng không cho phản bác .

Tống nguyệt Linh nhìn lại bộ đồ của mình ,váy ngắn không thể ngắn hơn xoè ra ,lộ cặp chân thẳng tắp trắng nõn ,còn cái áo chỉ che được vòng một hở nguyên vòng eo mượt ,bộ đồ là họa tiết màu cờ của nước Pháp ,còn những cô người mẫu đứng sau trang phục là sườn xám ngắn ôm thân nhưng bên trong mặc một chiếc quần sọt ngắn ôm hông thay cho quần dài .cô sâu sắc nghĩ hai bộ đồ không khác nhau là bao về độ hở.

”Cậu ráng chịu một chút ,mình nghe nói chỉ cắt bằng khách thành xong phát biểu vài câu là kết thúc rồi,vì một 1000 tệ cổ lên Tô Cẩm làm động tác cổ vũ nói.

Tống nguyệt Linh cầm dải băng đứng dưới ánh nắng , mặt dù quảng trường có mái che nhưng vì đứng đầu nên cô phải chịu ánh nắng chiếu thẳng xuống .gương mặt hồng ,trán rịn ra một tầng mồ hôi mỏng ,cả người chịu ánh mắt của mọi người lướt qua đúng là 1000 tệ không dễ cầm a.Cô cảm thán.

Nghiêm Hạo một thân Tây trang màu đen Italy cắt may vừa người ,ôm vóc dáng cao lớn của hần ,mang giày da mũi nhọn bóng láng da cá sấu

cả người toát lên hơi thở tôn quý ,từng bước đi nhẹ nhàng tùy ý ,thư kí đi theo vừa báo cáo lịch tiếp theo .thỉnh thoảng hần sẽ gật đầu phía sau lưng là những cổ đông cao cấp của nghiêm thị và vệ sĩ, một đội người đi vào ai cũng bị khí thế của những người này lấn áp.

Hần vừa vào tới hội trường một người Pháp tóc vàng bước ra đón bắt tay chào hỏi ,

lưu loát trao đổi bằng tiếng Pháp.hần luôn giữ trên môi nụ cười như có như không .

Chào hỏi xong tới phần phát biểu cho buổi chụp hình hôm nay ,cũng như nói về sự

hợp tác và đồng ý cho Nghiêm Thị làm đại diện duy nhất dòng siêu xe ở Thành phố A .

Nghiêm Hạo lên phát biểu ,dưới ánh nắng của hội trường ,dáng người cao lớn ,ánh mắt sắc bén ,giọng nói trầm thấp ,Tống nguyệt Linh nhìn hần không khỏi cảm khái ,bề ngoài của hần dễ khiến người ta mê muội .nhưng ai biết bản chất của hần tuyệt tình tàn nhẫn nhu thế nào!

Tới hai bên cắt băng khánh thành kí kết ..Tống nguyệt Linh cụp mắt xuống ,khẩn trương cầu nguyện cho người đứng trước mặt cô không phải là hần ..

Có lẽ ông trời giúp cô ,người cắt dải băng của cô không phải Nghiêm Hạo ,là một trong những cổ đông tham dự .Cô thở phào ,cắt băng xong mọi người lui ra ,nhóm người mẫu

thu dọn chuẩn bị rời đi .

“Đinh yển Tử ,lại đây nè ”Tô Cẩm đứng hàng cuối gần cửa vào hậu trường lên tiếng gọi .

Giọng nói không tính là lớn nhưng vào tai của Nghiêm Hạo cái tên đó hần rất nhạy cảm.

Sững người xong giờ mắt tìm kiếm .Thấy một cô gái làn da bánh mật đang vẫy tay ,hần hướng theo đôi tay cô gái ,đôi mắt híp lại “Thành phố này thật nhỏ a”

Trước mắt hần là cô gái sống chết muốn không dính líu với hần sao?.hôm nay cô sexy chết người với bộ đồ đó,đôi chân dài ,vòng eo nhỏ ,gương mặt trẻ con vóc người chưa đầy đà lắm ,nhưng mang theo một cổ hấp dẫn trí mạng ,cứ như một nụ hoa vừa chớm mang theo hương thanh khiết “”thông cảm ,ta không biết tả làm sao cho vẻ đẹp của chị Linh

12. Chương 12

-Mang thai.

Tống nguyệt Linh đi theo vệ sĩ đến chiếc Lamborghini màu đen ,Cô muốn chùn bước ,một cổ áp ách từ trong xe lan ra ,khiến cô căng thẳng .Vệ sĩ bước lên mở cửa xe Tống nguyệt Linh xốc lại tinh thần bước vào.

Trong xe mùi nước hoa nam tính riêng của Nghiêm Hạo tràn ngập làm cô choáng váng .khẽ nhúu mày lạnh lùng .

“Không biết Nghiêm Tổng tìm tôi có việc gì? ”

“Xem ra Chu Hàn Quân chăm sóc cô bé không tốt ,để cô bé đi làm những việc như thế này ”giọng nói tùy ý vang lên

“Đó là chuyện của tôi ,không nhọc lòng Nghiêm Tổng quan tâm”

“Tôi chính là muốn quan tâm à.Dù sao cô bé cũng là dưới thân tôi trở thành phụ nữ”Nghiêm Hạo cợt nhả.

“Nghiêm Hạo !lời của anh làm tôi buồn nôn.chỉ cần anh buông tha tôi ,là tôi cảm ơn trời đất rồi”

Tống nguyệt Linh tức giận ngực phập phồng ,sao hắn có thể vô sỉ như vậy được

“E là không thể làm theo ý muốn của cô bé được rồi ,bởi vì Nghiêm Hạo tôi đang rất hứng thú với cô bé ,chúng ta ôn lại một chút chuyện củ thế nào?”Nghiêm Hạo cười như không cười nói

Tống nguyệt Linh chưa tiêu hoá xong lời của hắn .Thì Nghiêm Hạo đã hành động ,đề lên người cô ,kìm hai tay cô lên kiếng xe tấn công vào cái miệng nhỏ của cô .Tống nguyệt Linh mím miệng phản kháng không cho hắn hôn sâu .Nghiêm Hạo nhếch môi cười khinh thường .lấy một tay giữ lấy hai tay cô ,còn một tay nắm cằm cô bóp mạnh .Tống nguyệt Linh đau đớn há miệng ra lưỡi hắn nhanh chóng chui vào thẩn tức

cần quét hút hương vị mất hồn của cô .Lúc nào trước cô bé này hắn cũng mất kiểm chế .chỉ muốn biến thành sói hung hăng chà đạp cô.

Tống nguyệt Linh bị hắn hôn mạnh mẽ bạo lực có chút chịu không nổi ,nước nử phát ra tiếng kháng nghị

Nước mắt rớt xuống ,hai chân quẫy đạp ,chợt bụng đau đơn ập tới ,cảm nhận một dòng nước ấm chảy ra .cô hoảng sợ ,sắc mặt tái nhợt.

Nghiêm Hạo thấy người trong lòng đột nhiên run rẩy lạnh ngắt ,hắn dừng lại nhìn cô .sắc mặt xanh xao ,thống khổ ,tay được tự do vội ôm lấy bụng “Cô bị sao vậy ”Nghiêm Hạo lo lắng nói

“Đau. Bụng tôi đau quá ”Tống nguyệt Linh run giọng trả lời

“Mau lái xe tới bệnh viện ”Nghiêm Hạo bình tĩnh ra lệnh cho tài xế ,còn mình thì ôm lấy Tống nguyệt Linh để cô nằm trong lòng .Chợt đụng vào bên dưới ẩm ướt ,màu đỏ trên cánh tay ánh mắt hắn càng lạnh lùng.

Tống nguyệt Linh nằm trên giường truyền nước biển ,Nghiêm Hạo mặt lạnh ngồi chờ đợi

Bác Sĩ cầm kết quả siêu âm bước vào ,cất giọng nghiêm nghị ,

“Đinh yển Tử ,năm nay 16 tuổi ?”

“vâng ạ”

“16 tuổi ?Em có biết em đang mang thai không ?”Bác Sĩ lạnh lùng phán kết quả

”Em đã mang thai gần 2 tháng rưỡi rồi ,vì bị động thai nên ra huyết .Em có muốn giữ lại

hay bỏ ?nếu muốn gì thì cứ nói với tôi vì thai còn nhỏ nên rất dễ”

Bác Sĩ không tình cảm nói ,Bà ta đã gặp qua rất nhiều trường hợp như thế này nên không thấy ngạc nhiên chỉ thấy ngán ngẩm cho lớp trẻ bây giờ thôi.

Bác Sĩ thông báo xong đi ra ,Tống nguyệt Linh còn chưa hồi hồn lại “Cô có thai ư”!Trời ạ

ông trời không bắt công với cô vậy chứ .Làm vợ Nghiêm Hạo một năm còn không có .

trọng sinh sống lại bị cưỡng bức một lần thì lại có ,không biết nói Tống nguyệt Linh xui xẻo hay Đinh yển Tử may mắn đây .

“Cái thai của cô là của Chu hàn Quân ”giọng nói rét lạnh vang lên

Tống nguyệt Linh giật mình ,nảy giờ cô quên mất Nghiêm Hạo còn đang ở đây .

Tống nguyệt Linh không trả lời hắn ,cô đang suy nghĩ làm sao với cục thịt trong bụng đây.

“Đinh yển Tử !Trả lời tôi !Cái thai là của Chu hàn Quân phải không ?”Nghiêm Hạo rít từ kẽ răng

“Đó là chuyện của tôi ,Nghiêm tổng về đi ,tôi hơi mệt ”Tống nguyệt Linh không kiên nhẫn .cô đang rối hần còn ở đây la lối .không phải tại hần sao?

Nghiêm Hạo mặt màu sắc lẫn lộn .Khi Bác sĩ nói cô mang thai hần phần nộ tới cỡ nào

Cô bé này không ngờ lại hư hỏng như vậy ,hơn hai tháng trước hần phá thân xử nữ của cô vậy ,“Khoan ,hơn hai tháng trước .Bác sĩ nói cái thai hai tháng rưỡi ”Ánh mắt lóe sáng ,vậy không phải cái thai này là của mình sao?

“Cô tính làm gì với cái thai ?”Nghiêm Hạo hồi hộp nói

“Phá bỏ ”Tống nguyệt Linh thờ ơ nói,

“Đinh yển Tử !cô dám ?”Nghiêm Hạo tức giận nói

Tống nguyệt Linh khó hiểu nhìn hần !

“Cô đừng nói cái thai này không liên quan tới tôi ,hai tháng rưỡi trước không phải là đêm đó sao ? ”Nghiêm Hạo đặc ý nói

Tống nguyệt Linh bủi bời xem thường hần .“Chính là của anh ,tôi mới muốn phá bỏ ,chẳng lẽ anh muốn đứa bé được ra đời trong một vụ cưỡng bức sao ”

“Nhưng tôi muốn cô sanh ra ”Nghiêm Hạo cố chấp nói .không hiểu sao hần có chút mong đợi đứa bé của hai người .

“Nếu muốn tôi sanh ,trừ khi anh cưới tôi ”Tống nguyệt Linh lạnh lùng ,cô biết hần là người chứa ghét ra điều kiện với hần .Chỉ có như vậy cô mới bảo toàn được đứa nhỏ ở bên cô

“Thì ra cô bé đòi danh phận với tôi ư ,xem ra tôi xem nhẹ cô bé rồi ”Nghiêm Hạo khinh thường ,Trừ khi Nghiêm Hạo hần muốn cho ,mà vợ hần chỉ có Lưu uyển Nhược thôi

.Đinh yển Tử chống đối làm hần hứng thú chút thôi ,nhưng xem ra bây giờ hứng thú ấy

cũng tới đây thôi .Muốn làm “Nghiêm phu nhân ”không xem lại mình.

“Yên ổn dưỡng thai sanh con cho tôi ,xong tôi sẽ cho cô một số tiền đời này cô không lo ăn mặc ,nếu chống lại ,tôi sẽ cho cô bé biết Nghiêm Hạo tôi là người như thế nào”nói xong lạnh lùng đi ra ngoài .

Tống nguyệt Linh ảo não ,thật ra vị trí “Nghiêm phu nhân ”một chút cô cũng không muốn,cô chỉ lấy nó ép Nghiêm Hạo từ bỏ đứa bé này thôi .

Chứ làm sao cô không cần bảo bảo được.trọng sinh trở lại sống cuộc đời Đinh yển Tử mồ côi cô khao khát tình thân như thế nào?!

Nhưng nếu cô không thoát khỏi móng vuốt của Nghiêm Hạo ,thì mẹ con cô ra sao đây?

Với thể lực của hần có lẽ sẽ không chấp nhận cô nuôi đứa bé ,hần lại có vợ sắp cưới .

Cô không thể nhẫn tâm để con cô sống với mẹ kế được .

13. Chương 13

Biến cố

“vì một lý do nên có thêm chương (biến cố) này ”

Sau bữa đó,Nghiêm Hạo không tới bệnh viện nữa mà để lại hai vệ sĩ canh chừng.Bác sĩ nói vì động thai nên phải nằm trên giường một tuần lễ mới được xuất viện .Cô gọi cho Tô Cẩm nói mình không sao,gọi cho Chu Hàn Quân xin nghỉ ,mặc dù rất ngạc nhiên nhưng anh cũng không nói gì.cô rảnh rang chuyên tâm nằm dưỡng bảo bảo.

”Hôm qua tại Tổng thị một trong công ty bảo hiểm lớn ở thành phố A xảy ra tranh chấp mâu thuẫn,Tổng Văn chủ tịch tiền nhiệm Tổng thị phải nhập viện vì huyết áp.

.con trai ông“Tổng Luật” bị cảnh sát giải đi vì sử dụng bạo lực.Dạo gần đây cổ phiếu Tổng thị xuống dốc kinh doanh đình trệ .

Nội bộ tiết lộ công ty sẽ bị sang nhượng,có phải đây là lý do cuộc tranh chấp xảy ra

.chúng tôi sẽ cập nhật khi có tin tức mới”

Tổng nguyệt Linh chấn kinh khi nghe tin tức .trong màn hình Tổng thị hỗn loạn ba cô được đưa ra xe cấp cứu,còn em cô Tổng Luật quần áo xốc xếch bị giải đi.Chuyện gì đang xảy ra ?lòng bàn tay đầy mồ hôi đầu óc trống rỗng .Cô phải đi xem ba cô và Tổng Luật như thế nào ?

Tổng nguyệt Linh chạy ra cửa,“tiểu thư ,cậu chủ có dặn tiểu thư nên ở trong phòng nghỉ ngơi,chưa được phép cậu chủ không thể ra ngoài ,mời tiểu thư trở về phòng”vừa mở cửa ra bị vệ sĩ cản lại

“Nghiêm Hạo không có quyền giam lỏng tự do của tôi,tránh ra tôi có việc gấp phải đi”

cô lạnh lùng nói,không màng hai vệ sĩ đi qua,tên vệ sĩ tính giờ tay ra cản lại ,

“Nếu anh định dùng bạo lực thì nên nhớ trong bụng tôi có con của cậu chủ anh ”

giọng cô rét lạnh,vệ sĩ sững sốt bỏ tay xuống, Tổng nguyệt Linh đi nhanh ra bấm thang máy xuống,hai tên vệ sĩ bất đắc dĩ gọi điện cho Nghiêm Hạo

Tổng nguyệt Linh đón xe đi tới bệnh viện quen thuộc với nhà cô.Cô tin chắc ba cô đang nằm ở đây,Vào hỏi phòng bệnh,vào thang máy lên lầu,lo lắng ấp đến,tay chân lạnh ngắt,tinh thần căng thẳng hy vọng Ba sẽ không có gì,”Mặc dù từ nhỏ tới lớn ba bận bịu

ít quan tâm với cô,nhưng ba chưa làm gì có lỗi với mẹ con cô” .

Tới phòng bệnh cửa khép hờ giọng nói bên trong vọng ra ,cô nhận ra đó là bác cả của cô.

“Tổng Văn!Cậu đừng cố chấp nữa,công ty làm ăn không được cậu còn cố gắng giữ làm gì .tôi không làm gì sai,tôi chỉ muốn bán cổ phần của mình lấy tiền xoay sở thôi ”

”Anh thừa biết họ mua cổ phần Tổng thị không phải để tiếp tục kinh doanh mà họ muốn

thay đổi Tổng thị thành công ty của họ.Tổng thị có thể vĩnh viễn sẽ biến mất.Sao anh nhẩn tâm như vậy.Tổng thị là công ty cổ phần,nhưng chỉ chúng ta mới biết,nó là biểu tượng cho đại gia đình họ Tổng.mấy đời nay đều là người nhà họ Tổng tiếp nhận,mà bây giờ anh là người nắm cổ phần nhiều nhất lại muốn bán cho người khác,không phải anh muốn Tổng thị sang cho người khác sao ?”

Tổng Văn tức giận nói .

“Tôi cho cậu 3 ngày nếu không có tiền mua lại cổ phần trong tay tôi thì chấp nhận đi.Còn con trai cậu hành hung,tôi sẽ không truy cứu,xem như tôi đã rất tử tế với gia đình cậu rồi .cậu nghỉ đi,tôi về đây”nói xong lạnh lùng rời khỏi phòng .

Tổng nguyệt Linh nép vào đợi ông ta đi xa thì mới nhìn trộm vào bên trong,thấy ba cô nằm trên giường xanh xao nhưng vẫn còn minh mẫn ,lạy trời phù hộ cô thở phào nhẹ nhõm!

Lâm nguyệt Nhã mẹ cô ngồi kể bên tùy tụy chỉ có một năm mà bà già đi trông thấy, chân tóc đã lấm tấm bạc nhưng bà vẫn không quan tâm, ánh mắt phẳng phất đau thương.

“Ông buông tay Tống thị đi ” mẹ cô đột nhiên nói .

“Bà biết cái gì” Tống Văn tức giận

“Tối giờ ông còn cố chấp nữa.vì nó ông đã mất đứa con gái rồi,còn bây giờ ông còn muốn làm liên lụy tới đứa con trai duy nhất sao?”

Mẹ cô phản nộ nói !

“Nguyệt Linh chỉ là tai nạn ”Tống Văn yếu ớt nói!

“Nếu ông không gả nó đi,biết đâu nó sẽ không gặp tai nạn,bây giờ vẫn ở bên cạnh tôi,tại ông mà” mẹ Tống nức nở lên án

“Bà không nhìn ra tính cách của Nguyệt Linh sao? Rất lạnh nhạt,nó không hề thích cái gì ,không một người bạn.gần 26 tuổi mà bạn trai cũng không có,như vậy là tốt sao?Tôi thừa nhận tôi vì tư lợi mới gả Nguyệt Linh cho Nghiêm Hạo,hắn là người tuấn tú tài giỏi biết bao người muốn gả cho hắn.Tôi không phải không thương con,chẳng lẽ bà muốn con gái mình sống như một con búp bê sao?”Tống Văn khổ sở nói !

Lâm nguyệt Nhã ghen lời,bà không hiểu sao con gái mình từ lúc học đại học luôn trầm

lặng như vậy,bà và chồng bà đều bận rộn nhưng luôn quan tâm tới cô thông qua người giúp việc.mới đầu thấy con gái ngoan ngoãn bà cũng yên tâm,cô vẫn đi học bình thường

thành tích tốt,nhưng càng về sau bà lại lo lắng không biết con gái bà thích gì muốn gì!

Tống nguyệt Linh ở bên ngoài nghe lời của ba mẹ mà chưa xót.không ngờ ba cô lại khổ tâm thế,cứ tưởng ba chỉ biết công việc,nhưng lại biết tất cả về cô.Đúng là đời trước cô sống mơ hồ trong thế giới nhỏ bé của mình .dù cô chưa tới mức bị “tự kỉ” nhưng cũng gần

như thế.đời này cô được thấy cuộc sống rộng lớn nhiều việc phát sinh,từ từ cô bước

ra khỏi cái kén của mình,sống có ý nghĩa hơn.Nhưng hối tiếc lớn nhất của cô chưa làm gì

đền đáp tình thương và nỗi lo lắng của ba mẹ dành cho cô.

Ba cô xem Tống thị như mạng đó không phải vấn đề kinh doanh nữa.mà đó là sự chấp nhất với ông bà gia tộc họ Tống.

Bác cả cô là một người ít kỷ tư lợi chỉ biết nghĩ mình.lúc làm ăn nên thì hưởng lợi lộc từ công ty.nhưng khi khó khăn chỉ bo bo giữ mình không màng tình nghĩa anh em.thật

khiến người ta lạnh tâm!

Phải làm sao giúp Tống thị?

Trong đầu Tống nguyệt Linh lóe sáng,gương mặt nổi lên kiên định.

14. Chương 14

_Quyết định của Tống nguyệt Linh

Từ bệnh viện ra Tống nguyệt Linh ra liền thấy hai vệ sĩ đứng đón bên cạnh chiếc Lambronghin màu đen.Tống nguyệt Linh cảm khái thật nhanh như vậy đã tìm ra cô rồi.

Thế cũng tốt cô cũng đang muốn gặp Nghiêm Hạo.Cô mặt không cảm xúc bước vào xe.

Nghiêm Hạo đang họp ở công ty,nhận được tin cô bé này kích động chạy ra ngoài,hắn lo cô làm chuyện gì tổn hại tới đứa bé,nên vội chạy tới đây,đồng thời kêu vệ sĩ bám theo cô.

Bây giờ nhìn thấy cô tức giận bùng phát,cô dám lấy đứa con uy hiếp qua mặt vệ sĩ,thủ đoạn đúng là không thể xem thường.

“Cô bé chạy loạn tới đây làm gì?”Nghiêm Hạo nén giận hỏi

“Nghiêm Hạo anh tính toán với đứa bé trong bụng tôi thế nào”Tống nguyệt Linh bình tĩnh nói

“Cô bé chỉ cần sanh nó ra ,tôi sẽ nuôi dưỡng nó”Nghiêm Hạo ngạc nhiên nhưng cũng trả lời.

“Còn tôi thì sao?”Cô vẫn bình tĩnh như thể đang bàn chuyện người khác

“Tôi có thể cho cô bất cứ điều gì,tiền,nhà,xe,nhưng không thể cho cô vị trí Nghiêm phu nhân được vì cô không xứng”Nghiêm Hạo xem thường bây giờ tới lúc ra điều kiện với anh sao?

Tống nguyệt Linh nhếch môi,Nghiêm Hạo anh thật phóng khoáng a,cướp trắng trợn con người ta,mà khiến họ phải cảm ơn anh sao?

“Tôi không cần những thứ anh nói,Tôi chỉ muốn anh thực hiện một điều kiện thôi,nếu được tôi sẽ ngoan ngoãn trong một năm tùy anh sắp đặt”Tống nguyệt Linh trấn tĩnh nói

“Điều kiện gì?”Nghiêm Hạo ngi ngờ nói.

“Tôi muốn anh kí hợp đồng lại với Tống thị,giúp họ qua cơn khó khăn này,chuyện này đối với anh rất dễ dàng đi”Cô bình tĩnh nói nhưng lòng bàn tay ướt đầm tổ cáo cô khẩn trương tới mức nào!

“Tống thị là gì của cô?mà cô muốn tôi cứu họ?”Nghiêm Hạo hí mắt nguy hiểm hỏi,xem ra cô bé này có nhiều chuyện hần chưa biết đây.

”Không là gì cả,nhưng có lần họ vô tình đã cứu sống tôi một mạng,có lẽ họ đã quên,nhưng tôi không quên,hôm nay thấy được tin tức về Tống thị,Tôi không đành lòng

nhìn họ như vậy thôi”

Tống nguyệt Linh bịa chuyện,nếu không vì thế cô cũng không biết lấy lý do gì để giúp đỡ Tống thị,dù lý do sứt sẹo thì cũng là lý do,đỡ hơn là không.

“Lời cô bé nói là thật?cô bé làm tôi bất ngờ nha,dùng con mình để trả ơn?Nếu tôi không đồng ý thì sao?con người Nghiêm Hạo tôi,rất không thích người khác ra điều kiện với mình!”

Nghiêm Hạo giọng nói châm chọc lạnh lẽo,dù thật hay giả nhưng nghe cô lấy đứa bé tính bơ ra điều kiện làm hần rất không thoải mái.

”Tôi chỉ có một yêu cầu nhỏ nhoi vậy thôi,nếu Nghiêm Tống không chấp nhận cũng không sao,tâm trạng buồn bực mà đứa bé này tôi cũng không muốn sinh ra,thật

không biết làm sao cho tốt đây,dù gì tôi cũng mới 16 tuổi,ai mà muốn sanh con,Nghiêm

Tống thấy có đúng không?”

Tống nguyệt Linh miệng nói,nhưng trong bụng ngàn lần xin lỗi bảo bảo,mẹ không muốn thế đâu,nhưng vì ông bà ngoại đành để bảo bảo chịu ủy khuất rồi.

Nghiêm Hạo mặt mày xanh lét,đúng là uy hiếp trắng trợn mà,nhưng nếu hần dùng biện pháp mạnh với cô cũng không tốt,vì đứa bé nằm trong bụng của cô ta.Hần là con một

mấy năm nay vẫn tâm niệm muốn kết hôn sớm với Lưu uyển Nhược.

Lúc hay tin Lưu uyển Nhược bỏ đứa bé hần rất đau lòng,phẫn nộ,nhưng cũng lựa chọn tha thứ vì hần yêu cô nhiều năm như thế,gần đây Uyển Nhược đã thay đổi ý nghĩ muốn kết hôn sớm,hai người rồi sẽ có con ,nhưng đối với đứa bé của cô bé này hần vẫn rất mong đợi.Hần biết Lưu uyển Nhược biết sẽ không chấp nhận,hần tính toán sẽ đưa đứa bé này cho ba mẹ hần nuôi,hai ông bà vì buồn không có cháu nên đã đi du lịch suốt.Nhưng nhìn cô bé này vô tình với con mình như thế,hần không khỏi tức giận.

“Thật bất hạnh cho đứa bé có người mẹ như cô,Trong một năm này cô phải dọn đến chỗ của tôi sắp xếp và an phận chăm sóc con tôi thật tốt,đừng giở trò gì trước mặt tôi”

Nghiêm Hạo giận dữ cảnh cáo.

Tổng nguyệt Linh âm thầm thở phào, hân đả đồng ý rồi, Tổng thị được cứu và ba không phải lo lắng nữa. Tổng nguyệt Linh trong lòng thầm nhủ “ba mẹ con gái chỉ có thể giúp được hai người như vậy thôi, hy vọng hai người sẽ bớt nhọc tâm” nhẹ đặt tay lên bụng mình cô cảm giác có lỗi với đứa con bé bỏng của mình.

“Bảo bảo mẹ thật xin lỗi con”

15. Chương 15

_Cuộc sống mới

Vì Nghiêm Hạo bắt cô dọn về chỗ của anh ta sắp đặt cho cô, nên Tổng nguyệt Linh trở về chỗ cũ từ giả mọi người và xin nghỉ ở cửa hàng bánh. Nghiêm Hạo không nói gì chỉ kêu hai vệ sĩ đi theo cô, ý tứ của hân ta thật xem cô như tội phạm phải giám sát vậy. Hai ngày sau khi ra điều kiện với hân, tivi đã đưa tin tức Nghiêm Thị kí hợp đồng với Tổng thị, cô tin chỉ cần có hợp đồng của Nghiêm Thị, ngân hàng sẽ không khó giải quyết nữa, Tổng nguyệt Linh cũng bỏ gánh nặng xuống.

“Yến Tử em thật nghĩ việc ở đây luôn sao?” Giọng của Chu hàn Quân cô đơn, cứ tưởng để cô gần gũi bên anh, quan tâm cô và nhìn cô lớn lên. từ từ cho cô thấy tình cảm của anh dành cho cô, không ngờ hôm nay nghe cô xin nghỉ luôn làm anh bàng hoàng.

“Dạ tạm thời là như vậy” Tổng nguyệt Linh ngập ngừng cô cũng không biết sau một năm,

cuộc sống của cô sẽ như thế nào nữa, cô cảm thấy mình đang phải đi trên một con đường đầy chông gai.

“Sau này em muốn quay lại là, anh luôn hoan nghênh em” Chu Hàn Quân có rất nhiều điều muốn nói với cô, nhưng anh biết mình không thể nói, Cô bé này nhìn thân thiện hoà nhã với anh, như tận bên trong là sự lạnh nhạt xa cách, Chưa lần nào thành công tiếp cận cô, đôi khi anh tự an ủi mình cơ bé còn nhỏ cho nên không hiểu. tình cảm vừa chớm của anh có lẽ sự xa cách lần này càng thêm tuyệt vọng hơn.

“Cám ơn anh Chu Hàn Quân. thời gian qua anh đã giúp đỡ em rất nhiều” Tổng nguyệt Linh thật tâm nói, Chu Hàn Quân là một ông chủ tuyệt vời nhất “tội nghiệp anh Quân yêu phải chị gà mờ”

Chu Hàn Quân cười khổ, “Yến Tử hy vọng, nhân duyên của chúng ta sẽ không chấm dứt từ đây, nếu sao này anh gặp lại em, lúc đó anh sẽ can đảm theo đuổi em”

Chu Hàn Quân nhìn Tổng nguyệt Linh tự nhủ.

Từ già Chu Hàn Quân Tổng nguyệt Linh về lại nhà Dì Lý. Gặp ngay Tô Cầm đứng đón.

“Yến Tử cậu trốn đâu hơn một tuần nay làm mình lo muốn chết luôn”

ngày đó tại buổi làm, thêm Yến Tử kêu cô đợi một lát mà đi luôn, dù nhận được điện thoại cô vẫn không yên tâm, khi thấy mấy tên áo đen bậm trợn đưa Yến Tử đi .

”Mình không sao, hôm nay mình về đây từ giả cậu với Dì Lý mình có việc phải đi xa thành

phố A một thời gian, khi nào mình về sẽ liên lạc với cậu” Tổng nguyệt Linh nhàn nhạt nói

”cậu đi đâu? , tại sao đang yên lành đột nhiên rời đi? Cậu có chuyện gì phải không? mấy

người hôm bữa là ai, là người xấu phải không?” Tô Cầm hốt hoảng nói

Tô Cầm tuy là sinh viên Đại học nhưng cô rất đơn thuần, lúc còn ở nhà nghe mọi người nói thành phố lớn thường phức tạp, nguy hiểm như thế nào?, Hôm đó gặp mấy tên áo đen trong đầu cô nhận định chắc chắn là “đầu gấu, xã hội đen” mà trong phim vẫn thường chiếu, cô tin chắc mấy người đó tính dụ dỗ Đinh yến Tử làm chuyện xấu xa gì đó cho nên Yến Tử mới rời đi, càng nghĩ càng thấy đúng, Tô Cầm toát mồ hôi hột Đinh yến Tử mới có 16 tuổi không cha không mẹ ai giúp đỡ cô ấy đây.

“Yến Tử mặc dù cậu không còn ai quan tâm,nhưng còn mình với Dì lúc nào cũng xem cậu là người thân hết,cậu không được khuất phục bọn họ,có gì cứ nói ra mình và cậu tìm đường giải quyết,nếu không được thì báo cảnh sát,chứ cậu đừng nghe lời và đi theo họ” Tô Cầm trầm trọng nói

Tổng nguyệt Linh ngẩn ra nhìn thấy Tô Cầm mặt mày xanh mét lo lắng nhìn mình khẩn trương Cô bỗng phì cười,có một dòng nước ấm chảy trong lòng,cô ôm Tô Cầm

“Tô Cầm !mình không có chuyện gì thật đấy,Cậu đừng lo,mấy người hôm bữa không phải là người xấu,họ cũng không có hại mình.Nhưng mình có chuyện cần phải đi,xin lỗi vì không thể nói với cậu được.sau này gặp lại nhất định mình sẽ nói cho cậu”

“Được vậy mình sẽ chờ ngày gặp lại cậu nói ình biết,Cậu nhớ phải giữ gìn sức khỏe”Tô Cầm rưng rưng nói.

Thật ra Tổng nguyệt Linh cũng không biết chỗ ở mới Nghiêm Hạo sắp xếp cho cô ở đâu.

có thể vẫn là trong thành phố A,nhưng cô không thể nói cho Tô Cầm được,cô ấy đơn thuần như vậy không biết có tiếp thu nổi chuyện của cô không,cô cũng không muốn họ suy nghĩ nhiều và lo lắng cho cô.

Chiếc xe rẽ vào một khu chung cư riêng biệt yên tĩnh cách xa sự ồn ào của thành phố,4 tòa chung cư cao đối diện với nhau mà khi bước vào đây phải qua một cái cổng lớn có thể nói những người ở trong chung cư này có thể đi ra ngoài nhưng người ở ngoài muốn vào được thì phải có thể chứng minh mình là cư dân ở đây!

Chung cư này là của Tập đoàn Nghiêm thị,phần lớn những người ở đây là diễn viên ca sĩ,hay là những người nổi tiếng muốn tránh giới truyền thông,còn phần còn lại là nơi an toàn cho những ông tay to mặt lớn nuôi dưỡng tình nhân,lập phòng nhì và con riêng ngoài giá thú,vì đây cách biệt bên ngoài được bảo vệ chắc chắn nên rất an toàn.

Ở phía dưới chung cư là những nhà hàng ,siêu thị,cửa hàng quần áo,hoặc là những quán cà phê sang trọng.Một công viên rộng lớn cây xanh và hồ nuôi cá,trò chơi dành cho trẻ em,có mấy người phụ nữ dắt đẩy con đi dạo,ở đây thật là nơi lý tưởng dưỡng thai và sanh con mà không sợ một ai biết.

Tổng nguyệt Linh đi theo vệ sĩ đi vào thang máy lên lầu 6,và căn hộ 601.Căn hộ có diện

tích 200mx2 có 2 phòng,gồm một phòng ngủ chính có toilet bên trong và một phòng dành cho khách,và một toilet bên ngoài,nhà bếp bàn ăn đồ dùng được bày biện khéo léo

gam màu cùng đi tông màu khói,rèm cửa màu xanh,khiến cho người ta có cảm giác thoải mái,Từ khi bước vào nhà Tổng nguyệt Linh vẫn đứng tại chỗ và đưa mắt đánh giá

“Tiểu thư sẽ ở phòng ngủ chính”tên vệ sĩ đột nhiên nói.

“ngà”Tổng nguyệt Linh không nói gì vì cô đợi hần nói tiếp.

“Cậu chủ dặn tiểu thư có thể tự do trong khu chung cư này chỉ cần không ra bên ngoài là được.ở học tử trong phòng có một thẻ ngân hàng cho tiểu thư sử dụng,tới kì khám thai sẽ có bác sĩ lại tới nhà khám,nếu tiểu thư cần gì cứ gọi cho tôi,đây là số điện thoại của tôi”vệ sĩ nói xong cung kính đưa danh thiếp có số điện thoại.

“Tôi biết rồi”Tổng nguyệt Linh lạnh nhạt nói.

”Trong thời gian mang thai tiểu thư sẽ không được dùng điện thoại di động,và máy tính để phòng chất phóng xạ,mong tiểu thư thông cảm cho”

“Tôi biết rồi”cô tiếp tục gật đầu

“Còn nữa,đây là Dì Phùng,dì sẽ là người chăm sóc chế độ dinh dưỡng cho tiểu thư”

Vệ sĩ chỉ vào người phụ nữ trung niên tròn trịa nói

“Chào Dì Phùng”Cô gật đầu

“Tiểu thư cứ gọi tôi là Dì Phùng được rồi,rất vui vì được phục vụ cô”Dì Phùng cung kính nói.

Tổng nguyệt Linh sau khi đứng nge vệ sĩ dẫn dò gần nữa tiếng rớt cuộc có thể vào phòng, bỏ đại giỏ đồ xuống ngã trên giường nằm, cô thật là mệt a

16. Chương 16

Bạn cùng cảnh ngộ

Thấp thoát Tổng nguyệt Linh cũng ở đây gần 1 tháng rồi , hàng ngày thức dậy sẽ xuống công viên dạo một vòng vừa vận động ,sau đó ăn sáng do Di Phùng chuẩn bị .

Bảo bảo được 3 tháng hơn rồi nhưng cô vẫn chưa có cảm giác nôn nghén ,ăn uống bình thường nên Di Phùng rất hào hứng bồi bổ cho cô .

Di Phùng hàng ngày hết canh này rồi tới canh khác ,thứ nào cũng đều là thập toàn đại bổ ép cô uống,mới có một tháng thôi mà cô cảm thấy tròn một vòng rồi , còn tới mấy tháng không biết cô trở thành gì nữa .Từ lúc về đây cô chưa gặp lại Nghiêm Hạo ,từ đây tới ngày sanh không gặp hẳn càng tốt ,

Nhưng cô biết mặt dù hẳn không đến đây nhưng mọi chuyện của cô hẳn đều biết , cô vẫn thường xem tivi để theo dõi Tổng Thị nhưng cũng không nge được tin tức gì, nhưng không có tin tức chính là tin tức tốt.

Tổng nguyệt Linh đang ngồi trên ghế trong một mái che trong công viên ,thấy một cậu bé đang ngồi chơi cầu trượt ,còn cô bé thì ngồi xích đu ,Đứa nào cũng trông thật vui vẻ hồn nhiên .

,Nghe Di Phùng nói những đứa trẻ ở đây đều là con riêng ,ngoài giờ đi học bên ngoài phần lớn các bé đều ở bên trong chung cư này , từ nhỏ tới lớn rất ít gặp ba ,Chỉ một tuần nửa tháng những ông bố bận rộn ghé thăm một lần vào cuối tuần .

Tổng nguyệt Linh nghĩ tới bảo bảo của mình cũng sống với danh con riêng mà chưa xót , là lỗi của cô khiến bảo bảo chịu tội , Tổng nguyệt Linh đưa tay vuốt ve cái bụng còn nhỏ như muốn xin lỗi với đứa nhỏ .

Chợt thấy cô gái đang ngồi gần đó, gương mặt hạnh phúc cũng đang vuốt ve cái bụng to của mình.

Cô gái có gương mặt thon trắng trẻo đáng người mềm mại là một mỹ nữ dịu dàng ,như cảm nhận có người đang nhìn mình ,chợt cô gái ngẩng đầu lên bắt gặp ánh mắt của Tổng nguyệt Linh , ánh mắt cô ấy rất đẹp , sâu thẳm mang theo nỗi buồn man mác .

khi nhìn thấy Tổng nguyệt Linh cô gái nở nụ cười . một nụ cười như cơn gió nhẹ

giữa cái nắng nóng khiến người ta dễ chịu

Tổng nguyệt Linh cũng mỉm cười ,cô bước lại cô gái chào hỏi

“Em là Đinh yển Tử ’chị mang thai được mấy tháng rồi”

“Chào em ,chị là Uông Tịnh Nhan’bảo bảo của chị được 7 tháng rồi”

giọng nói dịu dàng thanh thoát ,khi nói về bảo bảo ánh mắt của cô gái

vụt sáng ,đúng là bản năng làm mẹ ,Tổng nguyệt Linh cũng cười nhẹ vuốt bụng mình ,

Uông tịnh Nhan nhìn động tác vô thức của Tổng nguyệt Linh giật mình ,cô bé dễ thương này cũng đang có thai ư? ,nhìn cô bé còn rất trẻ .

Tổng nguyệt Linh nhìn ánh mắt của Uông tịnh Nhan hiểu ý cười

“Còn bảo bảo của em được hơn 3 tháng rồi ạ ,”

Uông tịnh Nhan chỉ hơi bất ngờ xong cũng vui vẻ cười .hai người ngồi trò chuyện với nhau ,chia sẻ với nhau rất nhiều chuyện xoay quanh mang thai và ăn uống

nhưng ai cũng tránh đề tài ba đứa bé ,hai người dù không nói ra nhưng thăm hiểu nhau.

Một chiếc BMW màu đen chạy dừng trước chung cư ,một vệ sĩ

Uông tịnh Nhan ửng hồng đôi má ,từ già với Tống nguyệt Linh mang bụng nặng nề theo vệ sĩ.

Tống nguyệt Linh nhìn theo suy nghĩ .Đổ tiên sinh ?

17. Chương 17

__Thai đôi

Từ đó Tống nguyệt Linh và Uông tịnh Nhan thành bạn thân của nhau .Cô mới biết thì ra Uông tịnh Nhan chỉ ở trên cô một tầng lầu . Bác sĩ hôm nay lại khám theo định kì cho cô

Thai của cô đã qua tháng được tuần 16 , bụng bồng to ra rất nhiều , Bác sĩ và trợ lí đẩy máy siêu âm lại nhà siêu âm cho cô.Tống nguyệt Linh cảm thán ,Nghiêm Hạo thật có tiền a .

Bác sĩ bắt đầu siêu âm cho cô .chất thuốc lạnh từ bụng truyền đến khiến Tống nguyệt Linh hơi khản trương . Cô lần đầu mang thai nên ít nhiều cũng có lo lắng và mong đợi .

Màn hình trắng đen hiện lên những hình ảnh không rõ ,nhưng cô vẫn cố gắng nhìn xem bảo bảo của mình trông như thế nào .Bác sĩ nhíu mày tay dò thay đổi liên tục trên bụng

cô ,làm Tống nguyệt Linh hồi hộp theo .

” Tiểu thư mang thai đôi ,phát triển rất tốt ” Bác sĩ nhàn nhạt phán một câu

“Thật không ạ ? ” Tống nguyệt Linh sung sướng ,trời ạ ,không phải một Bảo bảo mà là tới hai bảo bảo còn hạnh phúc nào hơn !

Tống nguyệt Linh vui mừng ,sao liền ảm đạm , “mấy đứa cũng không phải bị Nghiêm Hạo dành hết sao ? ” Một ý nghĩ lóe trên đầu nhìn Bác sĩ .

“Bác sĩ ... có thể không cho Nghiêm tiên sinh tôi mang thai đôi được không.” Tống nguyệt Linh ngập ngừng

“Xin lỗi Tiểu Thư tôi là người Nghiêm Tống mời đến , không thể gian dối được ”

Bác sĩ lạnh lùng cự tuyệt ,Tống nguyệt Linh gương mặt mất mát . Bác Sĩ Vương nhìn gương mặt cô bé trẻ suy sụp có chút không đành lòng .

Một cô gái trẻ mang niềm vui lần đầu làm mẹ , vui nhiều lại đau buồn nhiều khi chính con mình sanh ra lại không thể ở bên mình .

Làm cho bà không khỏi có chút cảm thông , dù biết cô gái này có thể vì tham vọng mà làm như thế . Nhưng dù Bác sĩ gặp cô bé này hai lần , nhưng khí chất của cô bé này khiến Bà kinh ngạc . Cái khí chất thanh cao ngất từ trong xương , cao nhã trong trẻo lạnh nhạt , Con người giàu nghèo rất dễ làm ,có khi người hôm nay đang nghèo khó nhưng có thể ngày mai đã trở nên giàu có , Nhưng chỉ có khí chất ở con người mới làm nên sự khác biệt giữa người và người .

Nhưng dù bà có thông cảm cũng không thể làm được gì ,vì bà là Bác sĩ riêng của Nghiêm gia , vừa là bạn bạn thân của của ba mẹ Nghiêm Hạo , hai bạn già của bà lúc nào than thở vì thằng nhóc Nghiêm Hạo không chịu kết hôn .

Mọi người đều biết thằng nhóc ấy yêu thích một viên diễn múa trẻ xinh đẹp . Hai bạn già đã lôi kéo bà đi theo xem nàng dâu tương lai biểu diễn . Bà có thể thấy hai bạn già hơi thất vọng , vì cô gái trẻ xinh đẹp quyền rũ nhưng toát lên sự tham vọng không nhỏ , người như vậy có thể chấp nhận ở nhà chăm sóc chồng nuôi con sao ? .

Thời gian sau bất ngờ nghe thằng nhóc ấy đăng kí kết hôn với một thiên kim của tập đoàn Tống thị , hai người vui mừng khắp khối tưởng thằng con mình đã thông suốt .

Nhưng khi thấy con dâu Tống nguyệt Linh hai ông bà lại lần nữa thất vọng . Trong mắt cô gái ấy không có bất cứ thứ gì , mờ nhạt trầm lặng khiến người ta không phát hiện ra sự tồn tại của cô.

“Một cô gái như một bình hoa vô hồn có thể nắm giữ thằng nhóc Nghiêm Hạo sao ? ”

Hai bạn già của bà hết hy vọng rủ nhau đi du lịch , mặc kệ thằng con ,nhưng vẫn mong chờ Tống nguyệt Linh có thai . Nhưng có ngờ đâu cô gái mạng ngắn như vậy . Tống nguyệt Linh chết đi ,thằng nhóc ấy lại quay lại với Lưu uyển Nhược chuẩn bị kết hôn .

Hơn hai tháng trước thằng nhóc Nghiêm Hạo nhờ bà chăm sóc cô gái mang thai mà còn trẻ như vậy làm bà ngạc nhiên sững sốt cũng có chút vui mừng cho hai bạn già . Có thể tưởng tượng hai bạn già của bà vui mừng cỡ nào khi biết mình sắp có hai bảo bối . Bác sĩ Vương vừa nghĩ vừa mỉm cười .

Tống nguyệt Linh nhìn gương mặt của Bác sĩ thay đổi liên tục cũng lấy làm khó hiểu .

Nghiêm Hạo vừa làm việc kết thúc ,ngã phía sau chiếc ghế nghỉ ngơi ,chân gác trên ghế hai tay để trước bụng nhắm mắt nghỉ trưa . Chợt điện thoại di động reo lên .

“Uy” Nghiêm Hạo không nhìn số trực tiếp nhận

“Tiểu tử ,đang làm việc à ?” Bác sĩ Vương lên tiếng

”Dạ không ! có việc gì sao Cô Vương ? Nghiêm Hạo ngạc nhiên .

” Tiểu tử ,không phải con quên hôm nay là ngày khám thai của cô bé ấy chứ ,ta gọi nói kết quả cho con đây” Bác sĩ Vương bực mình

” À , kết quả sao cô ?” Nghiêm Hạo nhớ ra thuận tiện hỏi ,Hắn dạo này bận rộn với nhiều dự án ,nên đã quên cô bé Đinh yển Tử kia .

” Xem ra ta không nhắc con đã quên mình sắp có con rồi nhỉ ,Ta nói cho con biết con sắp làm ba mà còn ” Bác sĩ Vương hào hứng thông báo !

“Vậy à ” Nghiêm Hạo hồ hững nói

“Cái gì mà ”vậy à “,đây là thái độ làm cha của con sao? Ta sẽ thông báo ẹ con biết chắc chắn mẹ và ba con rất vui mà bay về nước liền ” Bác sĩ Vương bắt mẫn nói

“Tùy Cô ,con không có ý kiến dù sao con cũng muốn để đứa bé ấy cho ba mẹ con nuôi ”

Nghiêm Hạo bộ dáng không quan tâm nói ,dạo gần đây hắn bận túi bụi công việc và sắp xếp hôn lễ với Lưu uyển Nhược .Đối với Cô bé ấy hắn đã không có hứng thú quan tâm có chăng là đứa bé mà ba mẹ hắn ao ước mà thôi .

Bác sĩ Vương bất ngờ ,thì ra thằng nhóc này đã tính toán hết .nó cũng quá vô tình đi

,nhớ tới gương mặt của cô bé ấy bà không khỏi mỉm cười ,lời tính nói nuốt xuống . Bà phân vân có nên thông báo hắn sắp có hai đứa con không?

Cúp máy xong ,trong đầu Nghiêm Hạo hiện lên gương mặt lạnh nhạt của Tống nguyệt Linh ,quyết định tối nay dành thời gian ghé qua nhìn cô bé ấy

.....

18. Chương 18

—Nghiêm Hạo đến

Tống nguyệt Linh đang xem sách dạy thai phụ sanh nở ,vừa nhớ về buổi nói chuyện tối nay với Ông tịnh Nhan .Cô ấy gần ngày sanh nên bụng rất to nặng nhọc . Tống nguyệt Linh để ý thấy Ông tịnh Nhan dạo này có tâm sự thường hay ngơ ngẩn gương mặt xinh đẹp nổi lên bi thương .

” Gần tới ngày sanh ,chị lại muốn bảo bảo ở trong bụng mình lâu thêm một chút nữa ,” giọng nói mất mát vang lên làm Tống nguyệt Linh chấn động . Phải chăng cô ấy cũng như mình ,ngày được nhìn thấy bảo bảo cũng có thể là ngày bắt hai cô phải rời xa đứa con thân yêu của mình.

Tống nguyệt Linh chưa xót vuốt nhẹ bụng mình thì thầm .

“Bảo bảo mẹ phải làm sao để giữ con bên mẹ đây ?”

“Xem ra cuộc sống cô ở đây rất tốt nhỉ ” chợt giọng nói trầm thấp đầy châm chọc thốt lên khiến cô giật mình ngẩng đầu lên , thấy Nghiêm Hạo một thân tây trang đứng dựa cửa phòng từ lúc nào ..Cô ngạc nhiên , cứ nghĩ hẳn sẽ không bao giờ tới chứ .

“Lần sau muốn vào phòng xin gõ cửa dùm ” Tống nguyệt Linh lạnh nhạt nói

“Đây là nhà tôi ” Nghiêm Hạo cao giọng lạnh lùng , ”cô bé này gặp mặt là luôn chọc tới uy nghiêm của hẳn ,sao cô bé không dịu dàng lấy lòng hẳn một chút .

Đối với cô trăm lợi không hại ,vậy mà cứ luôn chống đối hẳn . Làm hẳn chán ghét cô được lợi gì ,hay là vờ vịt để gây chú ý của hẳn . Hẳn sao có thể quên cô bé này đem con mình ra giao dịch chứ .vọng tưởng làm Nghiêm phu nhân ư ? ”, càng nghĩ sắc mặt của Nghiêm Hạo âm xuống

Đôi mắt như con báo nhỏ nhìn chằm vào Tống nguyệt Linh như nhìn con mồi , đôi mắt không chút kiên nhẫn dò xét Tống nguyệt Linh .

Cô đã mang thai 4 tháng người tròn trịa ra ,da thịt mịn màng không một chút xuống sắc của người phụ nữ mang thai ,chỉ thấy cô da trắng nõn đầy đặn mịn màng khiến người ta muốn sờ thử ,vì mùa hè cô mặc một chiếc váy hoa mỏng dài xuống chân cổ rộng ,vì ngồi xuống dây áo trễ xuống lộ phần nửa cặp bông đào căng mọng vì mang thai nên lớn hơn ,cô không mặc áo lót cho nên có thể thấy được nụ hoa hồng xinh xắn đội lên .

Chiếc váy tới chân ,cô vừa nằm trên ghế dài lộ ra bàn chân nhỏ xíu và cổ chân xinh xắn , có thể thấy đường cong của cô dưới lớp vải mỏng , gương mặt trẻ con vóc dáng ma quỷ khiến Nghiêm Hạo ánh mắt thăm dò trở nên nóng bỏng hô hấp khó khăn .

Tống nguyệt Linh thấy gương mặt biến hóa của Nghiêm Hạo ,thì nương theo tầm mắt hẳn nhìn trên người cô , xấu hổ đỏ mặt vội ngồi dậy ,ôm chiếc gối trước ngực che cảnh xuân lộ ra ngoài .“Đúng là sắc lang mà ” Cô oán giận nghĩ .

Nghiêm Hạo thấy hành động nhỏ của cô bỗng vui vẻ ,thì ra cô bé xấu hổ a , Nhìn gương

mặt xinh xắn ngây thơ vì e thẹn mà ửng hồng , khiến hẳn thoáng rung động ánh mắt càng thêm sâu thẳm .

Không khí trong phòng bỗng mập mờ

” Tiểu thư !mời ra dùng cơm ,Còn Cậu chủ có dùng cơm ở đây luôn không ạ?

Dì Phùng vào ,làm cắt đứt không khí không đúng trong phòng .

“Được ,chuẩn bị đi ” Nghiêm Hạo tùy ý nói ,vốn nghĩ ghé thăm cô bé này xong ,hắn sẽ ghé qua phòng tập của Lưu uyển Nhược trải qua bữa tối cùng với cô ấy . Uyển Nhược chân đã bình phục ,cô ấy không đi biểu diễn vì bận kết hôn ,nhưng ngày nào cũng tập luyện rất chuyên tâm . Có thể nói múa là niềm đam mê của cô ấy . Nhưng cô bé này khiến hẳn muốn ở đây thêm một chút nữa .

”Dì Phùng dọn cơm cho Nghiêm Tống dùng trước đi ạ , chiều nay bụng con không thoải

mái , cho nên con sẽ ăn sau ”

Tống nguyệt Linh thì vô cùng không thích dùng cơm cùng Nghiêm Hạo , chỉ nhìn thấy hẳn cô sẽ nghĩ tới rất nhiều chuyện khiến cô khổ sở . Mất hết khẩu vị .

Nghiêm Hạo nheo mắt ,hắn rất nghi ngờ bụng cô không thoải mái thật hay vì không muốn ngồi ăn cùng hẳn nên viện cớ , nếu là về sau thì sự xem thường cô bé này làm hẳn cảm giác như mình là rùi bọ vậy .

”Nếu không thoải mái thì không ăn cơm một buổi tối chắc không sao nhỉ , Tôi nghĩ bảo

bối nhỏ trong bụng nhìn một đêm cũng không chết được, ” Nghiêm Hạo hí húp mắt nguy hiểm

“Dì Phùng đem hết thức ăn đổ vào thùng rác , khóa cửa phòng của Đình tiểu thư lại cho cô ấy chuyên tâm nghỉ ngơi một đêm đi ”

Nghiêm Hạo tức giận ra lệnh ,bước ra khỏi phòng đập mạnh cánh cửa lại ,Dì Phùng hoảng sợ giật bắn người vội vàng làm theo,cậu chủ hay lạnh lùng nhưng cũng chưa khi nào tức giận như vậy .

Tổng nguyệt Linh cũng người ,không ngờ cô lại chọc giận tên đó nữa rồi ,lần này xem ra hẳn tức giận không nhẹ a . Cũng đúng thôi một người cao cao tại thượng như hẳn bỏ thời gian quý báu dùng cơm với cô ,chắc hẳn cô phải vui vẻ cảm ơn hẳn đi , Từ chối của cô làm đọng tới sự kêu ngao của hẳn . cô tự giấu , cô mới không cần thiết quan tâm tới cảm xúc của hẳn , .

” Bảo bảo tối nay hai mẹ con mình nhìn một bữa vậy ” nhớ tới gương mặt xanh mét tức giận của Nghiêm Hạo Tổng nguyệt Linh hả hê ,cô tà ác nghĩ

Nghiêm Hạo tức giận chạy xe như bay trên đường . Đúng như Tổng nguyệt Linh nghĩ , sự kêu ngao của hẳn bị đả kích nặng nề . Gió mang theo hơi lạnh làm hẳn bình tĩnh lại .

Hắn không hiểu nổi , hẳn luôn tự tin với tính cách lạnh lùng của mình ,Nhưng cô bé đó

lại dễ dàng khiến hẳn mất kiểm chế mà tức giận .

Nghiêm Hạo bức bối gọi điện thoại cho Lưu uyển Nhược nói mình bận tối nay không cùng cô được . Bỏ lách chiếc Porsche 981 Spyder 887 mã lực của Đức màu xám bạc sang trọng mạnh mẽ hướng về Đế Đô .

“Hạo ,hôm nay có gì mà đột nhiên rủ mình uống rượu vậy ” Đường Nhật cợt nhả nói ,hắn

bất mãn a . Hẳn tính đi của gái nha ,hắn đang có hứng thú với một cô nàng ,mà bị thằng bạn này rủ đến đây , thấy tên này mặt như oán phụ mà ngồi uống rượu liên tục .

“Này ,Lưu uyển Nhược thỏa mãn dục vọng của cậu sao ? mặc cậu tệ thế ” Hẳn nghe nói tên này đang chuẩn bị kết hôn ,người làm bạn như hẳn đây ngoài việc chúc mừng

thì cũng không làm được gì .

Nghiêm Hạo bỗng nhớ tới thân thể quyến rũ của cô bé ấy ,bực bội nâng ly rượu uống

” Đồ Long đầu ” Nghiêm Hạo không thèm trả lời hẳn hỏi

”A ,Cậu không biết sao ,cô gái tiếp viên đó sắp sanh rồi ,chắc cậu ta đang nôn nóng

đợi ở nhà để gặp con mình đó ” Đường Nhật trêu chọc

” Cậu nói hươu vượn gì đấy ” giọng nói lạnh lẽo vang lên

Đồ Long mặt lạnh bước vào .

.....

19. Chương 19

_ Đường Nhật bị đả kích .

Đồ Long gương mặt lạnh bước vào .

” a , Long cậu không ở nhà đợi con cậu chào đời sao ? ” Đường Nhật không sợ chết nói

” Đường Nhật xem ra cậu rảnh rồi quá , có muốn tôi tạo công việc cho Cậu hử ? ”

Đồ Long đe dọa nói

“Không ! không cần , Mình chỉ đùa chút thôi mà , cậu không thích mình sẽ không nói ”

Đường Nhật làm động tác kéo khóa miệng ,,

Đường Nhật hoảng sợ dừng đùa nhá , chọc ai chứ chọc Long thần này ,cậu chê cuộc sống mình quá ngắn sao . Nhớ lúc trước lở trêu trọc đụng tới giới hạn của hắn .Trong một đêm hắn khiến cho cả thành phố đều kiểm luật sư để kiện tụng .

Văn phòng luật sư đầy kín người hồ sơ chất đống , làm hắn ngập trong một mớ công việc linh tinh . Đường đường là một luật sư nổi tiếng mà bắt hắn giải quyết “xâm phạm tình dục ” “ Đổ xe trái phép ” “ hay bạo lực gia đình ” hắn biết tên này giở trò quỷ nhưng hồ sơ cứ thế mà tiếp tục gởi đến . từ chối cũng không xong . Hắn nhớ tới mấy người bạn trong giới luật sư cười nhạo hắn ,khiến hắn tức tối tới bây giờ .

Nghiêm Hạo nhìn Đường Nhật mặt méo xeo, môi nhếch lên tâm tình dở hơn một chút .

Đỗ Long nhìn Nghiêm Hạo mày nhíu lại trầm giọng nói .

“Hạo! cô bé ở phòng 601 chung cư ”An viên ” là người của cậu phải không ”

Nghiêm Hạo giật mình , nhìn Đỗ Long sau đó hiểu ra , thì ra người của Đỗ Long cũng ở chung cư ” An viên ” , nên hắn biết cũng không có gì lạ ,hơn nữa hắn để người của hắn lại canh giữ cô bé ấy ,chắc tên này đã nhận ra .

” Tôi nghĩ được mùi mờ ám nha , các cậu phải nói ình biết mới được. bạn bè mà riêng mình không biết là sao ? ” Đường Nhật tính bà tám lại nổi lên truy vấn .

Đỗ Long cùng Nghiêm Hạo liếc Đường Nhật xem thường .

” Nè ,nè ánh mắt của hai cậu là sao ? ” Đường Nhật thẹn quá tức giận nói

” Nghiêm Hạo cũng sắp làm ba ” Đỗ Long buông một câu giải thắc mắc Đường Nhật

” Cái gì ? ” Đường Nhật hét lên

” cậu đừng có khoa trương như vậy ” Nghiêm Hạo bực mình nói

” Các cậu thật là .. trâu bò quá đi ...,lầm lì mặt lạnh tới ngày mà bây giờ tên nào cũng

vượt mặt tôi . Khoan , mà mẹ của con của Nghiêm Hạo là ai ? không phải là Lưu uyển Nhược chứ ” Đường Nhật thắc mắc

” Một cô bé , hình như chưa tới vị thành niên hử , Hạo ? ” Đỗ Long vừa trả lời vừa hỏi

Nghiêm Hạo anh mắt chằm chọc

” Các cậu bớt xen vào chuyện của tôi đi ” Nghiêm Hạo lạnh lùng uống rượu

” Trẻ vị thành niên ? ” Trong đầu Đường Nhật tới sự kiện CD và lần trong phòng làm việc

của Hạo . chợt hiểu ra . Đúng là hay thật ,không biết là tốt hay là xấu đây . Hắn thật muốn xem cô bé ấy . Đường Nhật mắt lóe lên ý tà ác

Lưu uyển Nhược vừa luyện tập xong tay cầm cái khăn trợ lí đưa lau mặt ..

” Tần Mỹ ! Chân tôi đã hoàn toàn bình phục rồi , lúc múa cảm giác vẫn như xưa ”

Lưu uyển Nhược vừa lau vừa vui mừng nói .

” Chúc mừng cô , nhưng sau này kết hôn xong Cô có tiếp tục biểu diễn nữa không ?”

Tần Mỹ thắc mắc !

Lưu uyển Nhược sững lại ,trong lòng không biết nổi lên tư vị gì ! Cô thật sự không nỡ rời bỏ sân khấu , Bây giờ chân cô đã hồi phục càng làm cho cô muốn biểu diễn lại . .

” Thiên nga trắng ” là biệt danh khán giả đặt cho cô ,khi Cô múa bài ” Vũ điệu thiên nga”

được mọi người rất ngưỡng mộ say mê với vẻ quyến rũ tỏa sáng của cô ,.

Một bài ” Vũ điệu thiên nga ” Cô được nhiều người biết đến và hâm mộ . Lần đầu tiên cảm giác đứng trên bậc cao niềm hự vinh của cô thỏa mãn .

Cô rất muốn được cả tình yêu và sự nghiệp ,tại sao cô chỉ có thể chọn một con đường

Lưu uyển Nhược không cam tâm . Cô là xinh đẹp lại có tài , có rất nhiều người muốn

quỳ dưới váy cô . Nhưng cô đã chọn Nghiêm Hạo , Trong cảm nhận của cô , Hạo là thần , ăn trên ngồi trước người khác . Cô phải đứng bên người như thế mới nổi bật lên tài hoa của cô .

Lúc trước vì cảm thấy có lỗi với Nghiêm Hạo ,thấy hạo hứng thú với người khác cô hoảng sợ lo lắng , 4 năm nay hạo cưng chiều cô khiến cho nhiều thiên kim tiểu thư hâm mộ ganh tỵ . Cô đã nhận định người đàn ông xuất sắc này là của cô

ai cũng đừng mong cướp đoạt từ trên tay Lưu uyển Nhược này .

Sau đó vì kéo tâm của Nghiêm Hạo lại , cô đành tha thiết muốn gả cho anh ,Cô thật sự nghĩ gả cho Nghiêm Hạo là lựa chọn không sai . Nhưng có điều không phải là bây giờ .

Bất cứ ai làm về nghệ thuật khi kết hôn sự nổi tiếng của họ lắng đọng lại , mọi người không còn háo hức nhiều mong chờ về họ nữa , đó là lý do cô không muốn kết hôn sớm .

Bây giờ gần ngày kết hôn nhớ tới cam kết cô nói với Nghiêm Hạo lúc trước làm cô phiền muộn . Cô nên làm gì đây ? bỗng ánh mắt cô lóe lên . Lưu uyển Nhược mỉm cười , Đúng chính là như thế

.....

20. Chương 20

_Uông tịnh Nhan sanh *1*

Cuộc sống cứ thế tiếp diễn , Nghiêm Hạo từ hôm bị Tống nguyệt Linh khiến cho tức giận cũng không đến “An Viên ” nữa . Tống nguyệt tiếp tục trải qua những ngày dưỡng thai an nhàn , mỗi ngày cùng Uông Tịnh Nhan trò chuyện chút chuyện vặt , gần đây Uông tịnh Nhan gần sanh còn Tống nguyệt Linh vì thai đôi nên to hơn bình thường rất nhiều.Nên hai cô chỉ quanh quẩn trong phòng . Ở ” An Viên” yên bình là thế ,nhưng hai cô đâu biết những chuyện rất rối đang từ từ kéo đến .

Trên máy bay từ Châu Âu tới thành phố A của Bắc Kinh , hai vợ chồng trí thức đang ngồi trên ghế nệm nóng ,gương mặt hai người đều là kích động vui mừng cùng mong đợi .

Người phụ nữ bề ngoài quần áo đơn giản nhưng toát lên sang trọng , Nhìn người phụ nữ này ai cũng không nghĩ bà đã gần 60 tuổi .

Còn người đàn ông dáng dấp cao lớn anh tuấn nghiêm nghị ,đủ biết khi còn trẻ ông cũng là một người khiến các cô gái phải ngưỡng mộ a .nhưng khi nhìn về người phụ nữ bên cạnh thì gương mặt luôn luôn ôn hòa cùng sủng nịnh.

” Thuần có thật là chúng ta sắp có cháu không? ” người phụ nữ thần sắc kích động không dám tin run giọng hỏi

” Đúng rồi ! Dung nhi ,Hiếu Vân đã nói chúng ta sắp có cháu thì không sai được đâu ”

Nghiêm Thuần dịu dàng nói không nén vui mừng .

Điền Bối Dung sung sướng mắt rưng rưng ,rốt cuộc thì ông trời cũng thương cho hai

vợ chồng bà ,từ đây về sau không cần phải ngưỡng mộ người khác nữa .

Từ khi nghe bạn bà ” Vương hiếu Vân ” nói một cô gái đang mang thai đứa bé của Nghiêm Hạo ,vợ chồng bà bỏ qua hết lịch trình tham quan Châu Âu mà quay về gấp .

Mặc dù còn nhiều thắc mắc chưa hiểu nhưng không quan trọng bằng đứa cháu bà mong đợi bấy lâu.

Từ mười mấy tiếng trên máy bay bà không ngủ được háo hức mong chờ mong nhanh đến, cảm thấy máy bay chậm quá . Nghiêm Thuần sợ bà mệt nhọc khuyên bà nghỉ ngơi , nhưng chính ông cũng không ngủ được ,dòng họ Nghiêm ai cũng hiếm muộn mỗi người đều có một đứa con duy nhất ,ông cũng vậy .sống gần hết đời người vinh hoa phú quý đâu bằng tuổi già dắt cháu đi chơi ,Nhưng thằng con tài giỏi của ông lại cố tình không hiểu .

Tài sản Nghiêm gia mấy đời đều ăn không hết , mặc dù ông không theo kinh doanh chỉ là một giáo sư đại học , Nhưng vì ba ông để lại của cải cho ông khiến ông không phải lo nghĩ mà theo sở thích phát minh của mình . Nhưng con trai ông lại là thiên tài kinh doanh chỉ số thông minh cao , nó đã đem tài sản của Nghiêm gia nhân lên gấp 10 lần , Nghiêm Hạo khiến ông tự hào ,nhưng tính cách lạnh lùng làm việc tuyệt tình của nó khiến ông lo ngại .

Vợ ông mong nó kết hôn , nó cứ vùi vào công việc mà xao lãng hai ,ba lần nó làm vợ chồng ông thất vọng giấc mơ có cháu càng thêm xa vời ,nên quyết định bỏ mặc đi du lịch cho khuây khoả ,bây giờ bất ngờ nhận được kinh hỉ hỏi sao hai người không có cảm giác không dám tin .

Máy bay hạ cánh hai ông bà đẩy hành lý ra cửa liền thấy bạn thân đang đứng đợi , hai người vui vẻ bước tới . Điền bối Dung ôm Vương hiểu Vân kích động ...

“Vân , bây giờ cô gái đó ở đâu ?mình muốn nhìn thấy , mang thai mấy tháng rồi ? Lần trước vui mừng quá nên mình quên hỏi cậu ”

Bác sĩ Vương cười lắc đầu nhìn bạn thân của mình cuống cháu tới mắt kiểm chế như vậy , là tâm bệnh của hai bạn già bà mấy lâu nay ,bà đâu nỡ để họ mong chờ lâu

“Thai được 6 tháng rồi , là thai đôi ” Bác sĩ Vương tiết lộ

“Thật không ? Đúng là cảm ơn trời phật ” Điền bối Dung khiếp sợ khó tin ,vì bao lâu nay đàn ông Nghiêm gia luôn hiếm muộn ,bây giờ con trai bà lại có một lúc hai đứa , bà cứ tưởng như đang nằm mơ .

Hai ông ba vui sướng tràn ngập háo hức đi xem “cháu” mặc dù vẫn đang còn trong bụng , hai người không cho Nghiêm Hạo biết họ đã về , bây giờ họ chỉ quan tâm bảo bảo đâu còn tâm trí đâu mà nhớ tới báo cho tiểu tử đó hay.

Tổng nguyệt Linh và Uông tịnh Nhan đang ngồi trong phòng đan những món đồ cho bảo bảo , Uông tịnh Nhan thì đan chiếc mũ xinh xắn còn Tổng nguyệt Linh lại đan vớ cho bảo bảo của mình .

cô nhờ Tịnh Nhan dạy cách móc len nên cũng đan được chút chút , nhớ tới hai bảo bảo của cô mang những thứ cô làm cảm giác rất thành tựu . Hai cô ngồi chăm chú đan thỉnh thoảng sẽ nhìn nhau cười tình cảm ấm áp chia sẻ lẫn nhau .

Nhìn tới Uông tịnh Nhan khiến cô nhớ tới Tô Cẩm cũng là một cô bé khiến cô thấy ấm áp . Còn Di Phùng sẽ khiến cô nhớ tới di Lý hiền lành nhân hậu , luôn tận tâm chăm sóc dinh dưỡng cho cô mấy tháng qua cũng như kinh nghiệm làm mẹ .Tổng nguyệt Linh cảm thấy sống lại đời này cô cảm nhận được nhiều tình cảm của những người xung quanh mà đời trước cô không quan tâm .

Uông tịnh Nhan thấy Tổng nguyệt Linh suy nghĩ gì cười ngọt ngào cô cũng mỉm cười , cô rất thích cô bé này tuy nhỏ tuổi nhưng rất sâu sắc tính cách lạnh nhạt nhưng cũng là người rất tình cảm , Cô bé khiến cô vui vẻ và lạc quan không suy nghĩ nhiều tới người đàn ông đó nữa .

Lúc trước vì yêu hấn cô chấp nhận sanh bảo bảo ,nhưng tình yêu của cô hấn xem thường Từng ngày cảm nhận nhịp tim con mình trong thân thể mình ,cô chợt nhận ra không có gì quan trọng bằng đứa con bé bỏng này , cô có thể không cần tình yêu nhưng không thể không có bảo bảo , Dù bất cứ giá nào cô phải bảo vệ con của cô .

Đang suy nghĩ chợt bụng quặn lên , cô cảm thấy dòng nước ấm chảy ra , sau đó cơn đau kéo tới khiến cô run rẩy thở dồn dập

“Tịnh Nhan chị sao thế ” Tổng nguyệt Linh thấy Tịnh Nhan bất thường vội hỏi

“Chị nghĩ chị sắp sanh rồi ” Uông Tịnh Nhan nén đau nói

Tống nguyệt Linh giật mình lo lắng đi Phùng đã đi mua đồ rồi không biết có về hay không cô vội gọi cho Cát Đằng người vệ sĩ canh giữ cô .

Nhưng không có ai bắt máy ,hồi hộp khẩn trương khiến tay cô run rẩy thấy Ưông tịnh Nhan cắn môi chịu đau sắc mặt tái nhợt ,cô buột miệng phải bình tĩnh lại .

” Đúng rồi phải gọi cứu thương ” Tống nguyệt Linh vội vàng nhấn số gọi đi , sau khi gọi xong cô đỡ Tịnh Nhan về giường

” Chị ráng đi . em đỡ chị lên giường nằm đợi cứu thương tới ”

Ưông Tịnh Nhan cảm thấy em bé thúc muốn ra khiến cô run rẩy không nhấc chân đi nổi sức nặng đè hết lên Tống nguyệt Linh ,Tống nguyệt Linh vì mang thai đôi thân thể cũng không khá hơn Tịnh Nhan bao nhiêu , mệt nhọc khiến bụng cô cảm giác đau , đang lo lắng hoảng sợ thì chuông cửa đột nhiên reo . Cô mừng rỡ vội để Ưông tịnh Nhan xuống sàn đi ra mở cửa

” May quá !bác sĩ Vương chị Nhan sắp sinh ,Bác sĩ mau vào giúp chị ấy, Á ” Tống nguyệt Linh cảm thấy bụng đau máu chảy ra hoảng sợ vội ôm bụng ngồi xuống .

.....

21. Chương 21

___Ưông tịnh Nhan sanh (2)

Wương Hiểu Vân thấy Tống nguyệt Linh ôm bụng ngồi xuống đưa tay ra đỡ lo lắng chưa kịp hỏi

Tống nguyệt Linh bắt tay bà run giọng nói

” Chị Tịnh Nhan sắp sanh , Cô mau vào xem , cháu không .. sao ”

“Nghiêm Thuần , ông bồng cô bé này lên sofa nằm nghỉ có lẽ cô bé động thai rồi , Tôi vào trong xem cô gái kia , Bối Dung cậu hãy gọi cho cứu thương riêng của bệnh viện mình lập tức tới đây , nói xong bà đi nhanh vào phòng ”

Wương Hiểu Vân là viện trưởng của một bệnh viện phụ sản và khoa nhi nổi tiếng , vì giao tình thân thiết với cha mẹ Nghiêm Hạo nên khi Nghiêm Hạo nhờ bà kiếm một bác sĩ giỏi trong bệnh viện để chăm sóc Tống nguyệt Linh , Bà đã tự mình làm bác sĩ riêng cho cô bé này

Tống nguyệt Linh được đỡ lên nằm bụng vẫn còn âm ỉ nhưng máu đã ngừng ra , cô vuốt ve bụng mình thì thầm trấn an bảo bảo

” Không sao , đừng sợ bảo bảo của mẹ , không có việc gì rồi ” , cô mệt mỏi nhắm mắt lại

Điền bối Dung ngồi nhìn cô bé đang nằm trên giường gương mặt thanh tú trẻ măng , bụng to vượt mặt , làm bà ngạc nhiên nhất trước khi hôn mê vì kinh sợ mệt mỏi nhìn cô cố nói chuyện với con của mình , gương mặt tràn đầy tình mẫu tử dịu dàng làm bà cảm động . Bà cũng hoảng sợ một phen ,nếu hai vợ chồng bà tới trễ một chút không biết chuyện gì xảy ra nữa , làm sao có thể để hai thai phụ ở với nhau mà không có người trông coi , càng nghĩ càng tức giận cho thằng con của bà .

Nhìn cái bụng to của cô bé bà thấy thỏa mãn Hiểu Vân nói vì động thai nên ra máu nhưng phát hiện sớm ,chỉ cần nằm tịnh dưỡng trên giường sẽ không sao . Thật tốt quá .

Tống nguyệt Linh mở mắt tỉnh lại , nhìn xung quanh thấy mình nằm trong bệnh viện hoảng sợ vội đưa tay sờ bảo bảo gương mặt bình tĩnh lại , tốt quá ! nhìn tay đang truyền dịch cả người nhẹ nhàng bụng cũng hết đau . Nhớ tới Ưông Tịnh Nhan cô lo lắng tính ngồi dậy đi ra ngoài .

” Cháu đừng ngồi dậy , mới vừa động thai xong phải nằm trên giường nghỉ ngơi ”

Điền bối Dung cầm hộp canh bướt vào thấy Tống nguyệt Linh muốn xuống giường thì ngăn lại .

” Cám ơn Cô ! Cô là.. , nhưng cháu muốn xem chị Tịnh Nhan thế nào ? ” Tống nguyệt Linh nhận ra bà , dù gì cũng lấy Nghiêm Hạo một năm . Bà vẫn không khác mấy , cao sang hòa nhã là người rất dễ gần gũi ,nhưng đời trước cô cũng không thân thiết mấy vì ba mẹ chồng cô đi du lịch suốt ít khi gặp nhau.

Nhưng bây giờ trở về chắc chắn vì bảo bảo trong bụng cô rồi , hai người tuổi này , chắc hẳn cũng rất mong muốn có cháu , nếu không lúc trước Nghiêm Hạo không ra điều kiện phải sanh con trong vòng 3 năm như vậy.

” Ta là mẹ của Nghiêm Hạo ! Bạn của con không sao , cô ấy đã sanh một thằng cu rất khá kỉnh , khi nào khỏe hẳn con qua thăm sau cũng được , Con nên nhớ con trong bụng con tới hai bảo bảo , phải hết sức cẩn thận không được kích động như lần này nữa ”

Điền bối Dung thấy cô bé lễ phép lại có tình cảm tốt như vậy với bạn bè nên rất yêu thích , nhưng cũng không quên răn dạy mấy câu .

” Dạ cháu biết rồi ạ , lần sau cháu sẽ chú ý hơn ” Tống nguyệt Linh nhu thuận trả lời

” Cháu tên là gì ? năm nay bao nhiêu tuổi ” Điền bối Dung thấy cô vâng lời thì rất vui vẻ sẵn sàng hỏi thăm

” Dạ ! Đinh Yến Tử . sắp được 17 tuổi rồi ạ ” Tống nguyệt Linh nhẹ nhàng trả lời

” Nghiêm Hạo! tiểu tử đó ép buộc cháu mang thai sao?”

Điền Bối Dung ngạc nhiên há hốc miệng , nhìn cô bé còn trẻ nhưng bà không thể nào ngờ lại trẻ đến thế trời ạ !, con trai bà lại lạm dụng trẻ vị thành niên ư , bây giờ mang thai sanh con xong sẽ như thế nào ? , nếu để mọi người ngoài biết mặt mũi giáo sư chồng bà mất hết . mặt dù bà rất vui sướng vì sắp có cháu nhưng cũng không thể vì thế mà bỏ qua cho thằng con của mình làm chuyện như vậy được .Nghiêm Hạo làm ăn lớn giao tiếp không tránh khỏi mua vui với các cô gái bà cũng hiểu được , nhưng ngay cả những cô bé chưa lớn mà nhấn tâm ép buộc thì bà không chấp nhận được .

Trong lòng bà không biết tư vị gì , nhìn cô gái nhỏ nhắn bên cạnh bà ,bỗng nhiên nổi lên thương yêu muốn che chở .

” Cũng không hẳn là thế đâu ạ , chỉ là một chút hiểu lầm thôi ”

Tống nguyệt Linh khó khăn giải thích , cô cũng không phải tốt lành gì mà bênh vực nói tốt cho Nghiêm Hạo , suy nghĩ lại hành động bất thường của hắn ngày đó cô cũng hiểu được phần nào .

Điền bối Dung thấy Tống nguyệt Linh nói thế thì càng thêm yêu thích , bà chỉ có một mình Nghiêm Hạo , nên tình thương của người mẹ tràn đầy mà thằng nhóc Nghiêm Hạo tự lập sớm , bản thân không thích thân cận với hai vợ chồng bà , bây giờ gặp được cô bé đang mang thai đứa cháu bảo bối của bà , một lớn một nhỏ trong bụng bà sẽ yêu thương chở che thật tốt .Bà vỗ tay Tống nguyệt Linh từ ái nói

” Yên tâm cô sẽ làm chủ cho cháu không để cháu ủy khuất , cứ tình dưỡng và sanh bảo bảo cho thật khỏe là được ”

Tống nguyệt Linh mơ hồ không hiểu lắm nhưng cũng gật đầu .

” Trời ạ . người gì mà ác thế người ta mới sanh con mà lại tuyệt tình như vậy , nghe nói cô ta đang muốn tự tử ”

Y Tá vừa đi vừa nói thì thăm với nhau . Tống nguyệt Linh tâm động vội muốn đi xem

Uông tịnh Nhan , Điền bối Dung không ngăn cản được đành để cô ngồi trên xe lăn tự bà đẩy đi

Tới cửa phòng bệnh Uông tịnh Nhan hai vệ sĩ đứng hai bên , nhiều người bên ngoài nhìn vào chỉ chỗ , Tống nguyệt Linh càng bất an muốn đi nhanh vào xem , thì bị vệ sĩ chặn lại

” Tiểu thư , bây giờ không thể vào ” Tống nguyệt Linh sốt ruột nhìn Điền bối Dung ánh mắt lo lắng cầu xin . Điền bối Dung biết chuyện quan trọng bà gọi điện cho Nghiêm Thuần chồng bà .đang lo lắng dần co thì bên trong tiếng khóc của Uông tịnh Nhan vang lên thê lương tuyệt vọng .

Tống nguyệt Linh bất chấp xông vào .

.....

22. Chương 22

_ Sự can đảm của Uông Tịnh Nhan

Tống nguyệt Linh xông vào , tên vệ sĩ đưa tay cản lại thì Nghiêm Thuần vừa bước tới trầm giọng nói

” Để cho cô bé vào ” tên vệ sĩ nhận ra Nghiêm Thuần cung kính cúi đầu bất đắc dĩ lui xuống

Tống nguyệt Linh không quan tâm , lo lắng bước vào phòng , thấy Uông Tịnh Nhan đang ngồi dưới đất tay nắm lấy ống quần của người đàn ông cao to mang kiếng đen . Cô nhận ra là người gặp ở “An Viên ” hôm họ còn người vệ sĩ đứng kế bên đang bế đứa bé . Cả người đàn ông này toát ra hơi thở lạnh như băng khiến người ta không dám tới gần

” Đồ tiên sinh cầu xin ngài hãy trả con tôi lại cho tôi , Uông tịnh Nhan tôi không cần gì hết , tôi chỉ cần con tôi thôi ” Uông tịnh Nhan hèn mọn cầu xin

Đỗ Long nhếch môi khinh thường

” Tôi chỉ làm theo cam kết ban đầu thôi”

Uông Tịnh Nhan khổ sở vì yêu hấn cô thậm chí không cần sĩ diện để gần gũi hấn , khi có thai cô chỉ muốn dùng cái thai để tiếp cận hấn , trăm phương ngàn kế thu phục tâm hấn , ngoan ngoãn vâng lời hấn , nhưng đổi lại được gì , sự tàn nhẫn cùng khinh thường của hấn .

Cô hối hận !, hối hận vì lợi dụng bảo bảo để đến gần hấn , để bây giờ con cô vừa sanh ra chưa kịp gặp mặt đã bị hấn tàn nhẫn đem đi

Uông Tịnh Nhan đau không thở nổi , vì mới sanh chưa hồi phục , cô cảm thấy hạ thân máu cuồn cuộn chảy ,sắc mặt càng thêm tái nhợt , Tống nguyệt Linh đau lòng bước tới đỡ Uông Tịnh Nhan

” Tịnh Nhan chị mới sanh xong , mau lên giường nằm ” Cũng không nhìn tới tên mặt lạnh

bên cạnh cố đỡ Uông Tịnh Nhan lên . Uông Tịnh Nhan nhìn thấy Đinh yến Tử ủy khuất nước mắt rớt xuống trong mắt xệt qua kiên định

” Tôi chỉ cần ở gần con tôi , không cần gì cả tùy anh định đoạt , nếu như anh cứ nhất quyết không đồng ý , thì hôm nay tôi chết ở đây cho anh xem ” Uông Tịnh Nhan thần sắc kích động cầm một cây dao gọt trái cây mũi nhọn kề cổ mình

Tống nguyệt Linh lo lắng , Đỗ Long mắt lóe sáng môi nhếch lên khinh bỉ

” Cô hâm dọa tôi ? ”

” Tôi nói là làm ! không tin anh cứ thử ” Uông Tịnh Nhan trong mắt tuyệt vọng cùng đau thương nhìn Đỗ Long , Khi cô yêu người đàn ông này đã định sẵn cô “vạn kiếp bất phục” Nếu có thể cô tình nguyện mình không yêu người đàn ông này . Cô nhìn Tống nguyệt Linh trù mến nói

” Yến Tử ! chị biết chị iếu đuối hơn em , nhưng nếu không có bảo bảo chị tình nguyện chết đi ”

Tống nguyệt Linh lắt đầu, Uông Tịnh Nhan một chút cũng không iếu đuối dám lấy cái chết của mình để được ở gần con mình , thử hỏi mấy ai có được can đảm như cô ấy .

nước mắt rớt xuống cô có thể thấy tương lai của mình cũng như Tịnh Nhan , lúc đó cô làm gì để giữ lấy con của mình đây .

Không khi trầm muộn khiến người ta hít thở không thông , Đỗ Long đôi mắt gắt gao khóa chặt gương mặt tái nhợt của Ưông Tịnh Nhan . mày nhíu lại như đang do dự , nghi ngờ

khó hiểu . Ưông hiểu Nhược hoa mắt vì mệt mỏi , băng huyết ,cô vẫn cố gắng chống chọi

mồ hôi lạnh ướt thấm áo bệnh nhân của cô .

” Ấy da ! A Long , cháu sao có thể nhẫn tâm đối xử với người sanh con cho cháu như vậy được a ” Điền Bối Dung sốt ruột cho Tống nguyệt Linh đi vào thấy Đỗ Long thẳng nhóc bạn con trai bà , nhưng tính cách khó ưa hơn con bà nữa .

Đỗ Long giật mình , nhìn thấy bà ngạc nhiên , lễ phép

” Chào Cô , Cô vẫn khỏe chứ ạ ”

” Nhìn cháu đối xử với cô gái đáng thương này , ta thấy lạnh tâm a . các cháu lớn hết rồi tài giỏi hơn người , nhưng sao cư xử cứ như một đứa trẻ bốc đồng vậy , cô ấy chỉ muốn gần gũi con mình cũng đâu muốn cháu cười cô ta , sao cháu lại tuyệt tình như vậy a ”

Điền Bối Dung lên mặt trưởng bối răn dạy

Đỗ Long giựt giựt khoe môi , tính nói nhưng không biết nói gì biểu tình bất đắc dĩ

” Dạ , cháu có việc đi trước , chào cô ạ , ”

” Con của tôi ” Ưông Tịnh Nhan không bỏ ý định nhìn đứa bé trên tay vệ sĩ

” Để đứa bé lại đi ” ra lệnh cho vệ sĩ xong cuối đầu với Điền bối Dung gương mặt lạnh rời đi

Điền Bối Dung đỡ đứa bé xinh xắn ngủ say vui vẻ nói

” Con của cháu rất xinh đẹp ,Yến Tử sau này sanh bảo bảo nhất định cũng sẽ đẹp như vậy”

Ưông Tịnh Nhan nhợt nhạt cười ! rốt cuộc chống đỡ không nổi ngất đi .

.....

23. Chương 23

__Điền Bối Dung ra tay .

” Nghiêm Tổng có một phu nhân muốn gặp ạ ” giọng Mã Lệ ngọt ngào vang lên

” Mẹ ! Mẹ về khi nào ? sao không báo con hay !” Nghiêm Hạo thấy Điền Bối Dung vội đứng lên , gương mặt cũng nhu hòa xuống .

” Mẹ và ba về vì cháu nội bảo bối của mẹ , chứ không phải về thăm tiểu tử như con ”

Điền bối Dung giận lấy nói .

” Cô Vương nói ẹ biết sao ?” Nghiêm Hạo bộ dáng hiểu rõ nói

” Cô Vương con không nói ẹ biết , con định giấu mẹ luôn sao ? ”

Điền bối Dung tức giận nói

” Không phải mẹ !, con tính khi nào cô ta sanh ra sẽ đưa ẹ nuôi , muốn ẹ bắt ngờ mà ”

Nghiêm Hạo giải thích .

Điền Bối Dung nghe con trai mình nói vậy cũng dịu xuống , nhưng nắm thấy lời nói của hắn thì vội hỏi

” Con đưa mẹ đứa bé nuôi , còn mẹ của đứa bé con tính sao?”

Nghiêm Hạo nhăn mày , Đinh yển Tử nghe tới cô bé đó hắn cảm thấy cả người không thoải mái

” Cô ta đã hứa với con khi nào sanh xong sẽ để đứa bé lại mà đi ” Nghiêm Hạo nhàn nhạt nói

” cái gì ? có thật không ? ”

Điền Bối Dung không tin lời Nghiêm Hạo nói , bằng những ngày qua bà tiếp xúc với cô bé

bà có thể thấy cô bé rất yêu bảo bảo trong bụng mình , không thể nào là người mẹ nhẫn tâm như lời thằng con mình nói được

” Mẹ nghe nói con tính kết hôn à ” Điền Bối Dung đột ngột chuyển đề tài hỏi

” Vâng ! con tính khi chuẩn bị xong sẽ thông báo cho ba mẹ về nước , nhưng bây giờ hai người về thì tham dự đám cưới con luôn ” Nghiêm Hạo nhàn nhạt nói

” Vợ sắp cưới của con không phải là cô bé múa Bale đó chứ ” Giọng bà trầm xuống

” Đúng rồi , mẹ gặp Uyển Nhược rồi ?” Nghiêm Hạo ngạc nhiên

” Hạo ! mẹ cảm thấy cô gái đó không thích hợp làm vợ con . Cô ta có sự nghiệp yêu thích của mình , đang nổi tiếng con nghĩ cô ta chấp nhận yên phận làm Nghiêm phu nhân ở nhà sanh con cho con sao? ”

Điền Bối Dung phản đối

” Nhược nhi yêu con nên con nghĩ cô ấy sẽ chấp nhận thôi ” Nghiêm Hạo bênh vực

” Con biết cô ta đã từng phá thai không ?” Điền Bối Dung lạnh lùng hỏi

” Sao mẹ biết ?” Nghiêm Hạo kinh ngạc nhìn mẹ dò xét

” Con cũng biết , không phải cái thai đó là của con chứ ? ” Nhìn biểu tình của Nghiêm Hạo

bà tức giận run rẩy . ” Là của con mà cô ta không do dự phá đi , con nghĩ cô ta yêu con sao? ”

Bà vốn dĩ nhờ chồng bà liên hệ vài mối quan hệ điều tra Lưu Uyển Nhược vì bà không thích cô gái này , khi nghe Nghiêm Hạo muốn kết hôn với cô ta bà mới biết được cách đây mấy tháng cô ta đã âm thầm phá thai , cứ nghĩ Nghiêm Hạo không biết , không ngờ thằng con bà biết rõ mà là con của hắn , hỏi sau bà không phần nộ tức giận . Vấn đề hiếm muộn thành nỗi lo là tâm bệnh của đàn ông Nghiêm gia bao lâu nay.

mà cô ta lại nhẫn tâm bỏ đứa bé của Nghiêm Hạo , bà không bao giờ chấp nhận người như vậy làm con dâu Nghiêm gia

” Con biết dòng họ Nghiêm gia rất quý trọng con cháu sao con có thể tha thứ hành động của cô ta được ”
Điền bối Dung nén giận chất vấn

” Mẹ !Nhược nhi không cố ý , vả lại con rất khỏe mạnh chúng con sẽ có nhiều đứa con khác ”Nghiêm Hạo chống chế

” Đủ rồi ! Nghiêm Hạo từ nhỏ tới lớn con đều thông minh sáng suốt hơn người , sao trong chuyện này con lại hồ đồ như vậy , con vẫn nghĩ cô ta xứng đáng với con ? Ba và mẹ

không bao giờ chấp nhận cô ta là con dâu ” bà lạnh lùng nói

” Mẹ ! chuyện riêng của con hãy để con giải quyết ” Nghiêm Hạo cũng không nhượng bộ

” Con ! ” Bà tức giận ngực phập phồng mặt đỏ lên

” Mẹ ! trễ rồi người về đi , không thôi ba con lại lo lắng , con có việc đi trước ” Nghiêm Hạo muốn kết thúc vấn đề này .

Điền Bối Dung tức giận lo lắng nhìn theo , bà biết con trai bà quyết định chuyện gì sẽ không thay đổi , bà không thể để nó hồ đồ như vậy , Nghĩ tới cô bé đang mang bảo bối cho bà làm bà thêm kiên quyết .

Tổng nguyệt Linh đang ở trong biệt thự của Nghiêm gia từ ngày xuất viện , mẹ Nghiêm Hạo bắt cô chuyển về đây Di Phùng cũng đi theo cho tiện chăm sóc . bụng cô ngày càng lớn ,Điền Bối Dung chăm sóc cô rất cẩn thận , mỗi lần cô muốn đứng lên đi dạo

tự tay bà sẽ dìu cô đi , rảnh rồi bà sẽ ngồi kể cho cô nghe kinh nghiệm làm mẹ của bà

Cô thấy rất quý mến bà , mặc dù biết bà chính là quan tâm đứa con trong bụng mình

,nhưng cô vẫn thấy bà quan tâm cô thật lòng đều đó làm lòng cô như dòng nước ấm chảy qua .

Uông Tịnh Nhan mấy ngày sau kể từ hôm đó tên Đỗ tiên sinh mặt lạnh ấy ghé bệnh

viện và rước hai mẹ con cô ấy theo . không biết hẳn nói gì nhưng Uông tịnh Nhan chấp

nhận đi theo hẳn . thấy cô lo lắng cho Tịnh Nhan nên Điền Bối Dung gọi điện cho tên mặt lạnh ấy bắt buộc hẳn phải cho Uông Tịnh Nhan liên lạc với Tổng nguyệt Linh

nghe giọng cô ấy cô cũng an tâm phần nào .

Mấy hôm nay Điền Bối Dung đòi cô đưa chứng minh , bà nói sẽ vượt tuổi lên cho cô , sợ khi sinh sẽ rất rối không làm khai sinh cho bảo bảo được . mặc dù cô không biết Nghiêm Hạo có ỉnh đứng tên khai sinh cho con không , nhưng cô cũng rất hy vọng được đứng tên làm mẹ cho chính đứa con của mình, dù một đứa cô cũng mãn nguyện .điều làm cô ngạc nhiên là ở đây cũng lâu rồi nhưng chưa thấy Nghiêm Hạo ghé qua lần nào .

Nghiêm Hạo tự lấy xe đi tới phòng tập của Lưu Uyển Nhược mấy ngày mai bị mẹ hẳn

phản đối chuyện hai người làm hẳn bức bối , mặc dù chuyện của hẳn quyết định làm cũng không vì một hai lời phản đối của mẹ hẳn mà thay đổi nhưng vẫn khiến hẳn không thoải mái khi mẹ hẳn có thành kiến với Lưu Uyển Nhược

Lưu Uyển Nhược vừa nghe điện thoại xong gương mặt rạng rỡ , bên Châu Âu sắp tổ chức một cuộc thi múa BaLe kết hợp Đường Đại tằm cổ quốc tế . Người đoạt giải sẽ là bậc thầy BaLe trên toàn thế giới , rất hấp dẫn nhưng sự cạnh tranh cũng rất cao , hầu

như thí sinh trên thế giới nếu có được một hai giải trong nước đều được tham dự có thể thấy đối thủ sẽ rất nhiều . Lưu Uyển Nhược mắt lóe lên tham vọng cô rất muốn tham dự cuộc thi này .

” Lưu Uyển Nhược có người tìm cô ” Tần Mỹ bước vào nói

.....

24. Chương 24

” Nghiêm Hạo phản nộ”

Lưu Tịnh Nhan nhìn người đàn ông phong độ nho nhã trước mặt mình , cảm thấy hơi bất ngờ , người bề ngoài cũng là một người làm nghệ thuật , đôi mắt đào hoa lãng mạn , giờ tay nhất chân nhẹ nhàng lịch sự khiến cô thiện cảm .

” Không biết „anh là?” Lưu uyển Nhược ngập ngừng

” Tôi là Mặc Thi Vũ hẳn hạnh biết cô Lưu Uyển Nhược được mệnh danh là ” Thiên nga trắng ” Nói xong khẽ hôn lên tay cô . ánh mắt của anh ta quá nóng bỏng khiến cô ta ngại ngùng .

“Nhược nhi ! Em có chuyện ? ” Nghiêm Hạo thấy Lưu Uyển Nhược thất thần không yên thì quan tâm .

” Không có gì , Hạo anh tính khi nào tổ chức lễ cưới ”

“Anh tính nữa thêm 1 tháng nữa , nhưng ba mẹ đã về đây , vậy nữa tháng sau vậy ”

Hắn sợ đêm dài lắm mộng , kết hôn với Uyển Nhược là mong ước mấy lâu nay của hắn

” Nhanh vậy sao ” cô ta buột miệng nói , giọng lo lắng

” Sao thế , Em không thích ?” Nghiêm Hạo trầm xuống

” Không , không phải , tại nhanh quá em hơi bất ngờ , sợ chuẩn bị không kịp ” Lưu Uyển Nhược phân bua , chột dạ

” Anh đã lo hết , em chỉ cần làm cô dâu xinh đẹp của anh thôi ’

Hắn đứng lên bế bổng cô lên hôn nồng nàn trên môi mộng , đi nhanh vào phòng thủ thi bên tai cô

” Hãy ngoan ngoãn đợi ngày làm Nghiêm phu nhân của anh , và sinh những đứa con của chúng ta ”

Lưu Uyển Nhược nằm bên dưới hắn nhận sự nhiệt tình yêu thương của hắn ra vào trong cô , Nhưng tâm trí giọng nói của Mặc Thi Vũ còn vang bên tai cô

” Tôi là Tổng giám đốc giải trí ” Mặc Thị” Tôi muốn mời cô gia nhập vào công ty tôi đi tham dự giải đấu ” Bướm nhảy thiên thần ” sắp tổ chức bên Châu Âu .

Hơi đường đột nhưng Tôi tin vào tài năng của cô nên muốn hợp tác với cô . Cũng như tin vào công ty của tôi sẽ trợ giúp cho cô tỏa sáng hơn nữa trên đấu trường quốc tế .

Cô có thể suy nghĩ . Cuộc thi sẽ bắt đầu vào nửa tháng sau . Nhưng chúng ta phải đến đó trước vài ngày làm quen khí hậu và luyện tập . Cô có thể suy nghĩ 3 ngày và trả lời cho tôi ”

Phong thái tự tin bình tĩnh từ lúc đến tới khi rời khỏi . ” Mặc Thị ” Công ty giải trí lớn nhất của Bắc Kinh , đủ mọi thể loại đào tạo . có thể nói là thiên đường của những người trẻ tuổi muốn bước chân vào nghệ thuật để nổi tiếng .Lưu Uyển Nhược giằng co do dự

suốt một đêm không ngủ được .

Nhưng cô ta đâu biết có người làm cho cô ta quyết tâm hơn đang ngồi trước mặt đây.

” Bà là ... ” Sáng nay ra khỏi cửa tính đến phòng tập luyện thì gặp người phụ nữ sang trọng này .

” Tôi là mẹ của Nghiêm Hạo ” Điền Bối Dung giải thích thắc mắc cho cô ta

” Chào Bác , lần đầu gặp mặt nên con không nhận ra ạ . Bác trẻ quá ” Lưu Uyển Nhược ngạc nhiên sau đó đổi thái độ dịu ngoan mà lễ phép

” Cảm ơn cô ! Cô cũng rất xinh đẹp so trên sân khấu không khác bao nhiêu ”

Bà lạnh lùng nhếch miệng

Lưu Uyển Nhược ngại ngùng cúi đầu

” Nghe nói cô và con tôi sắp kết hôn , tôi không có ý kiến gì , nhưng tôi muốn biết sau khi kết hôn xong cô sẽ còn biểu diễn hay nghỉ ở nhà làm vợ và sinh con ?”

Giọng Điền Bối Dung sắt bén .

Lưu Uyển Nhược giật mình , cô ta có thể nhìn ra người mẹ chồng tương lai này không thích cô . Cô ta trả lời như thế nào ? . Nếu nghỉ Múa ở nhà sinh con thì đúng ý của bà ta .Nhưng cô rất không thoải mái . Cô không có ý định nghỉ múa . Lúc trước cô tính toán chỉ cần lấy vị trí Nghiêm Phu nhân 'cô sẽ tìm cách biểu diễn lại . Nhưng bà ta bắt cô cam kết ư . Lưu Uyển Nhược nhếch môi , chỉ cần Nghiêm Hạo yêu cô thì vài người mẹ chồng như bà ta cô cũng không sợ .

” Thưa Bác , Chuyện đó cháu sẽ bàn với Hạo .” dù sao cũng là chuyện riêng hai người tụi cháu ” Lưu Uyển Nhược dịu dàng đáp trả

Điền Bối Dung tức giận , ý là không cho bà xen vào chứ gì Khá lắm .

” Tôi chỉ muốn biết thử cô sẽ chọn lựa sự nghiệp hay Nghiêm Hạo thôi , Xem ra cô còn không dứt khoát nhỉ , hừ ! Tôi nói cho cô biết Nghiêm Hạo đã có con rồi , với người tôi chọn cho nó . và tụi nó cũng đăng kí kết hôn , đây cô nhìn đi ,thế cho nên cô không cần phải băn khoăn nữa ”

Nói xong bà đẩy tờ giấy đỏ mới tinh cho Lưu Uyển Nhược

Lưu Uyển Nhược mặt xanh mét nhìn tên hai người trong tờ giấy đỏ . Không ngờ Hạo lại lừa gạt cô . Cô ta tức giận run rẩy nhìn người hình hai người trong giấy chứng nhận

Cô ta chưa bao giờ thấy nhục nhã như vậy . Cầm tức nhìn Điền Bối Dung

” Là Nghiêm Hạo cầu xin tôi lấy anh ta , không lý do gì anh ta đã kết hôn mà tôi không biết , Tôi không tin ”

” Dù cô tin hay không cũng không quan trọng , Cô cứ dây dưa với người có vợ thì coi chừng sự nghiệp danh tiếng của cô ” Lạnh lùng nói xong bà đứng lên

Vì sao cô ta phải chịu nỗi khuất nhục này . Lưu Uyển Nhược cắn môi oán hận nghĩ

” Nhược nhi , có chuyện gì vậy ,sao lại tránh mặt anh ” Nghiêm Hạo suốt ruột mấy ngày nay hấn bận rộn vừa công việc vừa lo đám cưới của bọn họ , mà cô còn làm hấn mệt mỏi .

” Hạo , anh phải thành thật với em , anh sắp có con rồi sao ?” Lưu Uyển Nhược mắt lóe sáng đau khổ hỏi

” Sao em biết ...” Nghiêm Hạo ngập ngừng

” Tại sao anh gạt em ? Em yêu anh vậy mà , sẵn sàng vì anh chấp nhận bỏ sự nghiệp

mà làm vợ anh , để đổi lại được gì . Người ta đến tìm em thì uy nói em cướp chồng cướp cha con của họ ”

Cô ta nói xong nước mắt như hàng châu rớt xuống , bờ vai run rẩy lung lay sắp ngã thật khiến người ta thương tiếc . Nghiêm Hạo đau lòng ôm cô ta vào lòng

” Nhược nhi ! không phải như em nghĩ đâu , anh chỉ yêu mình em , còn cô ta chỉ là ngoài ý muốn thôi . cô ta mang thai , anh tính sẽ đợi cô ta sanh xong rồi cho số tiền đuổi đi . làm sao có chuyện làm vợ anh được ”

Lưu Uyển Nhược nghe Nghiêm Hạo nói mặt hỏ hê thần sắc hiểu rõ xem ra chỉ có mẹ Nghiêm Hạo bài trò thôi . Dám tính kể cô ,mắt lóe lên độc ác

” Vậy sao cô ta cho em xem giấy kết hôn của hai người . làm em thấy nhục nhã quá . rõ ràng là anh yêu em sao em lại thành người thứ ba phá hoại gia đình của người khác ”

Cô ta càng nói càng thương tâm nước mắt rớt xuống càng nhiều . Thật ra trong lòng cô ta rất khó chịu cứ nghĩ người đàn bà khác mang thai cho hấn là khiến cô ta phẫn nộ .

” Nhược nhi đừng buồn nữa , anh sẽ đòi lại công bằng cho em ” hấn thương tiếc hôn lên mắt cô dịu dàng nói .

Nhớ tới lời của Lưu Uyển Nhược mắt hấn bắn ra tia sáng lạnh , nguy hiểm . Đinh Yến Tử xem ra tôi quá tử tế với cô rồi nhỉ . Hấn rút từ kẻ răng quai hàm cắn chặt xương nổi lên

đủ biết hấn đang tức giận như thế nào . an ủi Lưu Uyển Nhược vài câu hấn xoay người đi tìm tên đầu sỏ

.....

25. Chương 25

__ Tai nạn

Lưu Uyển Nhược nhìn theo bóng lưng của Nghiêm Hạo gương mặt đau khổ thu lại . ánh mắt lóe sáng . Cô đã quyết định đi Châu Âu , nhưng trước khi đi cũng phải làm cho người muốn tính kế cô phải trả giá . Còn Nghiêm Hạo tâm của hấn vẫn là của cô ,chờ khi cô trở về sẽ lấy lại . miệng nhếch lên kêu ngạo cô ta xoay người rời đi .

Nghiêm Hạo lấy chiếc xe Lambronghin màu đen chạy như bay trên đường . thường vào buổi tối hắn sẽ tự lấy xe . Gương mặt vì tức giận mà méo mó . Hắn đã tính sai rồi ,cứ tưởng cô bé đó là người biết thân biết phận . sanh con xong thì giữ đúng lời hứa rời đi .

“Điều gì làm cô ta to gan vậy ?”. Hay cô ta thấy ba mẹ hắn xem trọng đứa bé . Muốn được

“Mẹ quý nhờ con ” ư . Không xem lại bản thân mình .Nghiêm Hạo càng nghĩ càng tức giận

xe chạy một đường như tên bay , chợt ngã tư một chiếc xe lạt tay lấy chạy ra xông thẳng

về phía hắn . NghiêHạo mắt lạnh bẽ tay lấy 180 độ lại tránh chiếc xe đó , lại tông vào chiếc xe từ phía sau chạy lên

” Rầm ” cú đụng dữ dội khiến đầu trước của chiếc xe biến dạng . NghiêHạo chấn động đau đớn ập đến mắt dần ý thức .

Đêm khuya biệt thự NghiêHạo nhận được điện thoại . NghiêThuần , Điền Bối Dung thần sắc lo lắng trầm trọng vội vã vào bệnh viện . Đỗ Long , Đường Nhật đang ở bên ngoài phòng phẫu thuật chờ đợi thấy hai người đến thì đứng lên . gương mặt nặng nề

” Hạo có sao không? tại sao lại bị xảy ra tai nạn ?” Điền Bối Dung khẩn trương nói năng lộn xộn .

” Bác sĩ đang phẫu thuật , cô yên tâm cháu đã nhờ Bác Sĩ giỏi nhất , chắc Hạo không sao đâu ?” Đường Nhật an ủi bà , chính hắn cũng không tin tưởng lắm lời của mình , khi thấy

đầu chiếc xe gần như xẹp lép hắn rùng mình , tâm cũng trầm xuống , hy vọng Hạo sẽ vượt qua được .

Một tháng sau vào buổi sáng sớm Tống nguyệt Linh trở dạ , sanh ra hai đứa bé trai hồng hào xinh xắn . Có lẽ vì được chăm sóc quá tốt nên dù sanh đôi nhưng hai đứa bé đều tròn trịa phúng phính.Điền Bối Dung mừng híp mắt suốt ngày không rời nổi hai đứa bé , khiến cho NghiêThuần bất mãn vì bà không quan tâm tới ông . Ông Tịnh Nhan cũng bỗng con đến thăm Tống nguyệt Linh. Con của cô ấy cũng được 3 tháng rồi là một cậu nhóc đẹp trai nhưng rất ít khóc , gương mặt như bản sao của tên mặt lạnh kia .

Một tháng trước Tống nguyệt Linh có linh cảm đã xảy ra chuyện gì , khiến trên dưới NghiêHạo đều rất nặng nề . Nhưng Điền Bối Dung không nói cô cũng không cách nào biết . Tống nguyệt Linh xuất viện nằm ổ thêm một tháng nữa . vì tới hai đứa bé nên Điền Bối Dung muốn kiếm một bảo mẫu chăm sóc đứa nhỏ . Nhưng cô phản đối cô muốn tự tay mình cho bảo mẫu bú sữa .

Cô không biết mình được ở gần bảo mẫu trong bao lâu nữa , nên cô rất quý trọng khi thời gian còn ôm được con mình . Mặc dù lâu rồi cô không thấy NghiêHạo .

Điền Bối Dung nhìn Tống nguyệt Linh dịu dàng cho bảo mẫu uống sữa bàn tay nhẹ nắm lấy tay nhỏ xíu của bé vuốt ve , gương mặt ngọt ngào .

” Yến Tử ! , lúc trước con đã cam kết với Hạo khi sanh bảo mẫu xong sẽ rời đi sao? ” Điền Bối Dung lên tiếng Tống nguyệt Linh giật mình lo lắng .

cô cắn môi gật đầu !

” lý do gì ? Ta có thể nhìn ra con rất yêu con của mình ” Điền Bối Dung tò mò

Tống nguyệt Linh quyết định đem hết chuyện kể cho bà nghe . lần đầu tiên bị NghiêHạo cưỡng ép sau đó mang thai và tới cuộc trao đổi điều kiện kia . Cô biết Điền Bối Dung rất quan tâm tới cô , Cô không nỡ dối gạt bà .

Điền Bối Dung thở dài , tất cả cũng là do con trai bà ngang ngược bức ép cô bé . ầu cũng là duyên phận .

” cháu có muốn được ở bên con mình mãi mãi không ?” bà hỏi

Tống nguyệt Linh không do dự gật đầu .

” Dù có trả giá thế nào cũng được sao? ”

Tống nguyệt Linh gật mạnh đầu ,Sống lại đời này cô không còn gì , cha mẹ cũng không nhìn nhận được chỉ có thể từ xa theo dõi họ mà thôi , chỉ có hai bảo mẫu là máu thịt của cô sau cô có thể rời xa được , Mấy

tháng nay cô không dám nghĩ tới điều đó , chỉ nghĩ tới có ngày bị người tách hai mẹ con cô xa nhau là cô cảm thấy hô hấp khó khăn đau không thở nổi .

” Yến Tử , Cô sẽ đem hai đứa bé này về nuôi . Cô muốn cháu làm cho cô một chuyện nếu cháu làm được thì Cháu sẽ còn gặp lại con mình bằng không thì cháu hãy quên hai đứa bé này đi ”

Điền Bối Dung lạnh lùng nói

Tổng nguyệt Linh kinh ngạc nhìn mắt đỏ lên

Điền Bối Dung buộc mình phải cứng rắn tất cả vì cháu của bà .

” Yến Tử ! không giấu gì cháu hơn hai tháng trước Nghiêm Hạo bị tai nạn hôn mê , và mới tỉnh lại tuần lễ này . Vì va đập mạnh nên Bác Sĩ chuẩn đoán hẳn bị mất trí nhớ tạm thời .Ta đã nói với nó cháu là vợ nó và có hai đứa trẻ . Nó muốn gặp cháu .Yến Tử ta biết con ta và cháu không thích nhau . Nhưng ta vẫn muốn thử vì một là ta quý cháu , hai là vì hai đứa cháu nội bảo bối của ta . Nếu cháu muốn được ở cùng con mình thì cách duy nhất là làm vợ của Nghiêm Hạo . Cháu cứ suy nghĩ đi . nếu cháu đồng ý thì

ngày mai theo ta vào gặp nó , còn không thì ngay lúc này ta cho cháu một số tiền và rời đi . Ta cũng không muốn ép buộc cháu , thôi ta đi đây ”

Điền Bối Dung rời khỏi phòng Tổng nguyệt Linh chưa kịp phản ứng , vì lời bà nói làm cô

quá kinh ngạc không tiếp nhận nổi ” Nghiêm Hạo bị đụng xe , mất trí nhớ ” trong lòng cô xẹt qua một tia khó chịu . Mặc dù không thích hẳn nhưng cô cũng không muốn hẳn gặp chuyện không may . hướng chỉ bây giờ hẳn là ba của con cô . Tổng nguyệt Linh suy nghĩ lời nói của Điền Bối Dung , cách duy nhất ở gần con cô là làm cho hẳn chấp nhận cô . Nhớ tới gương mặt lạnh lùng của hẳn cô do dự nhưng vì bảo bảo cô muốn thử một lần dù có thất bại cô cũng không hối hận .

Tổng nguyệt Linh quyết tâm ..

.....

26. Chương 26

_ Tiếp cận

Nghiêm Hạo cuối đầu nhìn hồ sơ mặc dù hẳn không nhớ gì nhưng với IQ của hẳn vừa nhìn có thể hiểu được , hẳn cố gắng nhanh chóng nắm bắt công việc . Khi hẳn tỉnh lại đầu hẳn như phủ một lớp sương mù , đối với cha mẹ bạn bè hẳn từng người cảm thấy rất quen thuộc nhưng hẳn lại không nhớ được rõ ràng cứ như lần mò đi trong đêm mưa vậy . Thôi thì cứ để như bác sĩ nói cần có thời gian vậy .

Mẹ hẳn nói hẳn có vợ và con ,nhưng một tuần lễ từ khi hẳn tỉnh lại không thấy người được xem là vợ hẳn . Nghe mẹ hẳn nói cô ấy mới sanh xong cần tịnh dưỡng . hẳn cũng không quan tâm dù gì hẳn cũng không nhớ được vợ mình tròn méo ra sao !

“Hạo con mới tỉnh lại sao không nghỉ thêm , mà đã làm việc rồi ” Điền Bối Dung vào phòng

thấy Nghiêm Hạo làm việc thì lo lắng nói

“Không sao . rảnh rồi cũng không làm gì , con chỉ xem một tý thôi ”

Nghiêm Hạo nhàn nhạt nói . hẳn chính là thế dù ắt trí nhớ như bản chất lạnh lùng vương giả không thay đổi . Nghiêm Hạo ngược nhìn cô gái trẻ đứng sau lưng mẹ thì nhíu mày ,ánh mắt dò hỏi

” Hạo! đây Yến Tử là vợ con , con nhớ không ?” Điền Bối Dung tự nhiên giới thiệu

” Đình Yến Tử , hử ? ” Nghiêm Hạo buột miệng

Tổng Nguyệt Linh và Điền Bối Dung giật mình lo lắng nhìn hẳn

” Hạo! con nhớ sao? ” Bà khăn trương

” Không , chỉ cảm thấy quen thôi , ”

Nghiêm Hạo lắc đầu nói ,hắn chỉ biết trong tiềm thức có biết người này , xem ra là cô vợ của hắn còn khá trẻ và xinh xắn , nhưng nãy giờ lại đứng im ở đó không lên tiếng . Hắn ngạc nhiên .

Điền Bối Dung thấy Tống nguyệt Linh căng thẳng vội nắm chặt tay cô trấn an . ánh mắt ra dấu , Tống Nguyệt Linh bình tĩnh lại . ngẩng đầu nhìn Nghiêm Hạo thấy hắn gương mặt nhàn nhạt không bài xích trong ánh mắt thậm chí có hứng thú , khiến cô thêm can đảm vì bảo đảm cô phải bắt được lòng của hắn ..

” Từ đây Yến Tử sẽ ở lại chăm sóc cho con , bảo đảm có mẹ lo ,không cần lo lắng , mẹ về đây để cháu nội ở nhà mẹ không yên tâm ”

Điền Bối Dung nói xong bước ra khỏi phòng ,trước khi đi còn nháy mắt với Tống Nguyệt Linh khiến cô không kìm lòng mà vui vẻ môi cũng nhếch lên .

Nghiêm Hạo nhìn biến hóa nhỏ trên gương mặt cô vợ nhỏ , khi môi cô nhếch lên gương mặt bừng sáng . Cô mặc một chiếc váy hoa ngang đầu gối và áo sơ mi gài nút . Vóc dáng hơi tròn nhút là bộ ngực vung cao của cô càng làm xương quai xanh lộ ra gợi cảm . gương mặt nhỏ nhắn trắng trẻo , mái tóc dài cột cao lộ cái cổ thon . Nghiêm Hạo nhìn cô cảm thấy ở cô sức sống thanh xuân dồi dào khiến hắn bị mê hoặc , ánh mắt càng thêm thúy nóng bỏng .

Tống Nguyệt Linh bị Nghiêm Hạo nhìn chằm chằm ngỡ ngàng mặt càng đỏ . Đây là lần đầu tiên hắn và cô đối diện với nhau không định ý gút mắc , vì hắn không nhớ và cô đang đóng vai một người vợ của hắn . Cô cảm thấy thật lạ , nếu hắn như lúc trước , cô sẽ cố gắng chống đối tới cùng . Nhưng khi hắn nhìn cô không một chút bài xích , thân thiết thì cô không biết mình nên làm gì . Khăn trương mồ hôi ướt đầm ,tay chân lỏng lẻo .

Nghiêm Hạo thấy gương mặt cô vợ nhỏ của mình đỏ lên rất khả ái , Cô vợ này có vẻ rất sợ hắn hay sao mà cứ đứng đó cúi mặt xuống làm hắn thấy buồn cười .muốn trêu chọc cô

” Em là vợ của tôi sao? ” Nghiêm Hạo xấu xa hỏi

” Hả ” Tống Nguyệt Linh giật mình hoảng hốt

Nghiêm Hạo nhìn cô phì cười

” Em làm gì mà khăn trương vậy ? mặc dù tôi không nhớ ,nhưng em đã là vợ tôi không phải lại quên tôi rồi chứ ” Nghiêm Hạo mỉm cười trêu cô

Tống Nguyệt Linh thất thần , lần đầu tiên cô nhìn hắn cười tự nhiên thoải mái như vậy .

Khi hắn cười cơ mặt của hắn đều nhu hòa xuống nhìn rất gần gũi xoa tan lạnh băng trên mặt , khiến cô không tự chủ muốn đến gần hắn .

“Tôi đâu có quên , tôi...” Tống Nguyệt Linh ấp úng giải thích .

Nghiêm Hạo thú vị nhìn cô lắp bắp .ý cười trong mắt càng sâu

” Tôi đi ra ngoài mua một ít trái cây cho anh ”

Tống Nguyệt Linh thấy bối rối vội tìm cớ rời khỏi . Nghiêm Hạo nhìn theo bóng lưng chạy trốn của cô ánh mắt lóe sáng . Gương mặt lạnh lùng nhúu mày ngi ngờ .

Nghiêm Hạo xuất viện về biệt thự riêng của hắn và Tống Nguyệt Linh cũng phải đi theo .

Hàng ngày những việc sinh hoạt của hắn đều là cô lo . Nấu cơm , giặt giũ . Mặc dù trong biệt thự có người làm , nhưng hắn muốn cô làm cho hắn . Người làm chỉ quét dọn biệt thự mà thôi . Cô nấu hắn ăn , lần đầu hắn chê không hợp khẩu vị . thế là cô đi học nấu ăn , món trung , món tây theo ý thích của hắn . Một ngày cô quần quật từ sáng tới tối xoay quanh hắn . Đôi khi cô nghĩ không phải hắn cố tình đẩy cô đấy chứ .

Cô đã đi học lại , vì tương lai cô cần có bằng cấp . Mới đầu Nghiêm Hạo không đồng ý nhưng cuối cùng hắn bắt cô phải ngủ cùng hắn thì hắn mới cho cô đi học .

Từ ngày xuất viện cô lấy lý do hần cần nghỉ ngơi tịnh dưỡng cho trí nhớ mau bình phục nên hai người ngủ riêng . không ngờ bây giờ hần lại lấy cái đó ra làm điều kiện với cô , đúng là gian thương mà .

Vào cuối tuần Điền Bối Dung đều đem bảo bảo cho cô nhìn . bảo bảo càng lớn càng tròn càng trắng nhìn muốn cắn một ngụm rất đáng yêu . Nghiêm Hạo có vẻ cũng thích hai đứa nhỏ , thỉnh thoảng hần sẽ bế hai đứa bé một chút .

Tống Nguyệt Linh học xong đang ra cổng , thì một nam sinh chặn lại gương mặt hiền hậu với cặp kiếng cận nhìn cậu ta càng ngố . Cô nhận ra là Trần Trí Nguyên bạn cùng khóa với cô. Tống Nguyệt Linh giương mắt nhìn anh ta dò hỏi .

” Đinh Yến Tử bạn rảnh không ?mình mới được tặng hai vé xem phim , muốn rủ bạn đi xem ”

Cậu ta khó khăn nói xong rồi hồi hộp nhìn cô .

Tống Nguyệt Linh bất ngờ ,

” Cám ơn cậu , nhưng buổi tối tôi bận rồi ,cậu xem cùng người khác đi , tôi đi đây ” Nói xong vẫy tay chào cậu ta bước nhanh ra chiếc xe đắt tiền đang đợi .

Vừa vào xe mùi nước hoa nam tính quen thuộc lan tỏa khiến cô ngây ngất , một vòng tay mạnh mẽ ôm lấy cô môi phủ xuống

.....

27. Chương 27

-CHình phục

Bất ngờ bị tập kích Tống Nguyệt Linh choáng váng , nụ hôn nóng bỏng bá đạo xâm chiếm lấy cô , đầu lưỡi le lưỡi hút hết đường khí của cô khiến cô thấy hít thở không thông gương mặt đỏ lên sắp ngất , thì đột nhiên được thả ra cô thở từng ngụm từng ngụm oxy mới biết mình thoát chết . liếc mắt u oán nhìn người gây ra chuyện .

” Ngu ngốc ! lần sau nhớ phải nhớ thở , mũi để làm gì ? ” Nghiêm Hạo cười nhạo

“Anh mới ngu ngốc , cả nhà anh đều ngu ngốc ” Tống Nguyệt Linh thì thầm bĩu môi

Nghiêm Hạo nhìn đôi môi đỏ mọng cong lên , miệng khô nóng đưa tay kéo cô vào lòng miệng rà bên tai cô hít sâu mùi hương thơm mát của cô thỏa mãn thở dài

” Tính quyến rũ anh hử? ”

” Ai quyến rũ anh ! buông em ra ” Tống Nguyệt Linh then quá vùng vẫy . Tên này từ ngày cô ngủ cùng với hần . Lúc nào ở gần cô đều giở thói sắc lang ra , làm cô ngượng muốn chết .

” Hồi nãy nói chuyện với ai ?” Nghiêm Hạo môi dờn tới cổ cô hỏi

” Bạn cùng khóa ” Môi hần lướt tới đâu Tống Nguyệt Linh run rẩy tới đó

” Nói gì ?” Nghiêm Hạo dờn xuống ngực cô cách lớp áo hôn lên bờ ngực vun tròn của cô

” Không ...không có gì ” cố ngả về phía sau tránh hần

Nghiêm Hạo nhú mày , há miệng cắn lên ngực cô

” Á , đau ” cô ủy khuất

” Đó là trừng phạt em không thành thật ” Nghiêm Hạo không thương tiếc nói

” Cậu ta muốn rủ em cùng đi xem phim thôi mà ” Tống Nguyệt Linh nhăn nhó , tên này sau giờ cô mới phát hiện ra hắn bá đạo như vậy chứ

” Rồi em trả lời sao? ” Nghiêm Hạo híp mắt

” Tất nhiên là em từ chối rồi ” Tống Nguyệt Linh nghịch ngợm nói

” Ngoan ”

Nghiêm Hạo hài lòng nói đưa tay ôm cô vào lòng cảm tựa trên đầu cô . Từ ngày hắn nhớ lại có khi hắn thật sự nghi ngờ cô bé này có phải là vợ hắn không ? ,Hắn tiếp nhận

công việc và âm thầm điều tra trước khi hắn xảy ra tai nạn thật sự đang chuẩn bị kết hôn với Đinh Yến Tử ” Điền Bối Dung nhờ Đỗ Long sắp đặt ” và hai đứa bé ấy thật sự là con của hắn và cô .

Hắn cố tình làm khó cô bắt cô phải phục vụ hắn nấu cơm cho hắn thấy cô vì muốn làm vừa lòng hắn nên đã đi học nấu ăn , quần áo của hắn đều giặt bằng tay ủi từng cái . Cô không hề phàn nàn lúc nào cũng tận tụy lấy lòng hắn . Nhìn cô cực nhọc nhưng đều vui vẻ cười với hắn , cuối tuần được thấy bảo bảo thì gương mặt sung sướng hạnh phúc , hắn biết cô rất muốn gặp bảo bảo nhưng điều cố gắng chờ đợi tới cuối tuần . Không làm điều gì khiến hắn khó chịu , cô cẩn thận như vậy hắn không đành lòng .

Hắn từ từ chấp nhận chuyện cô là vợ của hắn , Nhưng cô bé này lại cố tình né tránh chung đụng hắn . đều đã có con rồi nhưng ở gần hắn lại hay đổ mặt ngại ngùng . tối lúc nào cũng đợi hắn ngủ say rồi mới vào phòng , hắn biết nhưng vì không muốn làm cô sợ nên hắn mới không ép buộc cô . Nhưng thật sự hắn nhìn cũng sắp hết nổi rồi , Cô tươi trẻ quyến rũ thơm ngon như vậy sao hắn có thể nhẫn nhịn được chứ .

Tống Nguyệt Linh nằm trong lòng hắn lén thở ra . Mấy tháng cô tận tâm phục vụ lấy lòng hắn , cố gắng làm cô vợ ngoan ngoãn của hắn ,cho tới hôm nay hắn đã thay đổi thái độ

xem cô là vợ hắn .

Điều này làm cô vui mừng , nhưng cũng làm cô lo lắng , hắn không dày cô phục vụ hắn nữa , nhưng lại thích giở trò trên người cô , Biết hắn muốn gì nhưng cô tận lực né tránh thật sự cô chưa sẵn sàng lắm . Nhưng cô biết mình không thể tránh được nữa .

Tống Nguyệt Linh cảm thấy bất đắc dĩ

” Đang nghĩ gì ? ” Nghiêm Hạo nhìn cô vợ nhỏ thất thần thì hỏi

Tống Nguyệt Linh lắc đầu

” Có muốn đi thăm bảo bảo không ?”

” Thật không? nhưng hôm nay mới thứ 5 mà ” Tống Nguyệt Linh thất vọng

” Anh đưa em tới mẹ sẽ không nói gì ”

Nghiêm Hạo nhìn cô xụ mặt xuống không đành lòng nói . Mẹ của hắn a , cướp trắng trợn con của người ta còn ra quy định ngày được đi thăm chứ . Hắn bất mãn nhưng thấy để mẹ hắn nuôi rất tốt vì cô vợ nhỏ còn đi học mà hắn thì công việc bận rộn không tốt để chăm sóc bé . Mà hai thằng nhóc ấy càng ngày càng tròn càng nghịch ngợm không ai trông nổi . nghĩ tới con khỏe miệng hắn không kiềm được mà cong lên .

” Vậy anh sẽ đưa em đi gặp bảo bảo thật sao ?” Tống Nguyệt Linh cười rạng rỡ vui mừng nói , cô thật rất nhớ bảo bảo a hàng ngày được nhìn thấy con cũng không chán huống chi một tuần cô mới được gặp một lần .

” Nhưng với một điều kiện ”

Nghiêm Hạo thấy cô vui vẻ tâm tình cũng rất tốt nhưng vẫn không buông tha cho cơ hội của mình .

” Điều kiện gì ?” Tống Nguyệt Linh ngi ngờ

” Tối nay em phải thức cùng với anh !” Nghiêm Hạo kẻ sát tai cô mờ ám nói

.....

28. Chương 28

__Tiến triển

” Tối nay em phải thức cùng anh !” Nghiêm Hạo mờ ám nói

Tống Nguyệt Linh cảm thấy tai mình nóng lên lan tới gương mặt , thẹn thùng hoảng hốt , không ngờ hần ra điều kiện như thế , Tống Nguyệt Linh muốn tìm cái lỗ chui xuống tránh xấu hổ

Nghiêm Hạo thấy cô vợ mình làm đà điều cuối gầm mặt xuống . nửa bên mặt màu hồng của cô làm hần vừa thương vừa bất đắc dĩ . Ôm con đà điều vào lòng hần thì thầm

” Tính tránh anh đến bao giờ hử ! Em không phải là vợ anh sao ?”

” Em đâu có tránh” Tống Nguyệt Linh hoảng hốt nghe giọng dịu dàng của hần , tim đập nhanh hơn mặt lại đỏ

” Vậy tối nay anh chờ biểu hiện của em ?” Hần cười xấu xa hôn lên môi cô một cái , ra lệnh cho tài xế chở tới biệt thự chính của Nghiêm gia.

Tống Nguyệt Linh hiểu ra lời của hần cô hóa đá .

Tống Nguyệt Linh trong phòng bảo bảo chơi với hai cậu nhóc . Nghiêm Thuần Phúc

và Nghiêm Hạo Khang , hai cái tên được bà nội bé suy nghĩ một tháng mới chọn ra . Cậu anh Nghiêm Thuần Phúc ra trước em mình 10 phút . hai cậu bé đã hơn 6 tháng biết bò

có đôi khi có thể vịn nôi tự đứng lên , rất nghịch ngợm .

Dù một tuần mới gặp mẹ một lần nhưng hai cậu bé đều không quên Tống Nguyệt Linh

mỗi lần cô đến hai bé đều đặc biệt thích bám trên người cô . Phải chăng ” mẫu tử liên tâm ”

làm cho cô vừa hạnh phúc vừa chua xót .

Cô ôm Nghiêm Hạo Khang vào lòng , tay cầm bàn tay nhỏ bé của hần nhẹ nhàng cắt móng tay hơi dài ra của bé . Hạo Khang tính cách hoạt bát nhưng không nhẽo hơn anh mình .

mỗi lần Tống Nguyệt Linh ra về cậu đều khóc và đòi theo . Còn Nghiêm Thuần Phúc thì ngược lại , tính cách tự lập rất sớm không khóc không nháo chỉ im lặng chơi một mình . khi

thấy cô ánh mắt sẽ sáng lên lặng lẽ ngồi kế bên cô , mỗi lần thấy cô ẵm Hạo Khang sẽ nhìn theo nhưng cũng không đòi . Tống Nguyệt Linh đau lòng cho tính cách của cậu bé .

lần nào cô cũng thay phiên ôm hai đứa thơm lên hai má của bảo bảo thật thỏa mãn xong mới thôi .

Điền Bối Dung bước vào phòng thấy ba mẹ con chơi vui vẻ Hạo Khang cười tí mắt còn Thuần Phúc không thích gần gũi người khác cũng ngồi sát bên cô , gương mặt vui vẻ

Điền Bối Dung nhìn thấy , hốc mắt không khỏi đỏ lên .

Bà biết hai cậu bé rất thích mẹ của mình . Nhưng bà cố tình không cho Tống Nguyệt Linh gần gũi hai hai cậu bé . Bà muốn cô biết quý trọng và lo sợ mất đi , vì như thế cô mới đủ can đảm nghị lực mà làm những việc mình cần làm .

Nhưng hôm nay con bà tự mình đưa cô bé tới đây thăm bảo bảo , bà ngạc nhiên và vui mừng, ít nhất nó cũng đã biết quan tâm cô bé , Bà mong cô bé có thể khiến cho con trai bà yêu cô bé mà tình yêu đó phải sâu nặng hơn tình yêu lúc trước của hần , có như thế bi kịch mới không xảy ra một khi hần nhớ lại . Bà thở dài khép cửa phòng lại

Tống Nguyệt Linh ngồi trên xe tâm tình rất tốt , môi cong lên có thể biết cô đang vui vẻ như thế nào . Nghiêm Hạo nhìn cô vợ nhỏ ánh mắt vui vẻ gương mặt bừng sáng nghiêng

mặt nhìn ra cửa sổ , cô nhấn nút hạ kiếng xuống gió thổi trên mặt trên tóc cô . Cô rùng mình bật cười khúc khích . Nghiêm Hạo thấy trò trẻ con cô không khỏi lắc đầu . đưa tay nhấn kiếng lên ôm cô vào lòng

” Vui lắm sao ?” gương mặt sùng nịnh vuốt ve mái tóc lại cho cô vì gió thổi mà rối

” Ừ ” Tổng Nguyệt Linh cong môi gật đầu

” Anh không biết đâu , hôm nay Hạo Khang đã tự đứng lên mà không cần vịn nữa . còn Thuần Phúc thì khỏi nói có thể ngồi chơi xếp hình rất thành thực , anh thấy nó thông minh chưa?” Tổng Nguyệt Linh tự hào , bảo bảo của cô làm gì cũng rất đáng yêu

” Tất nhiên , còn không nhìn xem con ai ” Nghiêm Hạo kêu ngạo

” Xì ” Tổng Nguyệt Linh phì cười nhưng không phản bác

” Dám cười nhạo anh hả ?” vừa nói tay vừa chọc vào eo cô làm Tổng Nguyệt Linh vì nhột

bật cười khanh khách , tiếng cười trong vắt mang theo vui vẻ

Nghiêm Hạo nhìn cô gương mặt vì cười nhiều mà hồng lên ánh mắt long lanh cong lên nhìn hấn ,

Nghiêm Hạo rung động cuối xuống đôi môi của cô . Hấn nhẹ nhàng áp môi lên môi cô

hôn từng chút một nhẹ nhàng mút cánh môi mềm của cô . Tổng Nguyệt Linh ngượng ngừng xao động đón nhận cánh môi lạnh băng mang theo dịu dàng của hấn . , Nghiêm Hạo hôn càng lúc càng sâu hấn say mê hương vị ngọt ngào của cô , bao nhiêu cũng không khiến hấn thấy đủ , tới khi thấy người trong lòng mềm nhũn mới quyến luyến rời ra nhưng

môi trên để trên môi của cô . hơi thở dồn dập ánh mắt nóng bỏng nhìn Tổng Nguyệt Linh

” Anh thật mong đợi đêm nay ”

..... ->

Bạn đang đọc truyện trên Webtruyen

< class=“ot_clear”>

29. Chương 29

__Đêm mê loạn .

Tổng Nguyệt Linh khấn trương đứng trước gương trong nhà tắm . cô đã ở trong đây gần một tiếng đồng hồ . Tâm trạng lơ lửng lo lắng làm cô không dám bước ra . Nhớ tới lời nói

đầy ám muội của Nghiêm Hạo mặt cô lại đỏ lên , phản chiếu trong chiếc gương cô gái nhỏ

mặc chiếc váy ngủ bằng lụa mỏng ôm thân thể mịn màng làn da như ngọc của cô .tóc cô xỏa xuống bên vai ánh mắt long lanh má ửng hồng trông vừa ngây thơ vừa quyến rũ . Cô hít một hơi sâu bình tĩnh mở cửa .

Vừa bước ra chợt được bao vây trong vòng tay ấm áp cực nóng cả người được bế bổng lên xoay một vòng đặt xuống giường , bóng dáng to lớn cũng nương theo đề trên người cô môi phủ xuống , nụ hôn của hấn cuồng dã mang theo một chút vội vã nồng nàn hôn cô .

Tổng Nguyệt Linh ” Um! ” một tiếng hấn thừa cơ xâm nhập thật sâu vào miệng cô

chiếc lưỡi ấm nóng càn quét bên trong cô . Nụ hôn quá cuồng nhiệt nóng bỏng làm cô có chút không chịu nổi .

” Trừng phạt em , bắt anh đợi lâu như vậy ”

Nghiêm Hạo buông đôi môi mộng ra , nhìn cô vợ nhỏ trong lòng , ánh mắt mê mang

gương mặt đỏ rực môi vì được hôn mà trở nên căng mọng ướt át hơn , ánh mắt cuối xuống chiếc áo ngủ bị hằn dề lên có chút xóc xếch tụt dây xuống lộ bờ vai tròn xương quai xanh xinh đẹp . cả người cô tỏa ra hương thơm ngát quyến rũ, nhìn bầu ngực sữa của cô vì thở mà rung động thấp thoáng có thể thấy nhụy hoa đỏ tươi trên đó , yểu hậu

mãnh liệt động , ánh mắt đục ngầu vì ham muốn cơ thể hần trương lên khó chịu .

Tống Nguyệt Linh nhìn Nghiêm Hạo cả người chỉ quấn một cái khăn lớn ngang hông , lồng ngực màu đồng sần chắc lộ ra ,mái tóc còn ướt vì mới tắm xong rủ xuống, gương mặt như điêu khắc , ánh mắt thâm thúy nhìn cô . Sóng mũi cao bờ môi mông chiếc cằm cương nghị tất cả đều hấp dẫn trí mạng . Nhìn dục vọng trong mắt hần cô xấu hổ quay đầu .

” Sợ sao ?” Giọng nói khàn khàn trầm thấp như loại rượu ủ lâu năm khiến người ta say mê

Tống Nguyệt Linh hoảng hốt mở mắt to ngơ ngác nhìn hần !

Nghiêm Hạo nhìn gương mặt cô vợ nhỏ ngây thơ như vậy không tìm lòng được mà vui vẻ , trong lòng càng thêm mềm mại .Cô bé này khiến hần muốn yêu thương cô thật sâu . hần cuối xuống kích động hôn lên đôi môi của cô nỉ non

” Đừng sợ ! anh sẽ rất nhẹ nhàng ”

Tống Nguyệt Linh mỉm cười có chút xúc động thấy hần thương tiếc mình như vậy . nhẹ nhắm mắt thả lỏng giao bản thân mình cho hần

Nghiêm Hạo nhìn cô cười tin tưởng giao ình cho hần , trong lòng không khỏi nóng lên . kích tình hôn lên đôi môi mọng của cô . triển miên ôm hôn nhẹ nhàng say đắm .

Hai người dán sát vào nhau cảm nhận cơ thể mềm mại của đối phương càng lúc càng nóng .

Tống Nguyệt Linh chìm đắm trong nụ hôn của hần . rất dịu dàng thương tiếc khiến cô rung động . Sống hai đời người cô mới cảm nhận được thì ra được hần ôn nhu yêu thương lại tốt đẹp như thế , cô cứ nghĩ mình đang mơ một giấc mơ đẹp

Nghiêm Hạo nhẹ nhàng cởi nhẹ dây áo ngủ của cô ra . khiến cô trần truồng dưới ánh mắt hần .Thân thể trắng nõn trong suốt, bộ ngực sữa vun cao hai nú hoa nhỏ hồng xinh xắn e thẹn , vòng eo mảnh khảnh có thể nắm gọn trong một tay .Tay nhẹ nhàng vuốt ve trên thân thể cô . môi hần hôn lên cổ cô một đường chạy dài xuống bộ ngực sữa ngậm lấy tham lam liếm mát .

Tống Nguyệt Linh vì kích thích run rẩy từng chập .

Hần hôn lên từng tất trên da thịt của cô ,nâng niu như món đồ dễ vỡ , bàn tay tham lam thăm dò xuống dưới nhẹ vuốt ve nó . hần cảm nhận cơ thể cô run khấn trương , hần nhẹ hôn môi cô như trấn an .

Khẽ quỳ xuống tách hai chân cô ra nhìn vào chính giữa đóa hoa của cô , Tống Nguyệt Linh xấu hổ nhìn hần , môi run run . Nghiêm Hạo cười nhẹ cuối xuống hít lấy hương thơm của riêng cô . chiếc lưỡi vươn ra liếm nhẹ lên đóa hoa vì kích tình mà ẩm ướt . Tống Nguyệt

Linh giật bắn người từng trận kích thích mãnh liệt khiến đóa hoa càng thêm run rẩy . Nghiêm Hạo hài lòng sự nhạy cảm của cô . ngón tay hần nhẹ vuốt ve trên cánh hoa theo đường ướt át đi vào . Tống Nguyệt Linh mặt đỏ bừng nhắm mắt hơi thở dồn dập

Nghiêm Hạo cảm nhận ngón tay mình được bao vây trong ấm áp mềm mại khiến hần muốn bùng nổ , chột rút tay ra kéo chiếc khăn trên người xuống , cự long bật ra Tống Nguyệt Linh há hốc miệng xấu hổ xoay mặt đi tránh né .

Ánh mắt hần vui vẻ xoay gương mặt cô lại ôn nhu cùng ham muốn nhìn cô , động thân đi vào .“A... ư ”

Tống Nguyệt Linh rên nhỏ ,cảm nhận sự căng trương khi hần tiến vào

Nghiêm Hạo thở dài thỏa mãn khi hoàn toàn ở bên trong cô .

” Anh thích sự nhỏ nhắn của em ”

Nghiêm Hạo phát cuồng vì chặt khít của cô vợ nhỏ , buông thả cảm xúc tiến vào trong cô .

kích tình từng đợt tiến vào càng sâu càng mạnh . Tống Nguyệt Linh không chịu nổi hẳn quá mãnh liệt , kích thích khoái cảm như muốn nhấn chìm cô

” A.. Chậm ,, không được quá nhanh . NghiêHạo ! ” Tống Nguyệt nức nở van xin

.

Nghiêm Hạo nghe cô vợ nhỏ nỉ non kêu tên mình thì kích động . Nhìn cô dưới thân hẳn mắt ướt át gương mặt vì động tình càng thêm mê người . tiếng rên rỉ yếu ớt như mèo của cô càng khiến hẳn kích thích . mạnh mẽ lật người cô nằm lại nâng cặp mông tròn của cô lên từ phía sau tiến vào, dồn dập hai tay cuối xuống xoa cặp ngực sữa của cô , môi hôn liếm bên tai cô hổn hển ..

” Bảo bối , gọi ” Hạo ” anh thích nghe ” Nói xong bàn tay xấu xa véo nhẹ trên ngực cô

làm cô thở gấp từng chập .

” Hạo , em sắp không chịu nổi ” Tống Nguyệt Linh run rẩy nghe lời hẳn

” bảo bối không sao . có anh ở đây ” Nói xong nồng nhiệt hôn môi cô ,hông tiến vào càng nhanh càng sâu.

” A ..A ” Hẳn đưa cảm giác cô lên cao , kích tình dồn dập khoái cảm khiến cô hét lên hoa huyết run rẩy co thắt từng chập dâm thủy trào ra . NghiêHạo không chịu nổi bên dưới

cô co rút rớt cuộc cũng rầm lên phóng mằm móng nóng rực của hẳn vào tận sâu bên trong cô .ôm chặt lấy cô cùng nhau hưởng kích tình đem đến khoái cảm

Tống Nguyệt Linh vì quá nhiều kích thích nên ngất đi . NghiêHạo thỏa mãn nhìn cô vợ nhỏ mệt mỏi ngất đi , ánh mắt dịu dàng hôn lên trán cô , ôm cô vào lòng thỏa mãn chìm vào giấc ngủ .

Đêm thật ngọt ngào !

.

.....

30. Chương 30

Beta _ĐôngHoa

Ánh nắng sớm le lói chiếu qua rèm cửa sổ, bên ngoài mặt trời đang dần lên, giọt sương trên cánh hoa óng ánh khiến cho buổi sáng sớm càng thêm tươi mát.

Trong phòng ngủ, đồng hồ điểm 7h. Tống Nguyệt Linh từ trong giấc ngủ mệt mỏi sâu kín thức dậy. Ánh mắt mông lung mở ra, chợt bắt gặp đôi mắt cười như không cười của NghiêHạo, khiến cô giật mình tỉnh ngủ hẳn. Kích tình đêm qua bỗng ùa về trong đầu, cô xấu hổ đỏ bừng mặt vội xoay lưng lại. Đây là lần đầu tiên cô và anh thân mật lại ngọt ngào nhất, khiến cho cô có chút không dám tin.

Nghiêm Hạo nhìn cô vợ nhỏ đang xấu hổ đưa lưng về phía mình thì cười sủng nịnh, giơ tay kéo cô vào trong lòng ôm thật chặt. Hai cơ thể trần truồng dán chặt vào nhau, không khí bỗng trở nên nóng bỏng.

Khẽ liếm lên vành tai tinh xảo của cô, anh thì thầm: “Sao thế, còn xấu hổ à?”

Tống Nguyệt Linh bị anh ôm chặt, cảm giác nóng bỏng từ sau lưng khiến cô càng thẹn thùng. Còn có thể cảm nhận được chiếc gậy sắt của anh đang chĩa vào lưng cô nữa chứ.

Nghiêm Hạo thấy cô không trả lời liền nhíu mày, có chút bất đắc dĩ xoay người cô lại, để cho cô đối diện với mình. Nhìn gương mặt hồng nhuận của cô được anh yêu thương cả một đêm lại càng thêm quyến rũ. Cổ, xương quai xanh, bộ ngực sữa đều có dấu vết để lại của anh.

Anh cong khoé môi, vui vẻ nhìn những vết hôn ấy, lại kích tình cúi xuống hôn thật sâu lên môi cô. Thuận thực cạy mở hàm răng của cô ra, liền tiến vào liếm láp, cắn mút. Anh xấu xa cắn nhẹ lên trên môi cô.

“A.” Tống Nguyệt Linh ủy khuất liếc nhìn anh u oán.

Nghiêm Hạo nhìn thấy gương mặt hờn dỗi của cô lại rất khả ái liền động tình. Anh kéo cô sát lại vào người mình, nhẹ nhấc một chân của cô lên, vắt qua eo của mình, không báo trước liền động thân đi vào.

“Ừ, đau.” Bất ngờ bị anh tấn công có chút khô rát, không chịu nổi vật to lớn của anh, Tống nguyệt Linh nhú mày rên nhẹ.

Nghiêm Hạo không cử động, rút xuống từng nụ hôn vụn vặt lên trên người cô, muốn chăm lửa sự nhiệt tình của cô. Môi dờn xuống bộ ngực sữa, ngậm lấy nụ hoa hồng cương cứng, liền say mê liếm mát.

Tống Nguyệt Linh bị anh kích thích mà động tình theo, phía dưới đặc biệt trở nên ướt át hơn. Nghiêm Hạo mỉm cười, ngẩng đầu lên, triền miên hôn lên đôi môi của cô. Phía dưới liền bắt đầu loạn động.

Buổi sáng sớm, trong phòng vang lên từng trận tiếng rên rỉ yêu kiều của cô gái và tiếng thở gấp của người đàn ông, đầy mập mờ và nóng bỏng.

.....

Hôm nay, tổng giám đốc của NghiêM thị đi làm trễ, nhưng nhìn gương mặt của sếp lại rất tốt, tinh thần sáng láng. Khoé môi thỉnh thoảng còn có thể cong lên, làm cho các nhân viên nữ đều bị mê hoặc.

“Hạo, hôm nay cậu trúng số à?” Đường Nhật tò mò hỏi. Từ ngày NghiêM Hạo bị mất trí nhớ, cậu vẫn duy trì thói quen chọc ghẹo NghiêM Hạo như trước kia, mặc dù vẫn sẽ nhận được vẻ mặt lạnh lùng của tên này.

Lần này cũng vậy, NghiêM Hạo liếc mắt xem thường cậu, sau đó thỉnh thoảng sẽ nhìn đồng hồ, bộ dáng mong chờ đến nhấp thỏm. Từng giờ trôi qua lại càng thêm nóng nảy, rốt cuộc không chịu nổi nữa liền nhấc điện thoại lên bấm số.

“Đang làm gì đó?” Nghe được giọng nói ở đầu dây bên kia, giọng anh ôn nhu lại, hỏi.

“Em đang ở trong giờ học. Có chuyện gì sao?” Tống Nguyệt Linh ở đầu dây bên này khó hiểu hỏi lại.

” Hôm nay có mệt mỏi không?” Giọng anh mờ ám hỏi tiếp. Người ở đầu dây bên kia bỗng im lặng. NghiêM Hạo cong môi cười xấu xa, anh có thể tưởng tượng ra được gương mặt lúc này của cô vợ nhỏ ra sao.

“Đáng ghét!” Giọng nói ủy khuất của cô vợ nhỏ khẽ vang lên.

NghiêM Hạo phì cười: “Anh nhớ em, ngoan ngoãn học cho tốt, chiều anh sẽ tới đón em.” Giọng nói dịu dàng của anh truyền đến. Tống Nguyệt Linh nghe anh nỉ non mặt cô nóng bừng cả lên, trong lòng khẽ rung động.

“Vâng, vậy chiều gặp lại.” Vội tắt điện thoại đi, tim cô đập mạnh không ngừng, cô bỗng mỉm cười ngọt ngào.

Bên này, Đường Nhật há hốc mồm nhìn NghiêM Hạo nói chuyện điện thoại. Thật con mẹ nó, đúng là ganh tỵ quá đi. Phải chi Hạo chịu nói chuyện nhẹ nhàng một chút với cậu như vậy, cậu nhất định sẽ bán mạng cho tên này ngay. Đúng là sức mạnh của tình yêu a

Bỗng chân mày của Đường Nhật nhíu lại. Nhìn NghiêM Hạo đầy phân vân: “Hạo, cậu yêu cô bé ấy à?”

NghiêM Hạo ngẩng đầu lên nhìn cậu khó hiểu, dù anh không nhớ rõ nhưng anh không bài xích người này. Cậu ta luôn làm cho anh có cảm giác quen thuộc và tin tưởng.

“Có gì lạ ?, đó là vợ của tôi.” NghiêM Hạo bình thản nói. Nhưng chính anh cũng lại giật mình, anh yêu cô sao? Anh cũng không rõ, chỉ là rất thích ở bên cạnh cô, thường hay nghĩ về cô, muốn bảo bọc cô vợ nhỏ của mình ở trong lòng bàn tay để yêu thương cô. Có lẽ là yêu đi. Chợt mỉm cười,ừ cảm giác cũng không tệ ?

Đường Nhật thấy gương mặt của NghiêM Hạo tràn đầy vui vẻ, cậu vừa mừng vừa lo: “Hạo, cậu thật sự quên luôn thì tốt quá. Tôi không dám nghĩ đến ngày cậu nhớ lại sẽ là như thế nào.” Đường Nhật nén tiếng thở dài thầm nói.

.....

31. Chương 31: Hoà Ngâm

Mã Lệ sửa sang lại chính mình, không quên kéo cổ áo trễ xuống dưới, để lộ ra nửa cặp ngực trắng muốt vun cao lên. Gương mặt rất hài lòng, mới cầm tập văn kiện đi về phía phòng của tổng giám đốc.

Sếp hôm nay thân thiện thật quá đẹp trai đi. Nhưng nghe nói sếp đã kết hôn và có con rồi. Những giọng nói xì xào nhiều chuyện của đám nhân viên nữ nói lúc sáng như vẫn còn vang bên tai cô.

Mã Lệ bực dọc, cô không tin Nghiêm Hạo đã kết hôn. Nhớ lúc trước hắn chuẩn bị kết hôn, cô đã rất đau khổ, chỉ gần một tháng thôi mà người gầy hằn đi. Nhưng bỗng nhiên chuyện đó đột ngột dừng lại và sếp của cô đột nhiên mất tích. Công ty tạm thời do ba của sếp, ông Nghiêm Thuần và phó giám đốc kiêm luật sư, Đường Nhật đảm nhiệm.

Cô lo lắng và khó hiểu về sự biến mất đột ngột này của hắn, thì bỗng một ngày nọ, hắn một thân tây trang vừa quen thuộc vừa xa lạ bước vào phòng tổng giám đốc.

Hắn vẫn như thế, lạnh lùng và cao quý. Nhưng mà, Mã Lệ lại cảm thấy Nghiêm Hạo hơi khác thường, mặc dù cô không biết khác thường chỗ nào. Nhưng người đàn ông hoàng kim trong mơ của cô đã trở lại khiến cho cô như cây khô gặp nước. Mặc dù biết Nghiêm Hạo đối với sự quyến rũ của cô không có hứng thú, nhưng Mã Lệ là Tiểu Cường đánh không chết làm sao có thể dễ dàng như vậy đã bỏ cuộc chứ.

Mã Lệ cô cũng là tiểu thư của Mã gia. Công ty của cha cô mặc dù không lớn, nhưng vì làm ăn sinh lời nên Mã Lệ sống như một tiểu thư, tiền bạc phủ phê hoang phí, tay không dính nước. Nhưng có một lần, cô cùng đi với cha đến tham dự buổi lễ tuyên dương những doanh nghiệp thành công, tình cờ cô lại nhìn thấy Nghiêm Hạo.

Người đàn ông đó chỉ cần đứng yên một chỗ cũng có thể khiến ọi ánh mắt đổ dồn về phía hắn, đứng trước người đàn ông này, ai cũng sẽ cảm thấy mình nhỏ bé, tự ti như con kiến trước ánh mắt của hắn. Khí chất lạnh lùng, ánh mắt hờ hững, giơ tay nhắc chân, mọi cử động đó đều làm cho Mã Lệ si mê cảm thấy hắn là “thần” trong lòng cô.

Cô điên cuồng tìm hiểu về hắn, càng tìm hiểu, cô càng thêm ham muốn có được người đàn ông huyền thoại này.

Từ một cô gái suốt ngày chỉ biết săn lùng hàng hiệu, ban đêm thì thác loạn ở vũ trường, cô quyết tâm học ngành thư ký trao đổi ngoại ngữ. Làm đủ mọi cách, rồi nhờ ba giúp đỡ để vào được Nghiêm thị, làm thư ký cho hắn. Cuối cùng, cô cũng thành công được ở gần Nghiêm Hạo, nhìn hắn mỗi ngày. Nhưng điều đó vẫn chưa đủ. Cái cô muốn chính là trở thành người đàn bà ở bên cạnh hắn. Nhưng cho dù cô có ăn mặc khiêu gợi đến đâu, ngọt ngào khiêu khích, nũng nịu, lả lơi đến đâu đi nữa, hắn vẫn không nhìn thấy.

Tại sao anh ta lại không nhìn tới cô chứ? Cô không đủ xinh đẹp ư? Mã Lệ cô rất tự tin với vóc dáng lồi lõm của mình. Cô đã khiến không biết bao nhiêu đàn ông thèm muốn cái cơ thể này. Hay là hắn đã có người trong lòng?

Không, thà rằng hắn không có hứng thú với cô, chứ cô không chấp nhận nổi chuyện hắn đi yêu thích một cô gái khác. Cứ nghĩ đến ánh mắt lạnh lùng của hắn khi nhìn đến cô gái ấy lại dịu dàng, hay mỉm cười, rồi bờ môi đó sẽ hôn cô gái ấy. Vòng tay của hắn sẽ ôm cô gái ấy thì Mã Lệ muốn nổi điên. Nghiêm Hạo luôn là tâm bệnh của cô. Cô thà nhìn anh ta cao cao tại thượng để mọi người ngưỡng mộ, ao ước, chứ cô không chấp nhận nổi việc hắn sẽ thuộc về người khác mà người đó lại không phải là cô.

Đứng trước cửa phòng tổng giám đốc, giơ tay tính gõ cửa thì giọng nói của Nghiêm Hạo ở bên trong vang lên khiến cô phải sững lại.

“Có gì lạ? Đó là vợ của tôi.”

Mã Lệ kích động, tập văn kiện rớt xuống, cô vội vàng ngồi xổm xuống, tay run run nhặt chúng lên. Gương mặt quyến rũ giờ đã trắng xanh vằn vẹo, ngón tay bấm vào tập hồ sơ đến nhảu nhúm.

“Thì ra hắn đã thật sự kết hôn, em thật muốn nhìn xem cô gái nào lại có bản lĩnh lớn như vậy, dám làm vợ của anh.” Mã Lệ cười quỷ dị thầm nói.

Tống Nguyệt Linh hồi hộp bước nhanh ra cổng trường, lại có chút mong đợi. Hôm nay tâm trạng cô cứ lơ lửng đâu đâu, mỗi khi nhớ tới cuộc điện thoại sáng nay của Nghiêm Hạo thì mỉm cười thẹn thùng. Cô cũng không biết vì sao mình lại không kìm được vui vẻ ở trong lòng. Dù sao cô cũng gần 28 tuổi rồi, nhưng cảm xúc này thật xa lạ với cô. Nó cứ khiến cô nhớ tới gương mặt của Nghiêm Hạo, nhớ tới sự dịu dàng đêm qua của anh, từng cử chỉ yêu thương của anh. Cô cũng không ngờ mình có thể nhớ rõ ràng đến như vậy.

Nhìn thấy chiếc xe Lambronghin màu đen đậu ở đó gây đến sự chú ý của mọi người, cô chợt mỉm cười ngọt ngào. Bước chân cũng nhanh hơn, đi về phía đó.

Nghiêm Hạo ngồi trong xe nhìn cô vợ nhỏ thanh thuần đầy nét xuân xanh rực rỡ của mình đang đến gần. Trong một đám người đông đúc, anh vẫn có thể vừa nhìn đã nhận ra được cô.

Cô hôm nay mặc một chiếc váy trắng ngang đầu gối, bên ngoài khoác lên chiếc áo len màu tím nhạt. Tóc thì được cô thắt bím, rồi quấn khéo léo cổ định trên đỉnh đầu, lộ hẳn chiếc cổ thon của cô. Chân mang giày bệt, đơn giản nhưng luôn khiến người ta phải ngoái đầu lại nhìn.

Nhìn cô vội vã cúi mặt xuống bước nhanh về phía anh, ánh mắt của anh không khỏi ôn nhu khóa chặt bóng dáng nhỏ bé của cô. Anh mở cửa xe ra đón cô, hít thật sâu vào hương thơm dễ chịu của cô, khiến cho anh không kìm được phải ôm cô vợ nhỏ vào lòng.

Bàn tay nóng rực ôm chặt cô, môi vội vã tìm xuống đôi môi mọng của cô, kích thích mà hôn lên nó. Cảm nhận được sự mềm mại ngọt ngào của cô, lòng anh không khỏi nóng lên, càng thêm cuồng nhiệt hôn cô. Cho đến khi người trong lòng mềm nhũn thì mới hài lòng buông ra, bàn tay lại cách lớp áo mà vuốt ve bộ ngực sữa của cô.

Tống Nguyệt Linh thở hồng hộc, gương mặt đỏ bừng. Cảm nhận bàn tay của anh đang càn rỡ thì xấu hổ: “Háo sắc.” Cô nhỏ giọng oán thăm.

“Anh chỉ háo sắc với em thôi chịu không, hả?” Anh xấu xa trêu cô.

Tống Nguyệt Linh phụng phịu không để ý đến anh, nhưng trong lòng lại ngọt ngào, môi cũng cong lên.

“Đừng dối nữa, đó là lỗi của em !.” Nghiêm Hạo tỉnh bơ, cô kinh ngạc không hiểu: “Tại em chưa cho anh ăn no.” Nhìn gương mặt ngơ ngác của cô, anh khẽ sát vào bên tai cô, mờ ám, nói.

Tống Nguyệt Linh hiểu ra, mặt đỏ như tôm luộc, tay đánh lên ngực của anh như một đứa trẻ bốc đồng: “Xấu xa, đáng ghét, chỉ biết trêu em.”

Nghiêm Hạo vui vẻ cười vang, ôm cô vào lòng mặc cho cô đánh mình. Nhìn hai người cứ như cặp tình nhân yêu nhau đang đùa giỡn, không khí ngọt ngào ấm áp.

Trong chiếc Ferrari màu đỏ, ánh mắt của Mã Lệ không cam lòng cùng phần nộ nhìn chằm chằm về hướng chiếc Lambronghin màu đen đang rời đi. Cô vì muốn xác nhận lời nói của Nghiêm Hạo nên đã đi theo hẳn đến đây. Nhìn anh đón cô gái đó, mặc dù không nhìn thấy nét mặt của anh, nhưng nhìn vẻ hạnh phúc của cô gái kia như muốn chọc mù mắt của cô.

Mã Lệ cắn môi đôi, ánh mắt lướt qua một tia điên cuồng.

.....

32. Chương 32: Là Yêu?

BeTa_DongHoa

Cuộc sống của Tống Nguyệt Linh và Nghiêm Hạo dạo gần đây ngọt như mật. Buổi sáng anh sẽ chở cô đến trường, còn anh thì đến công ty. Buổi chiều hai người trở về nhà sẽ cùng nhau ăn tối. Anh vào thư phòng còn cô sẽ ôn bài, trước khi đi ngủ, Nghiêm Hạo sẽ một phen hung hăng muốn cô.

Tống Nguyệt Linh không hiểu vì sao dạo gần đây anh ham muốn cô nhiều như thế, bao nhiêu cũng không đủ, cho đến khi cô cầu xin mới thôi. Mặc dù cô rất mệt mỏi nhưng khi nhìn anh yêu thích cô như vậy cũng khiến trong lòng cô có chút vui vẻ.

“Đình Yến Tử?” Giọng nói kinh ngạc có chút quen thuộc vang lên ở sau lưng khiến Tống Nguyệt Linh xoay đầu lại nhìn.

“Tô Cẩm.” Cô vui mừng reo lên.

“Yến Tử, thật là cậu rồi. Ôi, mình mừng quá, cứ tưởng nhận nhầm người chứ. Cậu về thành phố A bao giờ, sao không ghé thăm mình và đi?” Tô Cẩm hưng phấn không giấu được vui mừng, hỏi liên tục.

Tống Nguyệt Linh cười lắc đầu, cô bé này à, lúc nào cũng thế, vẫn vội vàng bộp chộp như xưa.

“Tô Cẩm, thật ra hơn một năm nay mình vẫn ở thành phố A.” Tống Nguyệt Linh ngập ngừng nói.

“Cậu vẫn luôn ở thành phố A? Vậy tại sao không về tìm mình, cậu hiện tại sống ở đâu?” Tô Cẩm ngạc nhiên tuôn ra một tràng thắc mắc, còn có chút trách móc cô.

“Được rồi, tìm một chỗ nào ngồi đi, mình sẽ kể cho cậu nghe.” Tống Nguyệt Linh cũng không muốn giấu giếm Tô Cẩm nữa, dù sao mọi chuyện cũng đã qua rồi. Bảo bảo giờ sống rất tốt, cô và Nghiêm Hạo cũng vậy.

Trong quán cafe, Tống Nguyệt Linh từ từ đem mọi chuyện kể cho Tô Cẩm nghe, từ chuyện một lần ngoài ý muốn đến chuyện khi cô có thai và cuộc sống sau này rồi tới hiện tại.

Tô Cẩm há hốc miệng, cô thật bị sốc à, không ngờ Yến Tử còn nhỏ như vậy mà phải trải qua những chuyện như thế, tình tiết chỉ có ở trong tiểu thuyết mà thôi, nghĩ đến đây không khỏi khiến Tô Cẩm mơ mộng.

Tống Nguyệt Linh nhìn gương mặt sùng bái của Tô Cẩm có chút bất đắc dĩ mỉm cười.

“Nè nè. Vậy cậu và ba của đứa trẻ đang sống chung với nhau à, hai người đang yêu nhau sao?” Tô Cẩm hai mắt lấp lánh tò mò hỏi.

“Mình cũng không biết nữa, nhưng dạo này anh ấy rất tốt với mình.” Tống Nguyệt Linh có chút xấu hổ nói.

“Đình Yến Tử, không phải cậu đã yêu anh ta rồi đó chứ?” Tô Cẩm nhìn gương mặt hạnh phúc, hai mắt tỏa sáng của Tống Nguyệt Linh thì khẳng định nói.

“Mình cũng không rõ nữa, nhưng mình không còn ghét anh ấy như lúc xưa nữa rồi.” Tống Nguyệt Linh ngập ngừng nói, chính cô cũng nhận ra, cô đối với Nghiêm Hạo đã hoàn toàn buông xuống tâm phòng bị. Mỗi đêm, anh đều tiến vào thân thể cô, có lẽ vô tình cũng đi vào tâm của cô luôn rồi.

“Yêu sao?” Đời trước khi còn sống, cô cũng chưa biết yêu là gì, sống lại đời này cô lại đi yêu chính người chồng của mình. Nhưng cô có thật yêu anh sao? Tống Nguyệt Linh phân vân nghĩ.

Tô Cẩm nhìn mặt Tống Nguyệt Linh đang rối rắm thì có chút buồn cười. Tống Nguyệt Linh lúc nào cũng chính chắn, sâu sắc nhưng sao trong tình cảm lại gà mờ như vậy chứ.

“Cậu hãy lấy tay đặt lên ngực mình rồi tự hỏi xem, nếu một ngày không gặp anh ta, cậu có nhớ không? Trong đầu cậu có phải luôn nghĩ về anh ta, cậu vui khi thấy anh ta vui và ngược lại, cậu muốn chăm sóc anh ta, lo lắng cho anh ta mỗi ngày và sẽ buồn nếu như anh ta không quan tâm tới cậu?” Tô Cẩm nói một hơi, thật ra cô cũng chỉ tìm hiểu qua sách thôi, trong ấy không phải đều nói như vậy sao?

Tống Nguyệt Linh nghe Tô Cẩm nói xong thì đỏ mặt, bởi vì những điều Tô Cẩm vừa nói, cô đều có cả. Vậy, cô thật sự yêu Nghiêm Hạo rồi sao, yêu chính chồng trước và hiện giờ của mình?

Tống Nguyệt Linh cười ngọt ngào, tình yêu thật kì diệu, khi cô nhận ra nó thì cả người như có nguồn năng lượng do cảm xúc chi phối cô. Nếu thật sự yêu thì yêu thôi, cô sẽ cố gắng bảo vệ tình yêu của mình thật tốt. Tống Nguyệt Linh quyết tâm.

Tô Cẩm nhìn gương mặt Tống Nguyệt Linh đầy cảm xúc thì không khỏi cảm khái, đúng là rơi vào lưới tình rồi.

Tống Nguyệt Linh ngồi trên giường thấp thỏm không thôi, khi cô nhận ra tình cảm của chính mình, cô đã hỏi Tô Cầm nên làm gì? Tô Cầm nói cô phải tìm hiểu Nghiêm Hạo, xem anh có yêu cô không, rồi sau đó phải chinh phục anh.

Nghiêm Hạo có yêu cô không? Cô cũng không dám chắc, cô chỉ biết anh rất thích cơ thể của mình. Mắt của Tống Nguyệt Linh lóe lên, cười gian. Chính cô cũng không biết, dạo này tính cách của mình càng hoạt bát hơn hẳn, lại có chút nghịch ngợm dễ thương, không còn là một bình hoa thiếu sức sống như Tống Nguyệt Linh, thiên kim của Tống Thị.

Nghiêm Hạo bước ra khỏi phòng tắm, nhìn thấy cô vợ nhỏ ngồi trên giường có chút khấn trương nhìn anh.

“Sao thế? Có việc gì à?”

“Không, không có chuyện gì.” Tống Nguyệt Linh vì khấn trương nên nói lắp.

Nghiêm Hạo càng thấy không được bình thường, bỏ cái khăn đang lau tóc xuống, lưng dựa vào bàn trang điểm, hai tay khoanh ở trước ngực. Trên người chỉ quần duy nhất một chiếc khăn tắm. Lồng ngực nở nang, cơ bắp săn chắc, chiếc cổ, xương quai xanh, vòng eo thon gọn hẳn lên bắp thịt vạm vỡ, cặp chân thon dài, tất cả đều được anh phơi bày một cách thoải mái ở trước mắt cô vợ nhỏ.

Tống Nguyệt Linh thấy cổ họng hơi khô, cô vừa mới phát hiện ra, chồng của cô rất đẹp trai và có sức thu hút mãnh liệt a, đúng là không yêu không được, cô có chút phát ngốc ngẩn.

Nghiêm Hạo khoanh tay ở trước ngực đánh giá cô vợ nhỏ hôm nay hơi kỳ lạ. Gương mặt khó xử, rồi rầm cúi xuống, chiếc áo ngủ tuột xuống vai để lộ ra cảnh xuân mà cô vẫn không hay biết gì. Đèn phòng ngủ mờ ảo chiếu lên da thịt cô càng thêm hồng, mịn màng quyến rũ, cặp ngực sữa trong suốt lộ ra. Tuy đứng cách nhau vài bước chân nhưng anh vẫn có thể ngửi thấy mùi hương trên người cô. Ánh mắt nóng bỏng lên, anh cất giọng khàn khàn nói.

“Em có việc khó xử à?”

“Cũng không có gì, chỉ muốn hỏi anh một câu thôi, nhưng anh phải trả lời đúng sự thật nha.” Cô vô thức nói ra.

“Được.” Nghiêm Hạo sảng khoái đáp ứng.

Tống Nguyệt Linh giật mình, mừng rỡ: “Thật không?”

“Nhưng trước đó, em phải làm cho anh một yêu cầu.” Nghiêm Hạo nhìn nụ cười của cô, cố nén xúc động muốn hôn cô, mà ra điều kiện.

“Yêu cầu gì?” Tống Nguyệt Linh nhìn gương mặt Nghiêm Hạo, bỗng nhiên cảm thấy bất an.

Nghiêm Hạo mỉm cười, kề sát bên tai cô thì thầm.

Tống Nguyệt Linh liền hoá đá.

.....

33. Chương 33: Thổ Lộ

BeTa _ Đông Hoa

“Tối nay em phải phục vụ anh.”

Tống Nguyệt Linh nghe điều kiện của Nghiêm Hạo xong liền xấu hổ quần bách, gương mặt đỏ rực tới tận mang tai. Nhìn gương mặt đắc ý cười như không cười của anh, cô thật hận không thể cắn anh một ngụm cho thật mạnh a.

“Thế nào, được không? Nếu như em không đồng ý cũng không sao.” Nghiêm Hạo thấy cô vợ nhỏ xấu hổ, khổ sở thì có chút không đành lòng. Nhưng anh vẫn không muốn bỏ qua cái tiện nghi này nha. Đâu dễ gì được cô vợ nhỏ phục vụ cho chứ.

“Nhưng em không biết phải làm thế nào?” Tống Nguyệt Linh cắn cắn môi nói, nhưng cô thật sự rất muốn biết được tình cảm của anh dành cho cô là như thế nào.

“Anh sẽ dạy cho em.” Nghiêm Hạo hưng phấn, vui vẻ đi về phía giường nằm xuống, nhìn cô vợ nhỏ ra lệnh: “Hôn anh.”

Tống Nguyệt Linh thẹn thùng nhưng cũng ngoan ngoãn dâng môi mình đặt lên môi anh, nhẹ hôn lên. Mọi khi đều là anh hôn cô, còn cô chỉ biết thụ động đón nhận và chậm chạp hưởng ứng theo anh. Nhưng hôm nay, cô muốn chủ động lại không biết phải bắt đầu từ đâu.

Để môi mình lên trên môi anh thật lâu, sau đó nhẹ mở môi mọng ra, có chút trúc trắc ngậm lấy, mút nhẹ môi anh.

Nghiêm Hạo hít một hơi thật sâu, đẩy kích động, kỹ thuật hôn của cô rất tệ nhưng nó lại có thể khiêu khích cảm giác của anh, hơi thở thơm tho của cô, thân thể mềm mại dựa vào người anh, đôi ngực sữa đặt lên trên tay của anh. Mọi thứ đó đều làm cho anh thật muốn đè cô ở dưới thân để mà hưng hăng muốn cô. Nhưng anh không thể đầu hàng sớm như vậy được.

Tống Nguyệt Linh hôn mỗi miệng nên ngưng lại, đôi mắt ủy khuất nhìn anh. Nghiêm Hạo muốn cười nhưng cố kìm lại, nhìn cô bình tĩnh, nói: “Tháo khăn ra, rồi hôn nó.” Anh chỉ vật phía dưới hai chân của anh, rất tự nhiên nói.

Tống Nguyệt Linh há hốc miệng, sau lại xấu hổ không thôi. Cô thật muốn tung cửa bỏ chạy a. Cô mới không thêm hôn chỗ đó của anh đâu.

“Thật ra cũng không đáng sợ như em nghĩ đâu, cứ thử đi, nó sẽ rất thích em đấy.” Nghiêm Hạo thấy trong mắt cô có tia phản kháng, anh làm sao cho phép cô mới lâm trận đã bỏ chạy được chứ. Anh nhẹ giọng dụ dỗ nói.

Tống Nguyệt Linh nhìn chăm vào vật nằm phía dưới khăn trắng đầy do dự, mím môi, nhẹ tháo chiếc khăn đang quấn bên hông của anh xuống. Cự long cứ thế bật ra, oai phong thẳng đứng

Tống Nguyệt Linh hít vào một hơi đầy hoảng sợ. Bây giờ cô mới nhìn rõ cậu anh em của Nghiêm Hạo. Thật lớn a, cái đầu nó lúc lắc như muốn chào hỏi cô vậy. Tống Nguyệt Linh vội đưa mắt tránh đi, không dám nhìn tiếp nữa.

Nghiêm Hạo nhìn phản ứng của cô vợ nhỏ khi nhìn thấy cậu anh em của anh, lòng không khỏi hưng phấn cùng kích động dồn dập. Bên dưới càng thêm bành trướng, đúng là không có tiền đồ mà.

“Mở miệng nhỏ của em ra, rồi hôn nó đi. Anh thật khó chịu lắm.” Anh không nhịn được liền cầu xin cô.

Tống Nguyệt Linh thấy anh khó chịu cũng không đành lòng, bèn nhích người đến, cúi đầu xuống chậm rãi há miệng nhỏ ra, khó khăn ngậm lấy vật to lớn của anh vào.

Nghiêm Hạo cảm thấy có một luồng sung sướng chạy dọc khắp sống lưng khiến anh run rẩy không thôi. Bên trong miệng cô ẩm áp bao bọc lấy anh, khiến anh không ngừng dâng lên từng trận khoái cảm kích động.

“Đúng rồi bảo bối, hãy liếm mút nó đi.” Nghiêm Hạo giọng khàn khàn nói.

Tống Nguyệt Linh cảm thấy nó hình như lại lớn hơn ở trong miệng của cô, khiến cô khó nhọc ngậm lấy. Lưỡi nhỏ nhẹ nhàng an ủi nó làm cho Nghiêm Hạo run lên từng chập.

“Bảo bối, thật muốn nổi điên với em.” Nghiêm Hạo gầm lên, kéo người cô lên, hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô. Anh sợ nếu còn kéo dài lâu nữa, chắc chắn sẽ ngã mũ trước cô vợ nhỏ này mất thôi. Anh còn muốn yêu thương cô thật nhiều nha.

Bàn tay vội vã lột nhanh chiếc áo ngủ của cô ra, đầu cúi xuống bộ ngực sữa đang dụ hoặc anh. Há miệng ngậm lấy nụ hoa nhỏ của cô liếm mút không dừng, bàn tay dời đến bên còn lại, xoa nắn nó thành đủ hình dạng.

Tống Nguyệt Linh bị anh kích thích, cơ thể liền nhanh chóng nóng lên. Nghiêm Hạo nâng chân cô lên, nhanh chóng tiến vào nơi ẩm ướt chật hẹp của cô.

Từng trận rút ra tiến vào thật sâu, thật mãnh liệt khiến cô không kiểm được rên rỉ, nhưng chợt nhớ tới điều gì, ánh mắt lóe sáng, ôm lấy cổ của Nghiêm Hạo: “Hạo, anh có yêu em không?” Tống Nguyệt Linh nhân lúc này lại hỏi ra điều mình muốn biết.

Nghiêm Hạo vì khoái cảm mãnh liệt khiến anh sung sướng không thôi, kích tình càng thêm dồn dập. Anh thật sự mê luyến cơ thể nhỏ nhắn khít khao của cô vợ nhỏ, cô như thể được tạo ra là để dành cho anh vậy.

“Bảo bối, anh yêu em!” Nghiêm Hạo không chút do dự thốt ra.

Tống Nguyệt Linh vui mừng, hốc mắt đỏ lên ôm chặt lấy anh. Anh cũng yêu cô, thật tốt quá. Cô hôn nhẹ lên môi anh, vui vẻ nói: “Em cũng yêu anh, Nghiêm Hạo.”

Nghiêm Hạo khẽ cười, kích động chạy nước rút càng mãnh liệt ở bên trong cơ thể cô.

Trong phòng hai người yêu nhau đang cùng nhau dết lên bài ca đẹp nhất của loài người. Hơi thở ngọt ngào thật lâu chưa tan đi.

Sáng hôm sau, Nghiêm Hạo tràn đầy tinh lực đi làm, còn Tống Nguyệt Linh thì nằm bẹp dí ở trên giường, không nhấc tay lên nổi.

Thật bất công a. Nhìn Nghiêm Hạo một thân tây trang cao lớn hấp dẫn đứng quay lưng về phía cô. Nhớ đến buổi tối hôm qua, Tống Nguyệt Linh liền cười ngọt ngào.

Nghiêm Hạo nhìn cô vợ nhỏ nằm trên giường, cả người giấu trong chăn chỉ lộ ra bờ vai trần và xương quai xanh quyến rũ. Cô đang cười ngọt ngào nhìn anh, gương mặt sáng rỡ vì hạnh phúc làm cho anh có chút lóa mắt.

Anh khẽ cười một tiếng, chân bước lại hôn lên đôi môi cô. Tống Nguyệt Linh ngẩng mặt lên, đón nhận nụ hôn của anh, tay không kìm được quàng lên cổ anh. Động tác đó khiến cho chiếc chăn tuột xuống, lộ ra bộ ngực mê người.

Nghiêm Hạo ánh mắt nóng bỏng ôm cô sát vào lòng hôn sâu, tay nhẹ trêu chọc nơi đầy đặn của cô, nói: “Mới sáng sớm đã muốn quyến rũ anh rồi sao?”

Tống Nguyệt Linh xấu hổ vùi mặt vào ngực anh, không lên tiếng. Cô thật thích anh, lúc nào cũng muốn ở gần anh, mùi hương trên người anh thật dễ chịu.

Nghiêm Hạo phì cười nhìn cô làm nũng, ánh mắt dịu dàng, nhu tình vuốt ve cô: “Tối qua thật rất mệt rồi. Hôm nay nên nghỉ học một buổi đi, ngoan ngoãn ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, biết không? Anh đi đây.” Hôn nhẹ lên môi cô một cái nữa, rồi mới bước ra khỏi phòng.

Tống Nguyệt Linh nhìn bóng lưng của anh có chút mất mát nằm xuống. Điện thoại lúc này lại kêu lên, cô liền bắt máy.

“Yến Tử, hôm nay cậu rảnh không? Hôm qua mình có gặp Chu Hàn Quân, biết cậu vẫn ở thành phố A, anh ấy rất muốn gặp cậu.” Giọng Tô Cẩm sôi nổi nói.

“Được thôi, trưa nay mình với cậu ghé qua cửa hàng thăm anh ấy đi.” Tống Nguyệt Linh nhớ tới Chu Hàn Quân không nhận được liền muốn gặp anh ấy. Không biết hơn một năm qua cửa hàng bánh như thế nào rồi?

.....

34. Chương 34: Công Khai

BeTa_Đông Hoa

Tống Nguyệt Linh cùng với Tô Cẩm đi gặp Chu Hàn Quân.

Cửa hàng vẫn kinh doanh rất tốt, mọi người gặp lại cô đều rất vui mừng, nhất là Chu Hàn Quân. Ánh mắt của anh ấy khi nhìn cô rất da diết, mang theo nỗi nhớ sâu kín làm cho cô cảm thấy không được tự nhiên.

Nhìn cô gái đã hơn mấy trăm ngày đêm mình mong nhớ đang ở trước mặt, làm cho Chu Hàn Quân kích động không thôi. Cô mặc chiếc quần jean lưng màu xanh dương đậm cao trên đầu gối, chiếc quần ôm trọn bờ mông săn chắc của cô, chiếc áo thun trắng ôm sát lấy cơ thể, đường cong lung linh hiện ra. Cô rất xinh đẹp, năng động đầy sức hút khiến anh không rời mắt được. Cứ tưởng anh sẽ chỉ làm bạn với nỗi nhớ không tên vào mỗi đêm nhưng hôm nay gặp lại cô, anh mới biết mình phải nên làm gì. Anh muốn nắm lấy cô gái này, muốn mang lại hạnh phúc cho cô.

“Yến Tử, em bây giờ làm gì? Nếu có cần anh giúp đỡ gì thì cứ nói, anh lúc nào cũng sẵn sàng giúp em.” Chu Hàn Quân quan tâm nói.

“Bây giờ cuộc sống của em rất tốt, cảm ơn anh, Hàn Quân.” Tống Nguyệt Linh cười ngọt ngào nói. Sự quan tâm ấm áp của Chu Hàn Quân khiến cô rất cảm kích.

Chia tay Chu Hàn Quân với lời hẹn thỉnh thoảng sẽ đến thăm anh. Tô Cẩm nhìn ánh mắt lưu luyến của Chu Hàn Quân chợt hiểu ra: “Yến Tử, cậu có thấy Chu Hàn Quân rất quan tâm tới cậu không?”

“Anh ấy luôn quan tâm tới mọi người mà.” Tống Nguyệt Linh vô tâm nói. Tô Cẩm lắc đầu, thôi thì không suy nghĩ nhiều cũng tốt, dù sao cậu ấy cũng đã có hạnh phúc riêng của mình rồi, không nên biết tình cảm của Chu Hàn Quân thì hơn, chỉ thêm khó xử cho cả hai.

Chuông điện thoại của Tô Cẩm chợt vang lên, cô nghe máy. Sau khi nhận điện thoại xong, cô quay lại nói với Tống Nguyệt Linh: “Yến Tử à, mình có việc phải về trường một chút, cậu có tính đi đâu nữa không?” Tô Cẩm áy náy nói, hôm nay cô tính dạo chơi nguyên ngày cùng với cô ấy, không ngờ trong trường có chuyện đột xuất gọi đến, làm cô bực bội không thôi.

“Không sao, cậu cứ đi đi. Mình tính dạo một vòng mua một vài thứ rồi về, mình đi một mình cũng được.”

Tô Cẩm lưu luyến chia tay với Tống Nguyệt Linh rồi bắt xe buýt về trường. Còn lại một mình, Tống Nguyệt Linh muốn đi vào trung tâm thương mại nhìn ngắm một chút. Nghĩ là làm, chân nhỏ bước nhanh hướng về phía trung tâm đi tới.

Một người đàn ông mặc quần jean phong cách bụi bặm, cộng thêm áo thun ba lỗ mặc bên trong, bên ngoài khoác áo khoác jean, đầu đội nón kết sụp xuống dưới mắt. Đôi mắt lăm lét nhìn về phía Tống Nguyệt Linh, sau đó lấy điện thoại ra, gọi đi: “Bạn của cô ta vừa mới rời khỏi. Bây giờ cô ta một mình đã đi vào khu thương mại.”

“Chờ cô ta ra và thực hiện kế hoạch B đi. Nhớ chụp cho rõ nét vào.” Giọng nói âm u của phụ nữ ở đầu dây bên kia truyền đến.

“Ok, tôi biết rồi. Cô em chuẩn bị tiền cho tôi đi là vừa.” Gã nham nhở nói, ánh mắt lóe lên tia nguy hiểm.

Tống Nguyệt Linh đi dạo một hồi, mới mua được một cái áo và một chiếc cà vạt cho Nghiêm Hạo. Vui vẻ đi ra khỏi trung tâm thương mại, đón taxi trở về nhà. Một chiếc taxi không bản tên dừng ở trước mặt Tống Nguyệt Linh, cô không nghĩ nhiều liền bước lên xe, đang nói địa chỉ mình muốn đi đến thì đột nhiên bị một chiếc khăn bịt lấy mặt của cô. Cô hoảng hốt muốn la lên nhưng nhanh chóng liền mất đi ý thức.

Gã đàn ông mặt rỗ cười đắc ý, liếc mắt cho tên đội nón kết phía trước lái xe rời đi.

Mã Lệ nhìn chiếc điện thoại nằm trong tay mà cười âm hiểm. Qua đêm nay, khi mà kế hoạch được công bố ra bên ngoài, xem Nghiêm Hạo có cần một người đàn bà dâm phụ như vậy nữa không? Muốn giành đàn ông của cô sao, mơ tưởng. Ánh mắt cô ta điên cuồng, gương mặt cũng vặn vẹo đến đáng sợ.

Hai người đàn ông lăm lét ôm Tống Nguyệt Linh bước vào khách sạn loại trung, bởi vì ở nơi này người ta sẽ không truy cứu tình trạng của khách hàng là như thế nào. Chỉ cần trả tiền và nhận phòng, rồi muốn làm gì thì làm. Đây cũng là nơi mà các cô vũ nữ giải quyết với khách hàng khi có nhu cầu.

Cửa thang máy mở ra, hai gã hưng phấn ôm Tống Nguyệt Linh bước vào nhưng chưa đặt chân vào thì phải khựng lại ở bên ngoài thang máy.

Bên trong thang máy, người đàn ông cao lớn mặc bộ đồ vest đen bước ra. Anh ta đeo mắt kiếng đen nên mọi người không nhìn rõ được gương mặt của anh ta, đặc biệt nhất là cái đầu đỉnh của anh ta khiến cho người khác phải e ngại. Áp lực phát ra từ trên người anh ta làm cho hai gã chùn bước chân lại, đứng nép sang một bên nhường đường.

Đỗ Long với hai vệ sĩ bước ra khỏi thang máy, đôi mắt lạnh dưới mắt kiếng đen lướt qua hai gã đang đứng gần đó, khi nhìn tới cô gái nằm ở trong ngực một trong hai gã đó thì chân mày không khỏi nhíu lại. Một tia nghi hoặc lướt qua, anh lạnh lùng nhìn hai gã, bình tĩnh bước đi tiếp.

Khi cửa thang máy vừa đóng lại, cước bộ của anh dừng lại, gương mặt hơi quay ra sau: “Đi theo hai người đó, bảo vệ cô gái kia và giữ người sống lại.” Nhàn nhạt ra lệnh, anh tiếp tục bước đi về phía trước. Nghiêm Hạo! Hôm nay, cậu nợ tôi một cái nhân tình đấy.

Sáng hôm sau, trên khắp các trang mạng đều đưa tin: Đinh Yến Tử, đại học C, khóa Z được một đại gia lớn tuổi bao nuôi. Ngoài ra còn có quan hệ với rất nhiều công tử khác, đời sống thác loạn, mới 18 tuổi đã có con riêng. Còn kèm theo rất nhiều hình ảnh được chụp lén, mà vị đại gia bao nuôi cô ta nhìn rất giống người đứng đầu của Nghiêm thị.

Đám phóng viên liền ngửi được mùi hấp dẫn, chỉ trong một đêm, đám chó săn kéo đến đứng dưới trụ sở Nghiêm thị để chờ gặp Nghiêm Hạo. Còn ở trường của Tống Nguyệt Linh đang theo học cũng chật ních người, thậm chí còn phỏng vấn từng người học chung với cô.

Có người không chấp nhận lối sống buông thả như vậy, ra sức phản đối, sỉ nhục cô, cũng có người tỏ ra thông cảm cô mồ côi, không ai dạy dỗ nên sa ngã. Không khí hiện tại rất căng thẳng nhưng hai đương sự thì lại không thấy đâu.

Nghiêm Hạo sắc mặt âm trầm, một đêm mất ngủ khiến vẻ mặt của anh khá mệt mỏi, mắt cũng đỏ lên. Cô vợ nhỏ của anh một đêm không về, sáng ra thì trên khắp các trang mạng đưa đầy tin tức về cô, khiến anh tức giận nhất là kẻ đưa tin dám to gan chụp lén hình vợ chồng anh, rồi đặt điều vu khống. Thật ra anh để ý nhất chính là câu “vị đại gia lớn tuổi”, rõ ràng đó là hình chụp của anh, chẳng lẽ khi anh đứng cùng một chỗ với cô vợ nhỏ của mình, anh trông già như vậy sao?

“Thiếu gia, đã tìm ra cô chủ, cô ấy hiện đang ở trong tay của Đỗ tiên sinh.” Trợ lý của anh, Dạ Phong báo cáo.

Nghiêm Hạo thở ra, may là cô không có gì, nếu không anh sẽ khiến cho những kẻ gây chuyện sẽ phải hối hận vì chọc tới anh. Khoác vội áo đi ra, anh hiện tại rất muốn gặp cô vợ nhỏ của mình.

Tống Nguyệt Linh vì hít phải thuốc mê liều lượng cao nên ngủ suốt một đêm chưa tỉnh lại. Nghiêm Hạo vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn của cô, nhu tình trong mắt lan ra. Chuyện hôm nay cũng khiến anh ít nhiều nghi hoặc, thì ra anh chưa công bố với mọi người cô là vợ của mình. Anh rất muốn biết, trước khi mất trí nhớ, anh và cô làm sao mà quen nhau, thế nào lại có bảo bối trong khi cô còn nhỏ như vậy. Anh luôn cảm thấy hình như mình đã quên mất một chuyện gì đó rất quan trọng, đôi khi cố gắng nhớ ra thì lại không thể nhớ được gì.

“Dạ Phong, chuyện làm tới đâu rồi?” Nghiêm Hạo cầm điện thoại hỏi tin tức điều tra.

“Đúng theo lời thiếu gia dặn, đã tung ra giấy kết hôn của cậu và cô chủ, hình cũng được đưa ra, tin tưởng tới ngày mai mọi tin tức sẽ lắng xuống. Còn hai người bên Đỗ tiên sinh bắt giữ, họ khai ra có một cô gái thuê bọn họ theo dõi và tung tin về cô chủ. Những thông tin và hình ảnh thì được gửi qua mail, nhưng thuộc hạ điều tra được mail này là giả, số điện thoại cũng không liên lạc được.” Dạ Phong thất bại nói.

“Tiếp tục điều tra, nếu đã làm thì tất nhiên sẽ có sơ hở.” Nghiêm Hạo híp mắt nguy hiểm nói, người này muốn nhắm vào cô vợ nhỏ của anh, một khi chưa tìm ra chân tướng, anh làm sao yên tâm được.

.....

35. Chương 35: Mỗi Người Một Toan Tính

Beta_Dông Hoa

“Lệ Nhi, lần này con làm quá rồi đấy. Ngay cả người đàn bà của Nghiêm Hạo mà con cũng muốn đụng tới. Cũng may nhờ ba quen biết rộng, bỏ ra số tiền lớn để che đậy cho con, có thể cậu ta mới không điều tra tới con. Một khi cậu ta biết được, không chỉ riêng con mà cả công ty của ba cũng không còn đất để sống nữa. Con ngoan ngoãn an phận cho ba.”

Mã Lệ nghe ba khiển trách, cô cúi đầu không dám nói gì. Cô cũng biết mình gây ra chuyện lớn rồi, nhưng cô không hối hận, chỉ không cam lòng. Chỉ trách con nhóc đó quá may mắn mới thoát được lần này, còn khiến cho Nghiêm Hạo công bố cô ả là Nghiêm phu nhân, hỏi sao cô không tức tối phần hận cho được. Đúng là trộm gà không được còn mất nắm gạo, nhưng cũng đừng nghĩ Mã Lệ này lại chịu thua như thế. Ánh mắt loé lên tia hận ý sâu sắc cùng không cam lòng, hãy chờ xem, người cười cuối cùng sẽ là ai.

Trong một căn phòng xa hoa trên toà cao ốc hoa lệ, một cô gái với chiếc áo ngủ đỏ tươi mỏng manh quyến rũ, thân hình của cô gái mềm dẻo như nước. Ngồi trên salon mềm mại, để hai chân thon dài xuống nền gạch bóng loáng, chiếc áo ngủ theo đó phủ nhẹ nhàng lên trên đùi thon mê hồn, thấp thoáng còn có thể nhìn thấy được chiếc quần lót ren khiêu gợi ở bên trong. Mái tóc nâu quăn nhẹ phủ trên vai, gương mặt kiều mị tinh xảo. Đôi mắt đang nhắm lại, đôi mi dài phủ xuống hơi lay động như cánh bướm dập dờn, môi đỏ mọng như muốn dụ cười đến cắn một cái, tất cả những thứ đó ở trên người cô đều tỏa ra sức hấp dẫn lòng người đến trí mạng.

Người đàn ông vừa bước vào phòng nhìn thấy cảnh đẹp ấy, đôi mắt hoa đào sáng rực đầy ham muốn. Thân hình cao lớn của anh nhẹ nhàng tiến tới sau lưng cô gái đang ngồi, hai tay của anh nhanh chóng ôm trọn bộ ngực mê hồn, miệng mút lên chiếc cổ thon trắng muốt. Cô gái vì kích thích mà run động, mở mắt ra nhìn anh, ánh mắt xoẹt qua tình ý lẳng lơ khiến anh cười nhẹ, tay càng xoa bóp dữ dội hơn. Môi dờn lên đôi môi mọng, ở trên đó mà giày xéo. Cô gái khẽ mỉm cười nhiệt tình đáp lại, nhẹ xoay người qua ôm lấy cổ anh.

Hai người kích tình dâng lên, nhanh chóng nóng bỏng lan khắp cơ thể. Anh thở hổn hển ôm cô gái đi về phòng, môi vẫn không rời ra. Đặt cô gái lên chiếc giường lớn mềm mại, cơ thể cũng theo đó đè lên trên người cô. Tay cởi nhanh chiếc váy của cô xuống, lộ ra thân hình mảnh mai quyến rũ, lồi lõm mê người, mềm mại như nước.

Vội vả cởi quần áo trên người mình ra, khi thân thể trần truồng của anh dán sát vào người cô gái, cả hai đều bị kích thích mà thở gấp không thôi. Môi di động xuống dưới, liếm mút bộ ngực đầy đặn của cô, tay lần mò đi xuống phía dưới vuốt ve, rồi đột nhiên đâm mạnh vào bên trong ướt át của cô.

“A.” Nhìn cô vì động tình rên khẽ, anh ta cười nhẹ một cái, lại thêm một ngón tay đâm vào bên trong chặt hẹp, cái miệng nhỏ theo đó căng ra khi đón nhận hai ngón tay của anh luật động ở bên trong. Cô gái nhận quá nhiều kích thích từ anh mang đến, bàn chân cong lên chịu đựng, cả người ưỡn lên để đón nhận ngón tay của anh đưa cô lên cực điểm của khoái lạc.

Nhìn cô gái trải qua kích tình nóng bỏng, gương mặt hồng mê người, chiếc lưỡi nhỏ nhỏ liếm nhẹ vành môi khô nóng như mời gọi anh đến thưởng thức. Ánh mắt anh ta đục ngầu nhìn chăm chăm vào cô gái, ngón tay rút ra khỏi người cô, giơ hai chân của cô gác lên eo mình, anh động mạnh một cái, phân thân liền đi vào nơi lấy lợi không chịu nổi của cô.

“A, thật sướng.” Cô gái không kiềm được rên dài, đôi chân thon dài dùng lực siết chặt lấy hông của chàng trai làm cho bên trong của cô co thắt dữ dội khiến anh thở dốc dồn dập.

“Yêu tình, em muốn kẹp đứt anh sao?” Nói rồi đôi môi liền phủ xuống che lấp môi của cô gái nồng nhiệt mút vào, hông càng thêm tiến vào bên trong, vừa sâu vừa mạnh.

“A, Thi Vũ, em sắp không chịu được nữa rồi.” Cô gái hét âm lên.

Chàng trai cong môi vui vẻ nhìn cô vì khoái cảm mà mắt kiem chế, hông càng thêm mãnh liệt luật động, từng đợt từng đợt tiến vào sâu nhất.

Kích tình trôi qua, cô gái nằm lên trên người đàn ông, bình ổn hơi thở, ngón tay thon vẽ vòng tròn lên trên ngực của anh, người đàn ông này luôn khiến cô chết đi sống lại vì khoái cảm. Cô thỏa mãn cười tươi.

“Nghĩ gì thế bảo bối?” Anh xoa xoa cái lưng trần trơn mềm của cô hỏi.

“Em muốn về nước.”

“Tại sao? Anh không làm cho em thỏa mãn sao, nên em muốn quay về tìm hân ta?” Giọng nói tức giận không kìm nén.

Cô nhẹ hôn xuống bờ ngực trần rần chắc của anh, liếm nhẹ khắp nơi như muốn an ủi anh, đồng thời cũng làm cho anh lại thở dốc một hồi ...

“Anh rất tuyệt, nhưng Nghiêm Hạo là người em yêu và nhận định là người của em rồi. Em đâu thể nhường cho người khác được.” Lưu Uyển Nhược nhẹ nhàng nói. Mặc Thi Vũ chỉ là bạn giường của cô, ở người đàn ông đào hoa như anh ta không nên mong đợi điều gì

“Em không nghĩ tới anh ta đã quên em rồi sao? Gần 2 năm nay, anh ta chưa từng đi tìm em, mặc dù em đang rất nổi tiếng, nhưng chỉ cần một cú điện thoại từ anh ta là có thể gặp được em.” Anh nhàn nhạt đả kích cô.

Gương mặt Lưu Uyển Nhược tối sầm lại. Đêm hôm đó khi Nghiêm Hạo rời đi, cô cũng vội vã bay qua Châu Âu tham dự cuộc thi, cô tin chắc khi anh điều tra ra sẽ bay qua tìm cô. Nhưng cô đợi mấy tháng cũng không thấy anh đâu, vì tự ái, cô cũng không muốn chủ động tìm anh, dốc hết sức vào cuộc thi. Tuy cô không đoạt giải nhưng lại lọt vào mắt xanh của một nhà biên đạo múa nổi tiếng. Ông ta có hân một sân khấu cá nhân của mình, tổ chức những buổi biểu diễn nhạc kịch kinh điển mang giá trị nghệ thuật cao. Còn mời cô múa trên sân khấu của ông ta. Từ đó, cô ký hợp đồng biểu diễn cho sân khấu của ông ta.

Mặc thị là công ty đỡ đầu của cô. Mặc Thi Vũ rất biết cách phát huy hết giá trị tiềm tàng trên người cô, những buổi chụp hình quảng cáo thương hiệu nổi tiếng và làm người mẫu ảnh, thậm chí anh còn đưa cô qua mảng diễn xuất. Hai năm này, dưới bàn tay ma quỷ của anh, cô nhanh chóng nổi tiếng, được mọi người biết đến với hình tượng “Thiên nga của Châu Á”. Khi thì dịu dàng tinh khiết như thiên nga trắng, khi thì huyền bí mãnh liệt của thiên nga đen, và quyến rũ hấp dẫn như thiên nga lửa, tất cả đã làm nên thương hiệu cho cô. Thành công, tiền bạc như nước ào ào đổ vào nhưng cô vẫn cảm thấy trống vắng, mặc dù Mặc Thi Vũ có đưa cô lên tận cùng kích thích của cơ thể, cũng vẫn không khiến cô quên được Nghiêm Hạo, người đàn ông đầu đời của cô.

Hôm nay cô đọc được tin tức ở thành phố A, Hạo đã kết hôn và sống rất hạnh phúc bên cô vợ trẻ xinh xắn. Cô không cam lòng. Tại sao cô luôn nhớ về anh mà Hạo lại quên cô để vui vẻ bên người khác? Cô muốn quay về gặp anh, cô không tin bốn năm tình cảm Hạo dành cho cô lại có thể thay đổi nhanh như vậy. Hay anh đang giận cô vì ra đi mà không nói với anh một lời, chắc chắn là như vậy rồi. Lưu Uyển Nhược giải tỏa xong nỗi lòng lại càng thêm tự tin, cô nhất định phải quay về nước.

Mặc Thi Vũ nhìn gương mặt đầy tính toán của cô gái đang nằm trong ngực mình, ánh mắt anh lóe lên khinh miệt. Ở trên giường của Tôi mà còn nghĩ tới người đàn ông khác, cô ta cũng quá tự cao đi. Cô chưa biết mùi thất bại là gì sao, vậy hãy để tôi cho cô biết thất bại là như thế nào đi. Đôi mắt của Mặc Thi Vũ lướt qua một tia tà ác.

“Tổng Nguyệt Linh, xem như tôi trả ơn cứu mạng cho cô.” Anh trầm nhủ, có lẽ Tổng Nguyệt Linh cũng không nghĩ tới, khi cô bỏ mạng vì cứu một đứa trẻ, mà đứa bé ấy lại chính là em ruột của Mặc Thi Vũ.

Khi anh chạy đến hiện trường vụ tai nạn, nhìn thấy cô gái xinh đẹp ngọc nát hương tan, mà đứa em gái bé bỏng của mình thì đang run sợ đứng kế bên. Em gái của anh bị chứng tự kỷ từ nhỏ, ra ngoài luôn có người đi theo, nhưng hôm đó vì làm rơi món đồ chơi mà mình rất thích, nên bất chấp tất cả lao ra đường nhặt lại. Nhờ cô gái ấy mà anh không mất đứa em gái duy nhất của mình, nhưng cô gái kia không may đã ra đi mãi mãi. Có lẽ vì trải qua cú sốc ấy, em gái của anh đã bước ra khỏi vỏ bọc của mình. Mặc Thi Vũ chợt nhớ lại cái ngày hỗn loạn ấy.

Người được xem là chồng của cô gái ấy lại hững hờ lạnh nhạt với thi thể của vợ mình, một cô gái thiện lương như thế, vì sao lại bị đối xử lạnh nhạt như vậy. Anh trầm nghi hoặc trong lòng, lấy làm bất bình thay cô gái mà âm thầm điều tra. Kết quả càng khiến anh thương xót cho cô, biết được lý do cô phải kết hôn với Nghiêm Hạo, cũng như điều tra ra được mối tình lén lút của chồng cô với Lưu Uyển Nhược. Cô gái như Lưu Uyển Nhược thế mà cũng xứng để anh ta đối Tổng Nguyệt Linh sao?

Thuận nước đẩy thuyền, anh cố tình dẫn dụ Lưu Uyển Nhược hủy đám cưới mà đi tham dự cuộc thi kia. Anh không muốn cho bọn họ vui vẻ hạnh phúc khi mà cô gái đáng thương kia vừa mới ngã xuống không

bao lâu. Anh còn muốn cho Nghiêm Hạo biết, người mà anh ta yêu còn hơn người vợ thiện lương của mình lại là loại người như thế nào.

.....

36. Chương 36: Lưu Uyển Nhược Trở Về

BeTa_DôngHoa

Tống Nguyệt Linh thần thờ nghe giảng bài, cắn nhẹ đầu bút, mắt nhìn xa xăm.

Đạo này Nghiêm Hạo hay ngồi bất động như có nhiều suy tư, đôi khi nhìn cô lại có ý như dò xét khiến cô cảm thấy bất an. Thái độ cũng lạnh nhạt hẳn, cô cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Kể từ hôm tỉnh lại ở khách sạn rồi gặp Nghiêm Hạo, anh chỉ đơn giản giải thích cho cô biết việc gì đã xảy ra. Theo đó cô cũng biết được, mọi người ở khắp thành phố A này đã biết quan hệ giữa cô và anh. Tống Nguyệt Linh cũng rất vui vì anh bảo vệ cô như vậy, nhưng cử chỉ của anh dạo gần đây làm cô mơ hồ thấy lo lắng.

Tại sân bay quốc tế, thành phố A, tấp nập dòng người đi đi về về. Lưu Uyển Nhược mặc một chiếc váy đỏ hàng hiệu ôm sát người, áo khoác đen dài ở bên ngoài thanh lịch che giấu đi vóc dáng nóng bỏng ở bên trong, chân mang đôi giày cao gót đen đính những viên đá nhỏ lấp lánh, mắt kiếng đen bản to ở trên gương mặt, mái tóc xoăn xõa tự nhiên trên vai thon thả. Cả người cô đều toát lên vẻ quyến rũ sang trọng khiến cho những người đàn ông nhìn thấy đều phải ngoái đầu nhìn lại.

Lưu Uyển Nhược bước lên chiếc xe đắt tiền đang đợi sẵn, điện thoại lúc này bỗng vang lên: “Cùng tới chưa, anh có chuẩn bị xe đến đón cưng rồi đấy.” Giọng nói ngả ngón của Mặc Thi Vũ vang lên.

“Tới rồi, cảm ơn anh.” Lưu Uyển Nhược hài lòng cười.

“Định khi nào thì đi gặp anh ta?”

“Tối nay.” Giọng cô mong đợi nói.

“Nhanh vậy sao? Xem ra thiên nga của anh không đợi được nữa rồi nhỉ? Em khiến anh đau lòng lắm đấy, biết không?” Giọng anh khổ sở truyền đến.

Lưu Uyển Nhược nghe thế phì cười, anh ta luôn làm cho cô có cảm giác thoải mái khi ở bên cạnh anh ta: “Vì em biết tối nay Hạo có cuộc hẹn với mấy người bạn ở Đế Đô, em thật không muốn chờ đợi thêm nữa.” Cứ mỗi tuần vào thứ bảy, Nghiêm Hạo sẽ họp mặt Đồ Long và Đường Nhật, đây là thói quen mà cô biết được trong suốt 4 năm ở bên anh.

“Vậy, chúc em may mắn!” Mặc Thi Vũ cười lạnh nhìn điện thoại trong tay, anh thật muốn biết Nghiêm Hạo khi gặp lại Lưu Uyển Nhược sẽ như thế nào a!

Nghiêm Hạo ngồi trong căn phòng VIP quen thuộc, nhâm nhi ly rượu cay nồng, gương mặt âm trầm, không ai có thể đoán được người đàn ông này đang nghĩ gì. Hai người ấy vẫn chưa đến, hay nói đúng ra là do anh đến sớm. Đạo này trong đầu anh luôn mơ hồ nhớ lại một hai chuyện dù không rõ ràng lắm nhưng cảm giác của anh khi nhìn thấy cô vợ nhỏ lại thường hay tức giận vô cớ. Anh lấy làm khó hiểu vô cùng, cho nên mới tìm cách tránh mặt cô. Anh muốn tự mình đi tìm câu trả lời cho những chuyện kỳ quặc này.

Cửa đột nhiên được mở ra, một bóng dáng yếu điệu mặc váy trắng thướt tha bước vào. Anh chưa kịp nhìn rõ là ai thì cô gái ấy đã nhào vào lòng của anh nức nở: “Hạo! Cuối cùng em cũng được gặp anh. Em thật nhớ anh, Hạo!” Giọng nói dịu dàng mang theo ủy khuất thật khiến người ta thương tiếc.

Nghiêm Hạo chấn động, một khắc tiếp nhận thân thể mềm mại của cô gái này, anh có cảm giác quen thuộc khó hiểu, khiến những hình ảnh mơ hồ rời rạc ở trong đầu anh bỗng chốc được chấp vá lại, anh như người tỉnh mộng: “Uyển Nhược?” Giọng nói kích động vang lên.

“Em đây, Nhược Nhi của anh đây. Hạo, hai năm nay em thật nhớ anh!” Lưu Uyển Nhược nghe được giọng anh gọi lên tên của mình thì càng thêm kích động vui sướng, nước mắt rơi càng nhiều, điều này không phải chứng tỏ là anh vẫn chưa quên mình sao?

Nghiêm Hạo vừa mới nhớ lại, tâm trạng còn đang hoảng loạn, anh nhìn bờ vai nhỏ bé của người con gái đang run run trong ngực mình thì nhúu chặt chân mày lại, thương tiếc ôm lấy cô, nhẹ giọng: “Ngoan, đừng khóc, anh làm sao quên em được.”

“Ô ô! Hạo, có thật anh không quên em chứ? Nghe tin anh kết hôn, em rất sợ hãi, sợ anh sẽ không cần em nữa, sợ anh sẽ yêu cô gái khác. Hạo, hãy tha thứ cho em vì em không đủ dũng cảm để bảo vệ tình yêu của chúng ta mà lại lựa chọn cách trốn tránh. Em đã biết sai rồi, ô ô ô!” Lưu Uyển Nhược kích động đau lòng khóc đến mức không thở nổi, đồng thời cô cũng muốn nhắc nhở cho anh biết, cô là vì bất đắc dĩ mới lựa chọn ra đi như vậy.

Ánh mắt Nghiêm Hạo lạnh lùng khi nhớ đến sự việc ngày ấy, rồi những chuyện trong thời gian anh mất trí nhớ. Anh đã hiểu rõ vì sao anh kết hôn với Đinh Yến Tử, trong khi anh không có ấn tượng nào về điều đó. Đáng chết, mọi người dám đồng lòng lừa gạt anh, xem anh như một thằng ngốc mà đùa giỡn ở trên tay sao? Đinh Yến Tử, anh mơ hồ nghiêng rằng khi nhắc tới cô gái chết tiệt này. Bao nhiêu tình cảm lúc trước giữa cô và anh, vào giờ phút này đều biến thành nỗi sỉ nhục không xóa được trong anh.

Anh siết chặt cô gái ở trong ngực, anh ôm cô vào lòng như muốn an ủi cô. Lưu Uyển Nhược không biết anh đang nghĩ gì nhưng hành động này của anh đã cho cô biết, anh đã chấp nhận cô, làm cho cô đắc ý không thể kìm lại được. Lưu Uyển Nhược này đã muốn thứ thì nhất định phải có cho bằng được: “Hạo, bây giờ anh đã kết hôn, em cũng không mong điều gì hơn, chỉ xin anh cho em được âm thầm ở bên cạnh anh, chỉ như vậy thôi, em cũng mãn nguyện rồi.” Giọng nói nghẹn ngào mang theo cầu xin nhỏ nhỏ thật khiến người ta không đành lòng.

Nghiêm Hạo đau lòng lau nước mắt cho cô, vì có gì cô là người mà anh yêu và muốn lấy làm vợ lại phải chịu ủy khuất như thế? Anh càng hận kẻ tính kế lừa gạt anh, hận ý trong mắt dâng lên ngùn ngụt bắn ra tứ phía: “Kết hôn cũng có thể ly hôn, em là người anh yêu tất nhiên anh sẽ cho em danh phận đằng hoàng.” Nghiêm Hạo ôn nhu nói.

“Hạo, anh thật tốt. Em thật có lỗi vì sự hèn nhát của mình lúc đó, em cũng không muốn xen vào giữa anh và cô gái ấy. Dù sao cô ấy cũng đã mang thai con của anh. Nhưng hai năm nay em thật không quên được anh, dù đã cố gắng nhưng em vẫn không làm được. Hạo, em yêu anh nên em quyết định quay về nước, cho dù có phải trả cái giá như thế nào, em cũng muốn được ở gần bên anh.” Lưu Uyển Nhược thâm tình nói, vòng tay của cô ôm sát lấy Nghiêm Hạo, cả cơ thể mềm mại dựa vào người anh.

Nghiêm Hạo cảm động hôn lên nước mắt chưa kịp khô của cô, thì thầm: “Ngốc quá, em không cần làm gì hết, chỉ cần ở bên anh là được rồi. Mọi việc anh sẽ lo.”

Cửa phòng bật mở, Đường Nhật và Đỗ Long cùng nhau bước vào, khi nhìn thấy người trong lòng của Nghiêm Hạo thì không khỏi giật mình.

“Đỗ Long, Đường Nhật, đã lâu không gặp, các anh vẫn khỏe chứ?” Lưu Uyển Nhược ngồi ngay ngắn lại, thân thiết chào hai người. Đường Nhật khiếp sợ sau đó cười cười chào lại, ánh mắt như có như không liếc nhìn nét mặt của Nghiêm Hạo, chợt bắt gặp ánh mắt sắc bén của Nghiêm Hạo khi nhìn lại mình, anh liền kêu thầm không ổn.

“Nhược Nhi, em cũng mệt rồi, để anh kêu người đưa em về trước. Anh có việc muốn nói với bọn họ một chút, tối nay anh sẽ đến thăm em.” Giọng anh đầy cương cứng chịu cùng quan tâm.

“Vâng, em biết rồi. Vậy tối nay em sẽ đợi anh đến.” Cô đứng lên, tao nhã chào bọn họ, bóng dáng thướt tha liền bước ra khỏi phòng.

“Hạo, cô ta. . . .” Đường Nhật gấp gáp muốn nói nhưng vì khản trương mà nói không nên lời.

“Cậu đã nhớ lại?” Đỗ Long nhàn nhạt khẳng định.

“Nếu không, các cậu còn định lừa gạt tôi đến bao giờ nữa?” Nghiêm Hạo híp mắt tức giận.

“Không phải. . . . Hạo, mẹ cậu cũng vì muốn tốt cho cậu nên tui mình mới. . . .” Đường Nhật lấp bắp muốn giải thích nhưng Nghiêm Hạo không muốn nghe, liền đánh gãy lời mà cậu ta muốn nói: “Muốn tốt cho tôi mà lợi dụng ngay lúc tôi mơ hồ không nhớ gì, ép tôi lấy Đinh Yến Tử sao? Các người thừa biết,

người tôi muốn lấy không phải là cô ta.” Giọng nói sắc bén lạnh lùng làm Đường Nhật im bất không biết nói gì tiếp.

“Vây, bây giờ cậu tính làm gì?” Đỗ Long đi vào thẳng vấn đề, Nghiêm Hạo nghe thế chỉ nhếch môi cười, ánh mắt nguy hiểm phủ một tầng sương lạnh nhìn bọn họ.

.....

37. Chương 37: Đau Lòng

BeTa

Đông Hoa

Tống Nguyệt Linh nhìn đồng hồ rồi nhìn bàn thức ăn đã nguội lạnh, mắt ảm đạm xuống.

Hôm nay, cô cố tình làm nhiều món ăn mà Nghiêm Hạo thích rồi đợi anh trở về. Dạo này anh luôn đi sớm về trễ nên không kịp dùng cơm chung với cô, khiến cho cô không khỏi mất mát trong lòng.

Đồng hồ điểm 11h.

Tống Nguyệt Linh thất vọng, cô lo lắng gọi điện thoại cho Nghiêm Hạo nhưng điện thoại của anh lại tắt máy. Gác điện thoại xuống, lúc này lại không có cảm giác đói mặc dù cô vẫn chưa ăn gì cả. Cô ngồi trên salon tiếp tục đợi anh, cô thật sự muốn biết rốt cuộc thì có chuyện gì đang diễn ra.

Nghiêm Hạo sáng thức dậy nằm trong vòng tay của Lưu Uyển Nhược, hai người xa cách nhau 2 năm, không khỏi có chút nồng nhiệt. Lưu Uyển Nhược quần lấy anh gần tới khuya mới mệt mỏi ngủ thiếp đi. Nhìn thân thể quyến rũ của cô phơi bày dưới chân, ánh mắt của anh dịu lại. Nhẹ nhàng rời giường, đi vào phòng tắm rửa sạch sẽ xong mới bước ra, lấy điện thoại lên kiểm tra, có mấy cuộc gọi nhỡ từ cô vợ của anh. Ánh mắt Nghiêm Hạo lạnh lùng, hôm nay anh phải giải quyết cô vợ nhỏ của mình mới được.

Anh cười lạnh đi ra khỏi phòng, lái xe trở về biệt thự.

Nghiêm Hạo bước vào nhà, tới phòng khách nhìn thấy Tống Nguyệt Linh nằm ngủ trên salon, tay ôm chặt chiếc gối vào lòng, cơ thể cuộn tròn lại. Nghiêm Hạo nhũu mày chán ghét, trong lòng bỗng xẹt qua tia thương tiếc nhưng ngay lập tức bị anh dập tắt ngay. Cô gái này không đơn giản như vẻ bề ngoài của cô, vừa nghĩ tới, trong lòng anh lại trôi lên một cỗ tức giận.

Có lẽ ánh mắt của anh quá mức bức người nên cô gái nhỏ nhúu mày, mơ mơ màng màng tỉnh lại. Nghiêm Hạo bình tĩnh nhìn cô. Tống Nguyệt Linh mở mắt ra nhìn thấy gương mặt của Nghiêm Hạo đang âm trầm nhìn mình, cô giật mình tỉnh ngủ hẳn, chỉ biết đưa đôi mắt mờ mịt nhìn lại anh.

“Hạo, anh về lúc nào vậy?”

“Xem ra, đã để cho cô vợ nhỏ của tôi chờ đợi cả một đêm rồi nhỉ.” Anh cười như không cười, nói.

Tống Nguyệt Linh nhận ra giọng nói của anh hôm nay không bình thường, cô khó hiểu, mơ hồ cảm thấy bất an: “Không sao, em chỉ lo lắng cho anh thôi.” Cô nhỏ nhẹ đáp.

“Xem ra, vì vị trí Nghiêm phu nhân mà cô bỏ ra không ít tâm sức đi. Khi nào thì khép nép với tôi như vậy rồi, tôi nhớ cô là một cô gái rất kêu ngoạ mà. Hay là tôi đã nhìn lầm, đây mới là bản chất thật của cô, không từ thủ đoạn lừa gạt để được làm vợ của Nghiêm Hạo tôi?” Từng lời giễu cợt khinh thường không một chút tình cảm nào của anh đã xuyên thẳng vào trái tim của Tống Nguyệt Linh khiến cô vô cùng chấn động.

Cô nhìn thẳng vào mắt anh, ánh mắt của anh lúc này nhìn cô giống như nhìn thấy một người xa lạ, gương mặt lạnh lùng nguy hiểm nhìn cô, như muốn xé nát cô ra, khiến cho Tống Nguyệt Linh như từ trên cao vạn trượng rơi thẳng xuống đáy địa ngục. Cả người rét run, cô run giọng: “Hạo, ý của anh là sao?”

“Cô đừng giả ngu với tôi. Cô còn nhớ giao dịch giữa tôi và cô chứ?” Nghiêm Hạo thấy cô như vậy lại càng tức giận hơn, hận không thể xé nát gương mặt ngây thơ vô tội của cô ra, xem thử tận cùng bên trong là thứ gì?

“Anh đã nhớ lại?”

“Cô nói xem? Đinh Yến Tử, thật sự tôi xem thường cô. Tôi không ngờ cô có thể vô sỉ đến như vậy, thừa lúc tôi không nhớ gì mà kết hôn với tôi. Cô có tư cách gì mà đòi làm vợ của tôi?” Anh tàn nhẫn lạnh nhạt cô.

Tống Nguyệt Linh run rẩy, nước mắt rơi xuống. Đúng, cô vô sỉ vì muốn được ở gần các con của mình nên chấp nhận yêu cầu của Điền Bối Dung mà lừa gạt anh, để làm vợ của anh. Cô vô sỉ dù biết rằng anh không thể nào thích mình nhưng vẫn muốn tận tâm phục vụ lấy lòng anh. Cô cứ cho rằng, dù sao như vậy cũng tốt, chỉ cần cô có thể ở gần bên bảo bảo thì anh có chán ghét cô cũng không sao. Nhưng anh lại thay đổi, anh dịu dàng với cô, anh làm cho cô lần đầu tiên biết rung động vì một người đàn ông là anh, để rồi thật lòng yêu anh.

Những tưởng hạnh phúc đã đến với cô. Nhưng cô lại quên mất, hạnh phúc lúc này của mình là do cô đang vay mượn một phần trí nhớ của anh. Cô không dám nghĩ tới một ngày nào đó anh nhớ lại sẽ là như thế nào? Bây giờ anh tức giận, oán hận cô thì cô mới biết, thì ra cô vẫn không có gì. Tất cả những gì cô cố gắng không bằng một đoạn trí nhớ đã mất của anh mà thôi, giờ đây nó lại trở thành số không rồi. Nhưng cô không cam lòng, cô tin tưởng anh cũng yêu cô giống như cô đã yêu anh. Ánh mắt, nụ cười của anh dịu dàng ấm áp như vậy, cô không muốn buông tay cho đoạn tình cảm này.

“Hạo, em xin lỗi. Nhưng, Hạo, em yêu anh và bây giờ anh cũng đã yêu em không phải sao? Chúng ta cũng đã có bảo bảo. Hạo, chúng ta đã là một gia đình.” Tống Nguyệt Linh nước mắt rơi xuống càng nhiều, cô nhìn anh, hy vọng anh có thể bỏ qua mà chấp nhận tình cảm của cô.

Nghiêm Hạo ánh mắt lướt qua, không giấu đi sự tàn nhẫn khinh bỉ: “Yêu? Cô tin tưởng tôi yêu cô? Bảo bảo là con của Nghiêm Hạo tôi, chúng nó sẽ có một gia đình hoàn chỉnh mà người vợ của tôi lại không phải là cô. Cô không xứng đáng làm mẹ của tụi nó. Cô hãy ký vào đơn ly hôn này và rút ra khỏi đây ngay. Đừng bao giờ cho tôi nhìn thấy mặt của cô lần nào nữa!” Nghiêm Hạo tuyệt tình ném đơn ly hôn vào mặt Tống Nguyệt Linh.

Từng lời của anh như những con dao bén nhọn hung hăng đâm thẳng vào tim cô, khiến trái tim cô máu chảy đầm đìa. Cô lại không có cảm giác đau, cô chỉ nghe thấy quanh quẩn lời anh nói không yêu cô, anh sẽ lấy người mà anh yêu. Bảo bảo sẽ kêu người phụ nữ khác là mẹ, còn cô, cô là cái gì đây? Người đàn ông mà cô yêu, hai đứa con bảo bối mà cô mang nặng đẻ đau, tại sao cô không thể giữ lại ỉn? Tại sao lại tàn nhẫn với cô như vậy?

Tống Nguyệt Linh lắc đầu, không, cô không muốn. Cô không ly hôn, cô không muốn mất bảo bảo và cả anh nữa: “Không, em không muốn, em yêu anh, yêu con của chúng ta. Em sẽ không ly hôn. Hạo, em không muốn như thế, xin anh đừng đối xử với em như vậy, có được không?” Cô nghẹn ngào nói, đau lòng mà bất chấp tự tôn của mình để van xin anh.

“Yêu tôi? Nhưng tôi không cần tình yêu của cô, còn bảo bảo, không phải lúc đầu là cô đã đem nó làm điều kiện trao đổi với tôi sao? Giờ còn giả bộ đáng thương, đừng làm tôi thêm chán ghét cô. Tôi cho cô ba ngày, biết điều thì rút đi, đừng khiến tôi phải quãng cô ra đường!” Anh tức giận nói xong thì bỏ đi.

Tống Nguyệt Linh nhào tới ôm eo của anh, mặt dựa sát vào lưng anh, nước mắt thấm đẫm áo của anh mà nức nở: “Hạo, đừng như vậy. Hạo, em xin anh đấy, đừng đối xử với em như vậy có được không? Em không cần gì, chỉ cần ở bên cạnh anh và các con mà thôi, Hạo!”

Nghiêm Hạo cảm nhận sự nóng ẩm sau lưng lại càng khiến anh cảm thấy bức bối hơn, anh tuyệt tình kéo tay cô đẩy ra. Tống Nguyệt Linh bất ngờ không phòng bị mà ngã xuống nền nhà lạnh lẽo, cả người đau điếng. Gương mặt tái nhợt tuyệt vọng nhìn anh lạnh lùng bước đi không quay đầu nhìn cô đến một lần.

38. Chương 38: Mất Tất Cả

BêTa _ĐongHoa

Hai ngày này Tống Nguyệt Linh sống như người mộng du, mơ hồ ngơ ngác, có lúc sẽ ngồi khóc thút thít, có lúc ngồi bất động suy nghĩ vu vơ, không ăn không uống, khi mệt mỏi thì thiếp đi nhưng trong lúc ngủ, đôi mắt vẫn luôn ẩm ướt nước mắt.

Nghiêm Hạo không trở lại căn nhà này kể từ ngày đó, cô không biết anh đi đâu. Bây giờ cô rất sợ gặp anh, sợ anh bắt cô ký tên vào đơn ly hôn và đuổi cô đi, nhưng phần nào đó trong cô lại muốn gặp mặt anh, hy vọng chuyện ngày hôm ấy chỉ là một giấc mơ, anh vẫn yêu cô và dịu dàng với cô, âu yếm gọi cô là “cô vợ nhỏ của anh”.

Nước mắt lại rơi xuống, thì ra cảm giác đau lòng là như thế này, nó như mắc nghẹn ở ngực làm cô thấy hít thở không thông, vô cùng khó chịu. Ngay cả khi cô chết đi, lúc đó cô chỉ cảm thấy hối tiếc mà thôi. Chợt nhớ tới bảo bảo, cô như người chết đuối với được cọc gỗ trôi, cô vội vàng chạy ra khỏi biệt thự và đón xe đi tới chỗ của bảo bảo.

Đến biệt thự chính của Nghiêm gia, cô điên cuồng nhấn chuông cửa, nóng ruột chờ đợi. Dì Phùng chạy ra mở cửa, nhìn thấy là Đinh Yến Tử, gương mặt của bà xẹt qua một tia khác thường. Tống Nguyệt Linh không kịp chào hỏi dì Phùng, liền bước nhanh vào trong nhà, chạy nhanh lên phòng của bảo bảo. Nhưng không có, căn biệt thự rộng lớn mà vắng lặng đến lạ thường, hai đứa con của cô không có ở đây. Tống Nguyệt Linh hoảng hốt đi khắp nơi tìm kiếm, muốn lục tung mọi thứ trong biệt thự lên để tìm hai bảo bảo của cô.

Dì Phùng bước vào nhìn thấy cô như thế thật không đành lòng, nói: “Hai cậu chủ nhỏ đã được ông bà chủ đưa đi rồi.”

“Đưa đi, mà đi đâu? Tại sao lại đưa đi?” Tống Nguyệt Linh đau nhói, tuyệt vọng mà lắp bắp.

“Hôm qua, cậu chủ về đây gây gỗ với bà chủ một trận rất lớn, bà chủ vì tức giận nên cùng ông chủ đem hai cậu chủ nhỏ đi về Pháp rồi. Bà chủ có dặn tôi nói lại với tiểu thư, đây là cửa ải cuối cùng mà tiểu thư phải vượt qua nếu cô còn muốn gặp lại con của mình, còn bằng không thì tiểu thư hãy quên hai cậu chủ nhỏ đi.”

Dì Phùng vừa dứt lời, Tống Nguyệt Linh liền khụy xuống nền gạch lạnh lẽo. Tại sao họ có thể bắt cóc với cô như vậy, ngay lúc này lại tách hai bảo bảo ra khỏi cô chứ? Tống Nguyệt Linh đau lòng hét lên như muốn bộc phát ra khỏi những uất ức trong mấy ngày nay mà mình cố kiềm nén: “A!!!!”

Tại sao, rốt cuộc muốn Tống Nguyệt Linh cô phải làm sao chứ? Bảo bảo, mẹ rất nhớ các con, cô nỉ non nước nở một hồi, rốt cuộc không chống đỡ nổi mà ngất lịm đi, còn nghe văng vẳng bên tai tiếng dì Phùng lo lắng gọi cô.

Nghiêm Hạo gương mặt không cảm xúc đang ngồi trong phòng làm việc, mấy ngày nay anh luôn ở cùng với Lưu Uyển Nhược, cô vẫn dịu dàng động lòng người như trước đây. Bây giờ cô đã rất nổi tiếng, công việc bận rộn không kém gì anh, nhưng khi trời vừa tối thì bọn họ lại gần gũi nhau, quấn quýt không rời. Cô luôn luôn nồng nhiệt quyến rũ anh, lại làm cho anh có chút xa lạ với cô. Trước đây khi gần gũi nhau, cô cũng không dạn dĩ nhiệt tình như vậy, anh bỗng nhớ tới cô gái nhỏ nhắn lúc nào cũng hay xấu hổ khi gần anh, làm anh luôn có cảm giác muốn chinh phục được cô. Khi cô thở gấp dưới thân anh mà van xin tha thứ.

.....

Nghiêm Hạo lắc lắc đầu như muốn tống cái suy nghĩ mới chợt lóe lên này, cũng đã một tuần anh không trở về căn biệt thự đó, anh không muốn gặp cô, hay là vì cái gì ngay chính anh cũng không rõ. Nhớ tới lời van xin ngập trong nước mắt đau khổ của cô, anh thấy cả người bức bối lạ thường, tinh thần cũng không tốt gì mấy. Hai ngày này anh đã suy nghĩ thật kỹ, trong thời gian qua nếu không có mẹ anh giúp sức thì cô cũng không thể lừa được anh mà đăng ký kết hôn. Mẹ anh làm anh muốn nổi điên, vô cùng tức giận. Khi anh chất vấn bà thì bà lại giận dữ ôm hai đứa con ra nước ngoài sống, thật sự làm anh trở tay không kịp chỉ biết cười khổ. Không biết cô ta đã quyết định chưa?

“Hạo, cậu thật sự muốn ly hôn sao?” Đường Nhật tò mò hỏi, anh nhìn ra Nghiêm Hạo có tình cảm với cô nhóc đó, cậu ta thật sự muốn ly hôn sao?

“Chuyện riêng của tôi, cậu cũng muốn có ý kiến?” Nghiêm Hạo không lưu tình nói.

“Hạo! Cậu hãy hỏi lòng mình xem, xem cậu thật sự muốn cắt đứt với cô bé đó hay sao? Mình chỉ không muốn sau này cậu phải hối hận mà thôi.” Đường Nhật kích động khuyên giải.

“Đủ rồi! Cậu nhiều chuyện quá đấy, cô ta chỉ là một kẻ lừa gạt cũng đáng cho cậu nói tốt vài lời sao? Người tôi yêu là Uyển Nhược, chúng tôi sẽ kết hôn, cậu cũng đừng xen vào nữa.” Nghiêm Hạo tức giận gầm nhẹ lên. Anh rất không thích khi Đường Nhật cứ bênh vực Đinh Yên Tử như thế.

Đường Nhật bất đắc dĩ thở dài đứng lên, đi ra khỏi phòng. Anh cũng rất tức giận nha, anh chỉ vì muốn tốt cho cậu ta thôi, nhưng cậu ta nhiều lần không thèm quan tâm đến, còn tức giận với anh nữa chứ. Thì thôi, anh mới không thèm quản chuyện của cậu ta nữa.

Tống Nguyệt Linh như người mất hồn từ trong trường đi ra, mỗi ngày cô vẫn đến trường mặc dù cô học không vô một chút gì. Sáng đến trường, chiều trở về biệt thự, cuộc sống vẫn như lúc trước, có khác biệt chẳng là bây giờ chỉ còn lại một mình cô lui tới. Một mình đi, một mình về, một mình ăn, một mình ngủ, cô bây giờ mới nhận thấy thì ra sống một mình lại cô độc đến thế. Chỉ hơn một tuần trôi qua mà cả người cô gầy muốn trơ xương, hai mắt thâm đen sâu lõm vào vì những đêm mất ngủ.

Mọi người trong trường nhìn cô với ánh mắt thương hại, có người khinh thường hả hê. Gần đây báo chí đồn thổi tổng giám đốc Nghiêm thị có tình nhân ở bên ngoài, mà người được xem là kẻ thứ ba chính là một nghệ sĩ múa đang rất nổi tiếng ở Châu Âu và trong nước. Giới nhà báo còn chụp được những bức hình hai người bọn họ thân mật khoác tay nhau đi vào nhà hàng, sau đó cùng trở về một chung cư sang trọng của cô ta, mà khu chung cư này lại nằm trong tập đoàn địa ốc của Nghiêm thị.

Những ngày qua giới phóng viên phanh phui những chuyện trước đây của hai người. Nghiêm Hạo không lâu trước đây đã từng công bố việc mình kết hôn với một cô gái trẻ tuổi mồ côi và bọn họ đã có con với nhau, khiến cho cả nước phải hâm mộ chuyện tình “hoàng tử và cô bé lọ lem thời nay”. Bây giờ lại nổi lên scandal tình cảm với một người được xem là “Thiên nga của Châu Á”, đầy quyến rũ xinh đẹp và cao ngạo. Phải chăng hoàng tử chỉ xứng với công chúa, còn cô bé lọ lem vẫn mãi là lọ lem?

Quá đáng hơn, bọn họ còn tìm tới trường để chụp hình Tống Nguyệt Linh hốc hác để đối chiếu với Lưu Uyển Nhược lộng lẫy kiêu sa, khiến mọi người nhìn vào không khỏi thương xót cho cô gái nhỏ đáng thương. Còn những người yêu mến Lưu Uyển Nhược thì khinh thường dè bỉu Tống Nguyệt Linh, một người con gái như thế sao xứng được đứng cùng với “Ông Hoàng ” của thành phố A chứ, có chăng thì chỉ có vẻ “tài sắc vẹn toàn” của Lưu Uyển Nhược mới xứng mà thôi.

Trong mấy ngày qua, Tống Nguyệt Linh cô trở thành đích ngắm uôn người, đồng cảm thì ít nhưng chê cười thì nhiều, có người độc ác chửi mắng cô là mặt dày mà bám lấy Nghiêm Hạo không chịu ly hôn, chia uyên rẽ thúy giữa anh và Lưu Uyển Nhược.

Tống Nguyệt Linh chỉ biết cười khổ, bây giờ cô ngược lại biến thành kẻ thứ ba đi phá hoại hạnh phúc của người khác rồi đấy. Nhưng bên phía Nghiêm Hạo vẫn cứ im lặng, mặc cho báo chí muốn thêu dệt bịa đặt muôn hình muôn vẻ, dù sao tất cả đều chỉ nhắm vào Tống Nguyệt Linh cô. Cơ thể lạnh băng nhưng tâm còn lạnh hơn. Thì ra yêu là như thế, nó từng cho cô nếm được vị mật ngọt thấm đượm trong đầu lưỡi, còn bây giờ lại cay đắng đến tận tim gan. Nhưng cô vẫn cố chống chọi với tất cả, cô không muốn buông tay.

” Nghiêm Hạo, anh là người đàn ông mà hai đời em mới biết yêu, sao em có thể cam lòng bỏ xuống được? Anh nói cho em biết, làm sao em mới có thể buông tay đây?”

Nước mắt lặng lẽ rơi xuống, không một ai nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhoi cô độc đi trên đường dài rộng lớn, bờ vai nhỏ gầy run rẩy.

39. Chương 39: Bi Ai

Trong căn phòng tổng thống tiếng thở dốc của người đàn ông và rên rỉ của người đàn bà dồn dập , chiếc giường đón đưa theo động tác chạy nước rút của người đàn ông khiến người phụ nữ bên dưới phải thét chói tai

“Thi Vũ , em sắp tới nhanh hơn nữa ” giọng nói hưng phấn vì sung sướng của Lưu uyển Nhược càng thêm phóng đảng , cô nâng vòng eo cao lên để hứng từng cú đập hung ác của người đàn ông phía trên . Khi đỉnh điểm kích tình cả hai cùng hét lên mà phóng thích dục vọng chính mình

Kích tình qua đi

Lưu uyển Nhược mệt mỏi nằm xấp trên người Mặc Thi Vũ tận hưởng dư âm của khoái cảm mang lại , thật sâu thỏa mãn khiến cô ta cong môi

“Xem ra hần ta không phục vụ cũng đủ” Mặc Thi Vũ khàn giọng trêu chọc

Lưu uyển Nhược lòng không thoải mái , thật ra Nghiêm Hạo vẫn ân ái với cô , trừ những ngày đầu nồng nhiệt ra , sau đó lại không tha thiết lắm ,mặc dù cô luôn mặc đồ khiêu gợi mong manh để hấp dẫn hần , nhưng nhìn vẻ mặt mệt mỏi của hần cô đành chịu . Thân thể cô được Mặc Thi Vũ chơi đùa và dạy dỗ trong hai năm qua , hần rất biết làm thế nào cô mới sung sướng nhất , qua bàn tay của hần khao khát dục vọng trong cô cũng tăng lên.

Nghiêm Hạo không làm cô thỏa mãn cô liền tìm tới hần , dù sao hần đối với cô là bạn giường tốt nhất . Cô ta cũng không muốn ủy khuất chính mình .

“Anh ta ly hôn chưa? tính khi nào kết hôn với em ?” Mặc Thi Vũ lơ đãng hỏi

” Em không biết , nhưng cô gái đó vẫn còn ở trong biệt thự Nghiêm Hạo ”

Lưu uyển Nhược bất mãn

Ánh mắt của Mặc Thi Vũ xẹt qua tia sáng ,thú vị,

“Hay anh ta luyến tiếc cô ta , nên không muốn ly hôn ”

“Không thể nào ”. Lưu Uyển Nhược không tự chủ cao giọng có chút chói tai

“Cứng à, anh chỉ sợ cứng thiệt thôi thôi , đã hơn một tháng rồi , nếu hần thật muốn ly hôn thì đã xong từ lâu rồi ” Mặc Thi Vũ nhìn nét mặt tái xanh của Lưu Uyển Nhược thì hài lòng

“Em không tin , Hạo yêu em như thế , lúc trước thiên kim của Tống thị còn đấu không lại em ,dựa vào một cô gái mồ côi lấy gì đấu với em ” Lưu uyển Nhược cười lạnh giọng nói đầy khinh thường .

Ánh mắt của Mặc Thi Vũ chột thương tiếc nhớ tới thân thể cô gái ấy , nhìn người đàn bà trong lòng hần hê , làm hần dâng lên một cổ chán ghét . Sẽ có lúc hần sẽ khiến cô ta từ trên thiên đường rơi thẳng xuống địa ngục . hần ý trong mắt hần lan ra

“Nhưng em đừng chủ quan , nếu như thật sự hần để ý cô ta , em sẽ làm gì ?”

Thu lại vẻ chán ghét Mặc Thi Vũ làm bộ quan tâm hỏi

Lưu Uyển Nhược gương mặt lạnh lẽo đồ kị dâng lên , Cô cũng nhận ra Nghiêm Hạo không nhắc tới chuyện kết hôn như lần đầu gặp lại . thái độ hần vẫn yêu thương chiều chuộng cô . Nhưng đồng thời cô gái đó vẫn bình thường sống trong ngôi Biệt Thự đó . Nếu kéo dài mọi người sẽ nghi ngờ Nghiêm Hạo không muốn ly hôn , cô mới là tình nhân kẻ thứ ba xen vào cuộc sống của vợ chồng hần . Không thể được , Cô ta cần môi phần nộ . Cô ta phải bắt buộc Hạo phải chọn lựa giữa cô ta và cô gái đó .

Ánh mắt Lưu Uyển Nhược sáng lên , nhưng nụ cười trên môi cô ta khiến người ta phát rét .

Mặc Thi vũ quan sát vẻ mặt cô ta , bộ dáng xem kịch vui nhếch môi cười lạnh

Tống Nguyệt Linh lẳng lặng nằm yên trong phòng ,ánh mắt tiêu cực nhìn ra cửa sổ . không ai biết bây giờ cô đang nghĩ gì ?

Mấy ngày trước Tô Cầm từ dưới quê lên biết chuyện của cô âm ỉ khóc lóc một trận lòi kéo cô về căn phòng củ sống chung với cô ấy , vì cô không yên tâm để Đinh yển Tử sống một mình trong căn biệt thự rộng lớn ấy .

Tô Cầm thờ dãi nhìn Tống Nguyệt Linh yên tĩnh như vậy, cơm ăn rất ít thỉnh thoảng sẽ lấy hình bảo bảo trong điện thoại ra xem , nói chuyện với cô vẫn nhợt nhạt cười . Cô thà nhìn cô ấy khóc còn hơn cười như

thế ,. Nhưng cô cũng không biết làm gì để Cô ấy vui lên . Chồng thì ngoại tình con thì bị người ta đem đi , bao nhiêu chuyện như vậy cô ấy không nghĩ quần là may lắm rồi

Tổng nguyệt Linh thật ra cũng không nghĩ gì , tâm hồn cô trống rỗng cô không phản đối khi Tô Cầm kêu về đây , thật ra cô cũng rất mệt mỏi , thì ra cô cũng không mạnh mẽ như mình nghĩ . Mỗi ngày đối diện căn phòng vắng lạnh khắp nơi đều là kí ức ngọt ngào của cô và Nghiêm Hạo . càng làm cô chua xót mệt mỏi , Tình yêu cô cố gắng duy trì liệu sẽ tới đâu .

“Tô Cầm , hôm nay mình muốn về biệt thự ” Tổng Nguyệt Linh bình tĩnh nói

” Cậu về đó càng buồn thêm , ở đây với mình đi , mình không yên tâm cậu sống một mình ở đó ”

Tô Cầm phản đối

” Tô Cầm , mình không muốn trốn tránh nữa , mình rất mệt mỏi , mình muốn đối diện một lần , rồi ra sau thì ra ”

Tổng Nguyệt Linh bi ai nói

Tô Cầm đau lòng ôm Tổng Nguyệt Linh , ” Yên Tử dù có ra sao cậu cũng còn có mình , và bảo bảo , cậu phải tin tưởng có ngày sẽ gặp lại hai đứa con yêu dấu của cậu , Chính vì thế cậu hãy dũng cảm lên ” Tô Cầm chân thành nói

Tổng Nguyệt Linh trong lòng ấm áp , cô đã thông suốt , cô cố gắng một lần để níu kéo tình cảm của anh , nếu không được cô cũng không hối hận

Nghiêm Hạo tức giận mất mắc khi nhìn Biệt Thự vắng lặng đầy bụi bậm , chứng tỏ đã không có người ở đã lâu .” chết tiệt , hần mới đi có một tháng , mà cô ta cũng bỏ nhà đi luôn”

Nghiêm Hạo tức giận đi lên lầu , phòng ngủ của hai người , hơi lạnh căn phòng khiến hần có chút thất thần , hơn một tháng trước nơi đây luôn là nơi

nồng nàn ân ái của hai người họ , bây giờ thì lạnh lẽo hiu quạnh như muốn trêu chọc hần , mảy mảy lại tim chọt nhói lên . Hần bực bội bước ra khỏi phòng

Chợt cửa chính mở ra , hần có chút mong đợi nhưng thấy người bước vào mất xuyệt qua tia thất vọng , nhưng rất nhanh khôi phục lại ngạc nhiên

nhìn người trước mặt

” Nhược nhi , sao em lại ở đây ?”

Lưu Uyển Nhược bước vào căn biệt thự đánh giá xung quanh , lấy làm hài lòng dù gì sau này cô ta cũng là chủ nhân ở nơi đây .

” Em nghe anh hôm nay về đây , em nghĩ anh sẽ ép buộc cô ấy ly hôn , em không đành lòng nên muốn đích thân gặp cô ấy , cầu xin cô ấy thông cảm và tác hợp cho em với anh ”

giọng cô ta như nước , ánh mắt rưng rưng thiện lương trong sáng nhìn Nghiêm Hạo khiến hần không đành lòng , nhưng nghe lời cô nói mảy mảy lại

Hôm nay hần chỉ muốn về nhìn xem cô vợ của hần sống như thế nào trong một tháng qua , hần cũng biết những bài báo và tin tức đều nhắm vào cô , Nhưng hần làm ngơ không muốn biết . ngầm cho cô chịu một chút khổ sở .

Nhưng chuyện ly hôn hết lần này tới lần khác hần cố tình không muốn nhớ tới . Lời của Lưu uyển Nhược làm hần khó xử

Lưu Uyển Nhược thấy Nghiêm Hạo do dự thì lòng dâng lên nỗi lo lắng tức giận , cô hung hăng nắm mạnh vào lòng bàn tay khiến mình bình tĩnh lại

cô ta nở nụ cười ngọt ngào khó xử nói

” Thật ra , em cũng không muốn ép anh phải ly hôn với cô ấy , dù sao chỉ cần anh yêu em là đủ , Nhưng em sợ con chúng ta ra đời là đứa bé không thừa nhận làm em có chút không đành lòng . Hạo , lúc trước em đã lầm lỡ

bỏ con của chúng ta , bây giờ ông trời đã cho em cơ hội chuộc tội , em muốn bù đắp cho nó thật tốt , anh không trách em chứ Hạo ”

Nghiêm Hạo kinh ngạc nghe lời cô ta nói . khó tin hỏi

” Em đã có thai ?”

” Vâng , mặc dù hơi sớm , nhưng tháng này của em chưa tới , anh nhớ lúc gặp lại hôm đó đều không phòng ngừa ”

Lưu Uyển Nhược then thùng vuốt nhẹ bụng mình , mặt cuối xuống trong mắt

lướt qua tia sáng lạnh .” Hừ , dù có hay không , cô cũng bắt Nghiêm Hạo ly hôn với con nhỏ đó ”

Nghiêm Hạo sửng sốt trong lòng không biết tư vị gì , một chút vui vẻ cũng không có , nhưng nhìn vẻ mặt vui vẻ mong đợi của Lưu uyển Nhược hẳn không đành lòng gặng ra nụ cười gượng gạo chung vui với cô .

” Hạo ! anh cũng không nỡ cho bảo bảo của mình mang danh con riêng phải không ? ” Lưu uyển Nhược thấy vẻ mặt hắn dịu xuống thì làm nũng nói

Nghiêm Hạo mắt ôn nhu bất đắc dĩ gật đầu , đúng hắn yêu cô , đứa con của cô và hắn không thể là con riêng được .

” Bộp”

” Ai ”

Ngoài cửa chợt vang lên tiếng động , hai người cùng nhìn ra cửa , Nghiêm Hạo lạnh giọng hỏi

Tống Nguyệt Linh mặt tái nhợt run rẩy bước vào , nhìn thẳng Nghiêm Hạo trong mắt cô nổi bi thương chưa xót khiến người ta thương tiếc , thê lương tuyệt vọng như muốn nhấn chìm cô gái nhỏ này .

40. Chương 40: Đoạn Tuyệt

Nghiêm Hạo nhìn Tống Nguyệt Linh bước ánh mắt có chút chột dạ , không dám nhìn thẳng vào cô .

Lưu Uyển Nhược đánh giá người trước mặt , một cô gái thanh tú động lòng người , dù gương mặt có gầy hốc hác nhưng vẫn không làm cho cô ấy chật vật , khí chất thanh tao trầm tĩnh thật không nghĩ đây là một cô bé mồ côi nghèo khổ , làm cho cô ta nổi lên đồ kị . nở nụ cười thân thiện nhất lên tiếng

” Cô là ... vợ trước của Hạo , xin chào tôi là Lưu uyển Nhược , ” cô ta giơ tay ra

Tống Nguyệt Linh lạnh lùng liếc cô ta , tay cũng không bắt chỉ nhàn nhạt nói

” Xin lỗi tôi không quen cô , và tôi chưa ly hôn với Nghiêm Hạo nên từ vợ trước cô xem ra không được thích hợp lắm ”

nụ cười Lưu uyển Nhược cứng lại có chút ủy khuất nhìn về Nghiêm Hạo

” Cô đi đâu mới về ?” Nghiêm Hạo mặt lạnh liếc cô

” Mấy hôm nay em ở cùng với Tô Cẩm , dù gì về đây cũng không có ai ” nghe giọng cô có chút cô đơn . Nghiêm Hạo khó chịu nhìn cô

Đạo này cô rất gầy hốc hác , người không còn bao nhiêu thịt , hôm nay cô mặc chiếc váy màu rêu càng nổi bật nước da trắng xanh của cô càng thêm nhợt nhạt . trong lòng chợt dâng lên thương tiếc nên ánh mắt cũng dịu xuống

Lưu uyển Nhược nhìn ra biến hóa của Nghiêm Hạo cả người căng thẳng , lo lắng cô ta bỗng bước lên nắm tay của Tống Nguyệt Linh nước mắt rớt xuống nhỏ giọt cầu xin

” Tôi biết cô ở ngoài đã nghe hết , xin cô hãy tha lỗi cho tôi , tất cả là lỗi của tôi . Nghiêm Hạo vì yêu tôi nên mới muốn ly hôn với cô , tôi cũng không muốn anh ấy làm như vậy , nhưng cô đã làm mẹ cũng nên hiểu cho cảm giác của tôi , Hạo và tôi rất mong đợi đứa bé này , xin cô hãy tác thành ột nhà ba người chúng tôi .”

Nói xong cô ta muốn quỳ xuống van xin Tống Nguyệt Linh nhưng Nghiêm Hạo nhanh tay đỡ dậy đôi mắt tức giận nhìn Tống nguyệt Linh

Tống Nguyệt Linh vẫn đứng im đó mắt lạnh nhìn Lưu uyển Nhược và Nghiêm Hạo , lòng ngực lại nhói đau , cơn đau như muốn phá tan lồng ngực mà đi ra . Đúng là trở trêu thay kẻ thứ ba thì lại van xin cô tác thành cho cô ta , muốn cho con cô ta có một danh phận , vậy còn cô và con cô thì thế nào ? Nghiêm Hạo yêu cô ta nên cô ta mới

có can đảm đứng đây mà van xin cô ,Tống nguyệt Linh ngược đôi mắt trong suốt nhìn Nghiêm Hạo cô muốn nhìn rõ con người trước mặt này còn một chút tình cảm nào dành cho cô không ! Nhưng cô thất vọng vì ánh mắt của anh ta ngoại trừ tức giận thì là lạnh lùng . Cô cười khổ

Nghiêm Hạo nhìn nét mặt bình tĩnh của Tống nguyệt Linh còn Uyển Nhược đang đau lòng thì tức giận càng đậm , cô ta dựa cái gì mà muốn Uyển Nhược cầu xin cô ta .vị trí Nghiêm phu nhân vốn không phải của cô ta , dựa vào điều gì mà cô ta kêu ngạo

” Nói đi rồi cuộc cô có chịu kí tên ly hôn không? ” giọng hằn âm trầm

Lưu uyển Nhược trong lòng mừng rỡ đặc ý nhìn về Tống Nguyệt Linh

Lời của hần vô tình lại đâm thêm vào miệng vết thương hở của cô , máu chảy đầm đìa

thân thể run rẩy , cô cắn chặt môi mình , gương mặt tái nhợt nhìn về Nghiêm Hạo

nở nụ cười buồn bã

” Hạo , anh thật muốn ly hôn với em sao ?” cô tự hỏi

” đúng vậy ” hần dứt khoát

” Sau này em với anh sẽ là người xa lạ sao ?”

” Đúng ”

” ai có yêu em , anh cũng không lo lắng ? ”

” Đó là chuyện của cô ”

” Và cả khi em không còn yêu anh thì anh cũng không quan tâm ”

” Tùy cô ” giọng Nghiêm Hạo cứng ngắt

Tống Nguyệt Linh nở nụ cười tuyệt vọng nước mắt rớt xuống bờ môi run rẩy ,nức nở nói

” Hạo , anh biết không ? hôm nay em về đây muốn gặp anh để cho hai ta một cơ hội ,

em vẫn hy vọng cho dù lúc ấy anh không nhớ ra , nhưng tình cảm của anh đối với em

là thật , nhưng xem ra thật sự không được . Dù em cố gắng cũng không thể quay lại được ,” giọng cô bi ai tuyệt vọng khiến trong lòng Nghiêm Hạo lộ bệch nổi bất an dâng lên mấp máy môi tính nói điều gì nhưng lại không thể nói thành lời .

” Được ,em đồng ý ly hôn ” giọng cô bình thản dâng lên

gương mặt mới vừa rồi đau khổ tưởng chừng có thể chết đi , nhưng bây giờ thay thế lạnh lùng và bình tĩnh , gương mặt thanh cao cầm ngược lên ánh mắt kiên quyết muốn đâm đau mắt hần khiến hần hốt hoảng.

Lưu uyển Nhược thấy Tống nguyệt Linh chấp nhận thì kinh ngạc nhưng sau đó mừng rỡ , nhìn Nghiêm Hạo thấy hần ngơ ngác nhìn cô ấy thì bất mãn nhẹ đùng hần

” Hạo , cô ấy đã đồng ý rồi , anh đưa đơn cho cô ấy kí đi , dù sao mọi người cũng bận rộn có thể giải quyết ngay bây giờ thì càng tốt ” cô ta dịu dàng nói

” Cô có muốn yêu cầu điều gì ko ? ” Nghiêm Hạo phức tạp nhìn cô , bây giờ cô sẵn sàng đáp ứng ly hôn thì hần bỗng nổi lên mất mát

” Tôi chỉ muốn gặp lại con mình ” giọng cô bình tĩnh có chút mong đợi

” không được ” Nghiêm Hạo một ngụm cự tuyệt nhưng nhìn gương mặt ảm đạm của cô thì nói ” tạm thời hai đứa nó không có ở trong nước , nhưng tôi có thể hứa với cô khi hai đứa nó về đây tôi sẽ cho cô gặp nó ”

” Cảm ơn anh ” Tống Nguyệt Linh vui vẻ nói ít nhất cô có hy vọng gặp lại bảo bảo

“Cô có muốn nhà ở hay bất cứ thứ gì ko ?” Nghiêm Hạo hào phóng nói , hần cũng không muốn cô sống khổ sở những cái đó chỉ là hạt cát trong đại dương mệnh mông của hần thôi .

Tống Nguyệt Linh lưu loát kí tên ly hôn ngẩng lên cười tự giễu . ” Không cần , dù sao tôi cũng một mình không đến nỗi không nuôi được mình , tôi đi đây , chúc hai người hạnh phúc ”

Dứt lời cô quay lưng bước đi không lấy bất cứ thứ gì , dù sao đó cũng là hần cho cô . Cô đã quyết định trả lại cho hần tất cả bao gồm tình yêu của cô . Bước chân càng lúc càng nhanh tới gốc khuất biệt thự cô khụy xuống ôm ngực vai run run ,

Nghiêm Hạo nhìn bóng cô khuất hần trong lòng trống rỗng , hần bỗng mơ hồ hối hận

Lưu Uyển Nhược nhìn hần mất hồn thì khó chịu nhẹ nắm tay hần kéo hần trở về , nở nụ cười ngọt ngào với hần , nhìn về phía cánh cửa môi cong lên chiến thắng

41. Chương 41: Hai Người Đàn Ông

Tô Cầm đỡ Tống Nguyệt Linh cả người ướt đầm lạnh run gương mặt tái nhợt không một chút máu . đau lòng ôm cô vào nhà , thấy cả người cô không một chút sức sống cô cũng không nở hỏi Đinh Yến Tử rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì , Nhìn có thể hiểu Yến Tử đã rất đau lòng và tuyệt vọng, vừa thay đồ đắp chăn cho cô ấy .Tô Cầm tính đi làm cho cô một ly trà gừng nge giọng yếu ớt của Đinh Yến tử

” mình không sao , chỉ hôm nay thôi , tất cả đã kết thúc rồi ” Tống Nguyệt Linh nói xong mệt mỏi nhắm mắt lại , khóe mắt chảy ra giọt lệ trong suốt ... Tô Cầm đau lòng hốc mắt cũng đỏ lên ra khỏi phòng .

Chu Hàn Quân nhìn bóng dáng nhỏ bé đang bận rộn trong kia , tâm tình kích động cùng đau lòng khổ sở.

Chuyện đời thật khó nói , gặp lại cô lần ấy hần chưa kịp vui mừng thì tin cô kết hôn với Nghiêm Hạo đứng đầu Nghiêm Thị , anh không nghĩ cô lại quen một người cường đại như vậy , khiến anh tự ti và bị sốc nặng , hy vọng mới thấp lên lại bị dập tắt ,vì không muốn đối diện sự thật anh ra nước ngoài trốn tránh ,Nhưng vẫn không kìm lòng được mà theo dõi tin tức của cô . , Nghe cô bị phản bội anh tức giận thương xót lo lắng , nhưng cũng mang một chút lòng riêng mong đợi quay về , .

Anh chỉ biết đứng nhìn từ xa vì anh không có tư cách để bảo vệ cô , anh cũng nhận ra cô yêu người đàn ông đó , cô đau lòng cũng vì người đó , nước mắt cô rơi cũng vì hần ta , tất cả làm anh ghen tỵ và chua xót . Nhưng bây giờ tất cả đau khổ tuyệt vọng của cô đã thay thế bằng gương mặt hồ hững lạnh lùng , càng khiến cho cô thành thực

lặng lặng hơn , Cô như một đóa Lan thanh à xa cách , làm anh có chút hụt hẫng nhưng lại càng khiến anh hăm sâu vào sự lạnh lùng của cô hơn . Anh muốn

sưởi ấm cô bằng tình yêu của mình , Nhưng khi nhìn sự xa cách vô hình của cô làm anh chùn bước lo ngại . Anh biết cô đang cần thời gian và anh sẽ đợi

” Yến Tử cho anh một phần trà chiều ”

Giọng nói vui vẻ cất lên khiến Chu Hàn Quân nhú mày không vui , liếc nhìn đáng vẻ lười biếng đào hoa của người đàn ông tóc vàng kia thì bực bội , tại sao hắn không nghĩ người này còn có vẻ mặt đáng ghét như vậy ,

Hắn không ở công ty quản lý tập đoàn Đá Quý của hắn đi , chạy đến đây làm

bóng đèn của người khác ,thật vất vả mới loại được đối thủ Nghiêm Hạo bây giờ lại lòi ra một Sở Thiên Duệ khiến anh tức giận không thôi

Nhìn ánh mắt địch ý của Chu Hàn Quân , Sở Thiên Duệ không tim không phổi còn hướng về phía Chu Hàn Quân nháy mắt khêu khích , hài lòng khi thấy gương mặt của anh ta đen lại

Tổng Nguyệt Linh có chút buồn cười nhìn hai sắp lớn tài giỏi đang chơi trò khích tướng với nhau .

Hai tháng trước Tổng Nguyệt Linh đau khổ thường thơ thẩn đi khắp nơi . Cô sợ sự cô độc trong phòng càng khiến mình nghĩ ngợi nhưng nhớ . Chân bước không mục đích của cô vô tình khiến mình nguy hiểm rơi vào tay hai côn đồ . mai nhờ gặp sở Thiên Duệ người cô tưởng đã quên khi gặp ở buổi tiệc đó , vậy mà anh ta nhận ra cô , cũng đúng thôi mấy tháng nay báo chí đã làm cho cô nổi tiếng khắp thành phố A với

danh hiệu ” Người vợ bị bỏ ” Hay là ” Cô bé lọ lem hiện nguyên hình ” làm cho hình ảnh của cô càng thêm đáng thương chật vật trong mắt mọi người .

Nhưng Sở Thiên Duệ làm cho cô cảm động , anh ta mừng rỡ gặp lại cô , sáng khoái nói chuyện như lần đầu gặp , không hề đề cập chuyện riêng tư của cô , thỉnh thoảng pha trò làm không khí vui vẻ giống như hai người bạn tâm giao lâu ngày gặp lại , làm

tâm trạng cô cũng khá lên , trước khi ra về còn muốn số điện thoại của cô giữ liên lạc

sau đó biết cô quay lại cửa hàng bánh làm việc thì ngày nào cũng đến làm khách khiến cho Chu Hàn Quân bực bội không thôi .

Tổng Nguyệt Linh mơ hồ có thể biết hai người này có ý với mình , dù gì cô cũng không phải non nớt trong chuyện tình cảm nữa . Nhưng cô lựa chọn không biết .

Lúc cô đang sống trong nỗi đau của mình thì Chu Hàn Quân đến gặp cô , mời cô về cửa hàng bánh của mình làm , Cô biết anh muốn giúp cô vượt qua,Cô cũng biết mình nên đứng dậy , Tình yêu không phải là tất cả , Cô đã yêu và bị chính người mình yêu làm tổn thương nặng nề ,Tổng nguyệt Linh lạnh tâm nhớ tới người đàn ông đó dễ dàng phản bội cô quan hệ với người khác khi chưa kịp ly hôn với cô ,

” oán không ? đáp án chính là có , có câu nói rất đúng ” Người ta dễ dàng tha thứ cho kẻ thù mình , Nhưng không thể tha thứ cho người mình yêu tổn thương mình” Nếu như cô không yêu Nghiêm Hạo thì anh có yêu ai cũng sẽ không ảnh hưởng tới cô . Nhưng cô đã yêu và điều đó làm cô tổn thương thì dù có biện minh thế nào tổn thương vẫn là tổn thương , mà không có chuyện gì thay đổi được .

Một lần bị rấn cấn mười năm sợ dây thừng , dù biết hai người tài giỏi này thích mình nhưng cô giả vờ không biết , hướng chỉ trong lòng cô đang dậy sóng vẫn chưa lắng xuống được . lúc cô tuyệt vọng ông trời đã cho cô một món quà tuyệt vời nhất , cô đã có mục tiêu để mình sống và chờ đợi hai bảo bối của cô .

Chu Hàn Quân và Sở Thiên Duệ nhìn Tổng Nguyệt Linh đang thất thần gương mặt trong trẻo hay lạnh lùng bỗng nhu hòa xuống dịu dàng chìm đắm trong thế giới riêng của mình khiến hai người ngẩn người , họ không hiểu sao một cô gái nhìn còn rất trẻ này lại khiến cho bọn họ lại hấp dẫn sâu đến thế ,có lẽ vì gương mặt trẻ con nhìn như từng trải ,hay tính cách tinh tế sâu sắc của cô , khí chất lạnh nhạt mà xa cách , dù đang mỉm cười cũng không làm người ta đến gần cô . gương mặt xinh đẹp của cô phẳng phất một chút cô đơn khiến người ta thương tiếc nhưng vì không thể đến gần để che chở cho cô , chỉ có thể đứng nhìn từ xa mà khổ sở . hai người bất giác nhìn nhau rồi cười khổ , xem ra họ thật sự hết thuốc chữa rồi .

42. Chương 42: Người Lạ

BeTa_Ori kun

Nghiêm Hạo đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài, bóng dáng cao lớn lạnh lùng mang theo chút cô độc. Ánh mắt âm trầm có một chút mất mát.

Đạo này, Lưu Uyển Nhược hồi thúc hấn đi đăng kí kết hôn, hấn mới biết, thì ra hấn và Đinh Yến Tử chưa kết hôn, tờ đăng kí kết hôn đó là mẹ hấn nhờ người ta làm giả để lừa hấn mà thôi. Bà nói với với hấn, thật ra bà cũng muốn hấn cam tâm tình nguyện mà kết hôn với Đinh Yến Tử, đối với Đinh Yến Tử bà đành ủy khuất cô. Nếu thật sự Nghiêm Hạo không thương cô thì bà đành xin lỗi cô, vì hạnh phúc của Nghiêm Hạo và cảm thụ của hấn là quan trọng nhất!

Nghiêm Hạo bỗng nhận ra, thì ra cô ấy cũng bị mẹ anh lừa, cứ nghĩ mình đã là vợ anh nhưng chỉ là hữu danh vô thực mà thôi. Người con gái ấy đã sinh cho anh hai bảo bảo, nhưng lại ra đi với hai bàn tay trắng, không biết cuộc sống của cô ra sao? Có lúc không kìm lòng được anh muốn gặp cô, nhưng chợt nhận ra mình không biết cô ở đâu? Lúc này, anh chợt nhận ra thường hay nhớ về cô, mỗi ngày bận rộn với công việc thì thôi, nhưng khi rảnh rỗi trong đầu lại hiện lên bóng dáng nhỏ xinh đó. Lúc cô cười, cô khóc, buồn vui anh có thể nhớ ra từng nét như vậy!

Cô rất ít khi làm nũng với anh, chỉ trừ một lần muốn hỏi anh có yêu cô không? Nhớ tới nét mặt đau lòng của cô hôm đó và bóng dáng quyết tuyệt của cô lại làm anh khó chịu.

“Và cả khi em không còn yêu anh, thì anh cũng không bận tâm.”

Bên tai vang câu nói của cô, có thật cô sẽ không còn yêu anh? Tim chợt đau như ai đó hung hăng nắm chặt. Gương mặt Nghiêm Hạo tái nhợt thống khổ. Tay anh đè trên ngực, điện thoại chợt vang lên.

“Hạo, hôm nay anh nói sẽ đưa em đi khám thai mà!” Giọng nói ngọt ngào nũng nịu của Lưu Uyển Nhược vang lên, Nghiêm Hạo bình tĩnh xoẹt qua chút mệt mỏi nói: “Được rồi, anh sẽ qua đón em.” nói xong không kiên nhẫn cúp máy.

Tại bệnh viện phụ khoa Tổng Nguyệt Linh và Tô Cẩm đi ra, nhìn tấm hình siêu âm cô ngọt ngào cười, bảo bảo phát triển rất tốt. Lúc trước tinh thần cô sa sút ăn uống thất thường sợ làm ảnh hưởng tới bảo bảo, nhưng nghe Bác sĩ nói như vậy cô cũng yên tâm.

Chợt bước chân cô sững lại nhìn hai người phía trước đang đi đến tay cầm kết quả run rẩy vội nhét vào trong túi xách khăn trải.

Tô Cẩm nhìn thấy Tổng Nguyệt Linh bất thường thì lo lắng, nhìn theo ánh mắt của cô chợt thấy một người đàn ông tuấn tú cao lớn lạnh lùng mà cô gái bên cạnh anh ta quyến rũ xinh đẹp hai tay ôm lấy tay của anh ta cười ngọt ngào. Thỉnh thoảng người đàn ông sẽ cúi đầu xuống nghe cô ta nói chuyện, ánh mắt ôn nhu gương mặt cũng mềm mại đi, hình ảnh thật hài hòa châm chọc.

Tô Cẩm tức giận muốn xông lên chợt Tổng Nguyệt Linh nắm tay kéo lại, gương mặt tái nhợt nhìn cô lắc đầu. Tô Cẩm không đành lòng, tức giận căm hận nhìn về phía hai người kia.

Ở bên này Lưu Uyển Nhược cùng Nghiêm Hạo vào khám thai. Chợt thấy bóng dáng quen thuộc đứng không xa, gương mặt đặc ý nổi lên xấu xa nhẹ kéo tay Nghiêm Hạo thủ thỉ:

“Hạo, nhìn xem không phải vợ trước của anh sao?”

Nghiêm Hạo giật mình tầm mắt vội tìm kiếm, liền thấy hai cô gái cách chỗ anh không xa, ánh mắt khóa chặt bóng dáng quen thuộc đó. Tâm tình kích động cả người căng cứng.

Hôm nay cô mặc một chiếc váy nâu tới chân, áo vàng nhạt bên trong, ở ngoài khoác một chiếc áo len trắng, cô vẫn gầy. Hấn có thể thấy xương quai xanh quyến rũ của cô cao lên cổ cũng thon dài hơn, mái tóc cô buộc hờ hững sau lưng, mặt không son phấn trắng trẻo, bờ môi nhỏ nhắn hồng nhuận. Nhìn cô nhỏ nhắn đứng đó khiến hấn từng đợt rung động, mắt cũng không dời đi.

Tổng Nguyệt Linh cảm nhận ánh mắt nóng bỏng nhìn mình dò xét. Cô xoay người lại gương mặt lạnh lùng, ánh mắt bình tĩnh nhìn hấn. Khi ánh mắt cô nhìn tới hấn, Nghiêm Hạo cảm thấy lạnh. Cái lạnh trong tâm

tràn ra vì anh nhận thấy ánh mắt của cô nhìn anh hồ hững lạnh nhạt như thể một người xa lạ. Đúng! một người xa lạ khiến anh không tìm được mà nhíu mày.

Lưu Uyển Nhược không để ý Nghiêm Hạo tao nhã nhấc chân đi về phía Tổng nguyệt Linh vì cô ta là diễn viên múa, nên từng dấn dập khí chất của cô ta đều nhẹ nhàng thanh thoát, khiến người ta không tìm lòng được mà bị cô ta quyến rũ.

Gương mặt nở nụ cười vô hại thuần khiết, nhưng trong mắt của Tổng Nguyệt Linh nụ cười cỡ nào chậm chọc cùng đau đớn, nó như nhắc nhở cho cô biết cô ta đang hạnh phúc cỡ nào bên người đàn ông đó. Nó như lời bùa chú nhiễu loạn tâm trí của cô. Cứ ngỡ mình sẽ không sao nhưng vẫn thấy đau lòng. Dù đã chuẩn bị cho ngày gặp lại, nhưng không làm sao tìm nên được chưa xót. Tổng nguyệt Linh nắm chặt tay Tô Cẩm bình tĩnh nhìn người đang đến.

” Thật trùng hợp gặp cô ở đây. Hạo đưa tôi đến khám thai, cô đến đây làm gì ,không khỏe sao ? Không phải cô...”Lưu uyển Nhược thân thiện nói, câu sau giọng đầy nghi ngờ.

Tô Cẩm tính mở miệng lại bị Tổng nguyệt Linh nắm tay đau điếng. Cô mỉm cười lạnh nhạt nói: ” Chẳng qua bụng có chút khó chịu nên đi khám thôi. Tôi cũng không phiền hai người nữa.”

“À, vậy à! Hạo có nhờ Viện trưởng đích thân khám cho tôi, hay cô cũng vào khám thử? Viện trưởng này rất có kinh nghiệm. Hạo, anh nói đúng không? Dù sao anh cũng mời bà ta khám cho em mà.”

Ánh mắt cô ta vô tội thấy Tổng Nguyệt Linh tính rời đi thì không buông tha, nũng nịu lôi kéo Nghiêm Hạo vào cuộc.

Tô Cẩm tức giận run rẩy, còn Tổng nguyệt Linh cười nhạt. Sau cô bỗng thấy cô gái này ấu trĩ tới đáng thương. Nghiêm Hạo phức tạp nhìn cô xa lạ với mình, gương mặt cứng ngắc cũng không biết nói gì.

“Tôi đã khám rồi, cảm ơn lòng tốt của cô, nếu Nghiêm tổng đã lo lắng cho Lưu tiểu thư thì cô nên cẩn thận. À, tôi còn nhớ lúc tôi mang thai chỉ được mẹ chồng đưa đi khám thôi, không được may mắn như cô được Nghiêm Tổng bận rộn đích thân đưa đi. Mà tôi quên mất mẹ chồng trước tôi còn đang bận trông hai bảo bảo của tôi không có thời gian dành cho cô. Cô đừng buồn mà cứ an tâm dưỡng thai sanh con cho hai bảo bảo tôi có em, tôi đi trước đây hai người thông thả.”

Nói xong nắm tay Tô Cẩm bình tĩnh bước qua hai người bọn họ. Đừng tưởng có thể đùa giỡn với cô, một chút tâm tư cô nhìn không biết sao? Tưởng cô là quả hồng mềm ư?

Tô Cẩm nhìn Tổng Nguyệt Linh bằng ánh mắt hâm mộ, đúng là giết người không thấy dao nha.

Lưu Uyển Nhược tức giận nhìn theo bóng lưng của Tổng Nguyệt Linh. Đứng kế bên, Nghiêm Hạo môi nhếch lại, “Ngày đầu gặp cô, không phải cũng là tính cách này sao? Sống với hắn cô xếp móng vuốt lại, ngoan ngoãn lấy lòng hắn. Còn bây giờ có phải hắn và cô đã trở về nơi xuất phát?” Người lạ,” trong lòng bỗng nhói lên lưu uyển nhìn theo bóng dáng đã khuất kia.

43. Chương 43: Phát Hiện Và Rời Đi

BeTa_Ori Kun

Tổng Nguyệt Linh về tới nhà, Tô Cẩm bỗng nhớ ra điều gì la lên:

“Mình quên lấy biên lai khám bệnh rồi!”

“Thật không? Làm sao đây?” Tổng nguyệt Linh lo lắng.

“Không sao đâu, họ sẽ gọi điện thoại ành mà! ”

Tô Cầm thấy Tống Nguyệt Linh lo lắng thì trấn an. Chỉ là, biên lai và hồ sơ siêu âm không quan trọng như vậy chứ. Cũng tại cô hấp tấp muốn xem hình siêu âm bảo bảo nên không nhớ, sau đó lại đụng hai người đáng ghét kia, tức giận cùng Đinh Yến Tử về luôn.

Tống Nguyệt Linh lo sợ vạn nhất, không chắc không xui xẻo như vậy đâu. Cô vội gọi điện thoại cho bệnh viện nhờ họ bảo quản dùm hồ sơ của cô. Gọi xong cô mới yên tâm.

Bên này Nghiêm Hạo cùng Lưu Uyển Nhược đang xem Bác sĩ siêu âm, Bác Sĩ nhú mào bình tĩnh nói: “Cái thai được 8 tuần rồi phát triển rất tốt, chỉ cần cẩn thận giữ sức khỏe tránh làm việc nặng là không sao!”

Lưu Uyển Nhược len lén thở ra.

Thật ra cái thai của cô hơn 3 tháng, ngay khi cô về đây không may đã dính bầu với Mặc Thi Vũ, cô âm thầm đi khám mới biết. Cô nhờ Mặc Thi Vũ mua chuộc Viện Trưởng bệnh viện này mà nói sai kết quả thụ thai để Nghiêm Hạo tin là con của hắn.

Cô có thể bỏ đứa bé này, nhưng Hạo dạo này thái độ hay khác thường làm cô ta bất an. Mà Đinh Yến Tử luôn làm cho cô ta có địch ý phòng bị, lo lắng ngay cả khi Tống Nguyệt Linh người vợ đã mất trước đây của Hạo cũng không làm cô ta có cảm giác này! Đứa bé này giúp cô áp lực với Nghiêm Hạo, cô ta muốn sớm làm Nghiêm phụ nhân, sợ đêm dài lắm mộng.

Nghiêm Hạo đứng ở bên ngoài hút thuốc chờ đợi Lưu Uyển Nhược lấy thuốc.

Dáng dấp hắn dựa vào tường, tùy ý cũng khiến cho nhiều y tá đỏ mặt liếc nhìn. Hắn lạnh lùng nhả một vòng khói thuốc nhẹ khép mắt lại. Trong đầu hiện lên gương mặt ấy, ánh mắt nhìn hắn thờ ơ xa lạ, quanh quẩn trong đầu khiến hắn phiền não không thôi!

“À... y tá Lâm, thai phụ họ Đinh quên hồ sơ khám bệnh ở đây sao? Cô ấy mới gọi điện nhờ bệnh viện bảo quản dùm hồ sơ sẽ đến lấy sau.”

Giọng cô y tá rơi vào tai Nghiêm Hạo. Hắn mở mắt, một tia sáng lóe lên, gương mặt hơi ngạc nhiên kích động.

“Khoan đã.” Hắn trầm giọng ngăn cô y tá đang đi qua: “Cô nói thai phụ họ Đinh, có phải tên là Đinh Yến Tử không?”

Ánh mắt nguy hiểm, khí thế sắc bén của hắn dọa cô y tá run rẩy.

“Xin lỗi! Chúng tôi không thể tiết lộ danh tính của bệnh nhân.” Cô ta run giọng nói.

“Hạo! Có chuyện gì thế?”

Lưu Uyển Nhược thấy không khí không đúng nghi ngờ hỏi.

“Không có gì, xong chưa mình đi thôi!” Nghiêm Hạo thu lại vẻ mặt, bình tĩnh dịu Lưu Uyển Nhược, liếc cô y tá đầy thâm ý bước đi.

“

Long, cậu điều tra cho tôi chỗ ở của Đinh yến Tử, và bệnh án của cô ta tại bệnh viện phụ sản địa chỉ là... xem có phải cô ta mang thai không? Nhớ cho tôi hay!”

Đưa Lưu Uyển Nhược về nhà, hắn liền gọi điện thoại cho Đỗ Long ra lệnh.

Đường Nhật thấy Đỗ Long nghe điện thoại xong thì trầm ngâm không khỏi tò mò, tên này dạo này hơi khác thường nha. Sa sút tinh thần thường hay ngồi trầm ngâm uống rượu một mình, hắn không yên tâm, nên hôm nay đi theo tìm hiểu xem chuyện gì khiến tên mặt lạnh này thành ra như thế.

“Hạo gọi cho cậu à? Có chuyện gì sao?”

“Muốn tôi điều tra Đinh Yến Tử.”

Đỗ Long lạnh lùng nói xong điện thoại ra lệnh cho đàn em làm việc, xong cầm lấy ly rượu mạnh uống một hơi cạn sạch.

“Nè, mặt lạnh! Rốt cuộc có chuyện gì mà suốt ngày làm bạn với rượu vậy?”

Đỗ Long không thèm trả lời anh vẫn uống hết ly này tới ly khác. Cho tới khi không chịu được gục xuống bàn, miệng còn lẩm nhẩm:

“Ông Tịnh Nhan, cô đừng để tôi tìm ra cô. ”

Đường Nhật ngẩn ra, nhìn hẩn lắc đầu cảm khái, tên này rơi vào lưới tình rồi.

Tô Cầm vừa đi siêu thị mua thức ăn làm bữa tối, nhìn thấy Tống Nguyệt đang ngồi đan áo nói:

“Không ngờ, cậu biết đan áo len nha, làm cho bảo bảo sao?”

“Ừ, một người chị đã dạy ỉnh.” Tống Nguyệt Linh có chút nhớ tới Ông Tịnh Nhan.

“Không biết có chuyện gì, mà bên kia đường có mấy người trông giống như có nhiều xã hội đen lắm!”

Tống Nguyệt Linh giật mình đứng lên nhìn ra cửa sổ,

Chỗ ở của Tô Cầm là một khu chung cư lâu năm cũ kĩ, rất ít xuất hiện người lạ mặt, chỉ có những người lao động sống ở gần đây thôi.

Nhìn thấy hai người mang kiếng đen mặc tây trang cũng màu đen, ở xa nên cô không nhìn rõ mặt, chỉ cảm thấy vóc dáng người đàn ông cao to đó rất quen thuộc. Tống Nguyệt Linh chợt nhớ ra, đó không phải là thuộc hạ của Đỗ Long sao? Tại sao lại đến đây? Nhìn họ cứ nhìn vào phía bên chung cư cô ở, nổi bất an dâng lên.

Có phải hẩn đã phát hiện ra? Nghĩ tới có thể Nghiêm Hạo phát hiện ra cô mang thai mà tìm đến đây. Tống Nguyệt Linh liền run rẩy, nếu thật sự như vậy, thì cô phải làm sao? Cô khẩn trương mồ hôi rịn ra. Cô không thể để sinh mạng và tự tôn của mình một lần nữa bị hẩn nắm giữ và lệ thuộc vào hẩn, huống chi bây giờ hẩn đã có Lưu Uyển Nhược. Và đứa con này của riêng cô, hẩn đừng mong cướp lấy của cô...

Tống nguyệt Linh bắt buộc mình bình tĩnh, phải bình tĩnh mới nghĩ ra cách. Nghiêm Hạo có phát hiện ra hay không thì cô cũng không thể chủ quan được! Thành phố A này không an toàn cho hai mẹ con cô.

Tống nguyệt Linh cầm điện thoại gọi đi. Nghe giọng nói dịu dàng trầm ấm của đầu dây bên kia, cô run giọng nói: “Chu Hàn Quân, anh có thể tới đây được không? Em có việc muốn nhờ anh giúp đỡ.”

Chu Hàn Quân không hỏi nhiều lập tức tới. Nghe giọng của Đinh Yến Tử anh biết có chuyện quan trọng.

“Đinh yến Tử, có chuyện gì cậu lo lắng thế? Anh Hàn Quân sắp đến sao?” Tô Cầm nhìn cô lo lắng.

“Tô Cầm, mình sẽ rời khỏi thành phố A, mình sợ Nghiêm Hạo phát hiện mình có thai, mình đã mất hai đứa con, không thể để hẩn cướp luôn bảo bảo này!” Cô kiên quyết một chút chua xót nói.

“Cậu tính đi đâu? Mình sẽ theo cậu một mình cậu đang mang thai mình rất lo.” Tô Cầm đau lòng nói.

“Không cần, cậu sắp tốt nghiệp rồi, mình không thể liên lụy tới cậu. Anh Hàn Quân sẽ giúp mình!” Tống nguyệt Linh từ chối, cô biết Tô Cầm lo cho cô, nhưng cô có thể tự mình lo ỉnh và bảo bảo.

Mười phút sau, Chu Hàn Quân tới nghe tin cô có thai gương mặt anh mất mát, hiện lên một chút khổ sở, nhưng anh rất nhanh giấu đi, nhiệt tình giúp đỡ Tống Nguyệt Linh rời đi. Anh tự an ủi dù sao anh cũng là người đầu tiên cô nhớ đến, chứ không phải tên đầu vàng kia!

Tô Cầm biết không thuyết phục được Tống Nguyệt Linh nên đành luyện tiệc phụ giúp cô thu dọn. Mọi người vội vàng khẩn trương sắp xếp, thì bên kia Nghiêm Hạo đã nhận được điện thoại của Đỗ Long.

Nghiêm Hạo nghe Đỗ Long nói kết quả điều tra của Đinh Yến Tử. Đúng như hẩn nghi ngờ, cô lại mang thai, không hiểu sao hẩn lại hưng phấn mang theo chút vui vẻ!

“Cậu điều tra cô bé ấy làm gì? Không phải cậu nhớ mãi không quên chứ? Cậu đừng quên, chính cậu đã đuổi người ta đi.” Đường Nhật kể bên âm dương quái khí nói.

Tên này lúc trước còn trước mặt anh nói những lời vô tình với cô gái ấy. Bây giờ đã đuổi người ta đi lại còn muốn dây dưa làm cho anh là bạn thân của hẩn cũng cảm thấy không vừa mắt.

Nghiêm Hạo liếc Đường Nhật không được tự nhiên nói:

“Cô ta đang mang thai, tôi không thể để con tôi thiếu thốn bên ngoài cùng cô ta được!”

“Tôi không biết cậu tính làm gì! Nhưng cậu đã chọn Lưu Uyển Nhược và đã ly hôn với cô gái ấy! Và Lưu Uyển Nhược đã có thai. Nếu cậu dây dưa với Đinh Yến Tử là vì đứa bé ,cậu đừng tàn nhẫn quá. Cậu đã lấy của cô ấy hai đứa bé rồi, còn muốn giành luôn đứa bé này sao? Cậu muốn ép chết người ta cậu mới vừa lòng phải không?”]

Đường Nhật không kiềm chế được tức giận bỏ đi ra ngoài, anh không khỏi cảm thông cho Đinh Yến Tử.

Lời của Đường Nhật như một thùng nước lạnh dội xuống người của Nghiêm Hạo.

Hắn thật tàn nhẫn như lời của Đường Nhật nói sao? Nếu không phải thì hắn sẽ làm gì với Đinh Yến Tử? Hắn yêu Lưu Uyển Nhược đều đó không sai. Nhưng, vì sao đối với Đinh Yến Tử hắn luôn không bỏ xuống được? Hôm đó thấy bộ dáng không quen của cô nhìn hắn, làm hắn rất khó chịu bực bội.

Hôm nay nghe cô lại mang thai con của hắn làm hắn có chút vui vẻ vì trong thâm tâm cho rằng cô còn dây dưa với hắn một lần nữa! Nghiêm Hạo phiền não không lối thoát. Hắn chỉ muốn cô luôn trong tầm mắt của hắn dù không yêu nhưng hắn vẫn không muốn cô càng ngày càng cách xa hắn.

Nghiêm Hạo bưng tỉnh. Đúng! chính là như vậy! Cho dù hắn không yêu cô nhưng cô đã mang thai con của hắn thì chỉ có thể ở bên hắn mà dây dưa thôi!

Nghiêm Hạo như tìm được lời giải, cầm áo khoác bước nhanh ra ngoài. Hắn rất muốn gặp cô xem cô phản ứng thế nào khi hắn biết cô mang thai, xem cô còn giữ được gương mặt lạnh lùng đó nữa không? Nghiêm Hạo cong môi vui vẻ

Hắn mất mát tức giận nhìn căn phòng trống rỗng, chứng tỏ không có người ở, nhưng không khí vẫn còn lưu lại hơi người ấm áp, mình chứng người ở nơi đây vừa mới rời đi! Gương mặt âm trầm bàn tay nắm lại gân xanh nổi lên.

“Nghiêm Tổng, Hàng xóm nói căn phòng này của một người họ Lý. Nhưng một năm nay đã về quê để lại cho đứa cháu gái là cô Tô bạn của cô chủ. Mấy ngày trước hai người vẫn ở đây, chỉ là hôm qua đột ngột rời đi rồi!” Dạ Phong báo cáo.

Nghiêm Hạo giận dữ nghe Dạ Phong nói. Xem ra cô ta đã trốn hắn rồi! Khá lắm, Đinh Yến Tử. Nghiêm Hạo nghiến răng tức giận. Nhưng tận sâu trong tâm trống rỗng đau đớn, đôi mắt nhắm lại nguy hiểm nói:

“Liên lạc với Đỗ Long, cho dù lục tung hết thành phố A cũng phải kiếm ra cô ta cho tôi!”

44. Chương 44: Sẩy Thai

Tổng Nguyệt Linh đêm đó được Chu Hàn Quân đưa tới thành phố B.

Nhưng khi đi tới xe lửa cô đã đổi chuyến đi tới thành phố C. Cô không muốn làm phiền Chu Hàn Quân và sự sắp xếp của anh. Cô biết mình không thể đáp lại tình cảm của anh, vậy nên không muốn khiến anh phải hy vọng về cô. Cô chỉ muốn kiếm một nơi yên tĩnh không ai biết cô và sinh bảo bảo ra hai mẹ con có thể êm ấm mà sống qua ngày.

Vì không muốn Nghiêm Hạo tra ra được cô đành ngồi xe lửa hai ngày một đêm đến thành phố C .Bỏ lại tất cả sau lưng, gia đình kiếp trước, tình yêu kiếp này và hai đứa con bé bỏng ở phương xa của cô, một lần nữa bắt đầu lại nơi mới và cuộc sống mới với bảo bảo của riêng cô.

Thành Phố A xôn xao vì Tổng giám đốc của Nghiêm Thị- Nghiêm Hạo một lần nữa tái hôn với một diễn viên múa balê ” thiên nga của châu á.”

Hôn lễ dự tính rất long trọng và xa hoa. Vì lần đầu tiên Nghiêm Tổng tổ chức hôn lễ, lại nghe nói vợ trước cô bé lọ lem cũng không được ngài ấy cử hành hôn lễ. Có thể thấy ngài ấy rất yêu cô vợ sắp cưới này! Tất cả báo chí sôi nổi nịnh bợ ca ngợi hai nhân vật chính. Nào là “Kim đồng ngọc nữ”, “Hoàng tử với Công chúa” xứng lứa vừa đôi ngọt ngào hạnh phúc, khiến ai cũng hâm mộ không thôi.

Mã Lệ xé nát tờ báo có hình Nghiêm Hạo và Lưu Uyển Nhược nắm tay nhau đi vào cửa hàng trang sức nổi tiếng, với tiêu đề..

“Nghiêm Tổng mua nhẫn cưới cho vợ tương lai.”

Cô ta ghen tỵ muốn đổ con mắt. Tại sao? cô ta không cam lòng ,im lặng chờ cơ hội tiếp cận Nghiêm Hạo. Nhưng khi nghe hắc có tình nhân bỏ quên cô vợ ở nhà, khiến cô ta mừng thầm, cái cô ta lo sợ chỉ là vị trí Nghiêm Phu nhân, chứ còn những ả tình nhân bên ngoài thì cô ta không lo ngại. Một người hoàn mỹ như hắc không thể có một người đàn bà.

Rốt cuộc cũng đợi được khi hắc ly hôn và cô vợ hắc bỏ đi, chưa kịp vui mừng thì nghe hắc kết hôn mà người cô ta cứ đinh ninh là tình nhân của hắc lại sắp trở thành Nghiêm phu nhân mà cô ta thêm muốn. Hỏi sao cô không oán hận? Cô ả này còn khó đối phó hơn,

Nghiêm Hạo yêu cô ta sao? Nhìn hắc tất bật lo đám cưới như vậy khiến người Mã Lệ như bị người ta cầm kim châm chích vào người vậy. Vì cái gì cô hết lần này đến lần khác chỉ có thể nhìn hắc lấy hết người này tới người khác? mà cô ở bên Hắc bao lâu nay, trung thành lấy lòng hắc. Nhưng hắc không thêm liếc cô một cái.

Mắt cô ta phẫn hận cùng tức giận, nhìn vào tờ báo bị mình làm nhăn nhúm khóe môi cười lạnh: “Rất yêu sao? hạnh phúc sao?” Mắt lướt qua tia tàn nhẫn.

Mặc Thi Vũ nhìn Lưu Uyển Nhược hạnh phúc ngắm nghía chiếc nhẫn kim cương tinh xảo, viên kim cương lớn sáng chói như muốn đâm vào mắt người ta, hắc nhếch môi châm chọc.

“Em tính ôm con của anh mà gả cho hắc sao?”

“Tất nhiên, khi kết hôn xong em sẽ giải quyết nó!” Lưu Uyển Nhược bàng quan nói.

Mặc Thi Vũ sững người, híp mắt nhìn người con gái xinh đẹp quyến rũ, nhìn đơn thuần này, không tin cô ta lại mang trái tim độc ác như vậy? Dù sao đó cũng là con hắc, chính hắc có chút không đành lòng. Vậy mà cô ta có thể tàn nhẫn dừng dừng như vậy.

“Sao lại bỏ? Sinh ra không tốt sao? Dù gì, hắc cũng đã tin!”

“Không được! Em không thể để một quả bom nổ chậm bên mình được, không phải anh luyện tiếc chứ?” Lưu Uyển Nhược nhìn hắc nghi ngờ.

Mặc Thi Vũ cứng đờ.

Phải! Hắc có chút luyện tiếc! Hắc tính toán sẽ để cho cô ta sinh xong hắc sẽ nói cho Nghiêm Hạo biết đó là con hắc và ôm đi. Cho Nghiêm Hạo thật sâu vì sốc và phản bội.

Nhưng hắc đánh giá thấp sự tàn nhẫn của Lưu Uyển Nhược. Đằng sau gương mặt đẹp dễ này chính là tâm hồn trống rỗng, ích kỷ và ác độc. Cô ta chỉ biết yêu bản thân của mình. Có lẽ không sinh ra cũng tốt, có người mẹ như thế này nó cũng không thể hạnh phúc được!

Mặc Thi Vũ nhắm mắt lại có chút mệt mỏi.

Lưu Uyển Nhược từ tòa nhà đi ra. Một chiếc xe đen không biển số đậu cách cô ta không xa, vừa thấy cô ta, khởi động xe người đàn ông đội nón kết đen sụp xuống gương mặt, chỉ thấy ánh mắt đầy chết chóc nhìn về phía Lưu Uyển Nhược. Tay siết chặt bàn lấy chân nhấn ga nhìn về phía cô và lao thẳng đến.

Lưu Uyển Nhược băng qua đường chợt nghe tiếng xe gầm lên như một con báo vồ về phía cô. Cô ta hoảng sợ mặt tái xanh chân không nhúc nhích được đứng tại chỗ nhìn chiếc xe như mũi tên lao tới cô.

Nhưng khi tới gần chiếc xe giảm tốc độ tiếng thắng chói tay nhưng vẫn tông vào, cô văng ra xa. Bụng chợt đau điếng máu chảy ra, sắc mặt tái nhợt ngất đi.

Người đàn ông trong xe liếc nhìn cô ,mắt không độ ẩm nhấn ga vọt đi, bên tai còn vang lên câu nói: “Không được đụng chết, chỉ làm cô ta bị thương thôi!”

Nghiêm Hạo nhận được tin Lưu Uyển Nhược bị tai nạn cấp tốc chạy vào bệnh viện. Y tá bận rộn ra vào phòng cấp cứu mùi máu tươi xông lên nồng nặc khiến hần nhủ mảy, gương mặt trầm trọng ,Đỗ Long, Đường Nhật cũng đi tới.

“Tôi đã kiểm tra, là cố ý đụng vào Lưu Uyển Nhược!” Đỗ Long nói ngắn gọn.

Nghiêm Hạo gương mặt đánh lại tức giận:

“Hãy điều tra, mình muốn lời được kẻ chủ mưu ra!” Giọng nói hần đầy sát khí.

“Tôi biết rồi!”

Bác Sĩ tay đầy máu bước ra. Nghiêm Hạo vội bước tới nôn nóng: “Sao rồi Bác Sĩ? Cô ấy thế nào rồi?”

“Vì va đập mạnh nên cái thai không giữ được! Nhưng bệnh nhân lần trước đã từng phá thai nên tử cung bị tổn thương, cộng với lần này, xem ra sau này rất khó có thể mang thai.”

Bác Sĩ giọng tiếc nuối nói xong bước đi.

Nghiêm Hạo đau lòng khổ sở, tay dầm thẳng vào tường. Hần với Uyển Nhược thật sự không thể có con sao? Làm sao cô ấy chịu được cơn sốc này?

Đường Nhật vỗ vai hần an ủi.

“Đỗ Long tôi muốn mạng của tên đó tể cho con tôi!”

Nghiêm Hạo rét lạnh nói.

45. Chương 45: Nghi Ngờ

Beta ; Orikun

Mặc Thi Vũ một thân tây trang màu đen trang trọng đi vào nghĩa trang.

Tay cầm một bó hoa huệ trắng muốt dừng trước ngôi mộ được xây rất đẹp đẽ và chăm sóc kĩ lưỡng. Tấm hình trên bia mộ là một cô gái xinh đẹp lạnh nhạt. Đôi mắt hần nhu hòa xuống mang theo biết ơn sâu sắc với người trong hình. Lấy khăn tay trắng sạch sẽ thơm ngát cẩn thận lau gương mặt cô gái trong hình nhẹ nhàng nói:

“Tổng Nguyệt Linh cô khỏe không? Mặc dù lần đầu tôi đến thăm cô, nhưng trước đó tôi đã biết rất nhiều chuyện về cô. Ở dưới đó cô vẫn ổn chứ? Tôi muốn gửi lời cảm ơn muộn màng đến thăm cô. Có lẽ hôm nay đến thăm cô cũng là lần cuối cùng!”

Anh do dự vẫn nói:

“Những chuyện tôi muốn làm cho cô cũng đã làm xong. Tôi không biết cô có vui không, có thấy an ủi hơn không? Nhưng tôi vẫn muốn làm cho cô. Người phụ nữ ấy đã mất khả năng làm mẹ,dù không phải điều tôi muốn nhưng ầu cũng là quả báo! Cô ta không thương yêu con mình nên ông trời khiến cho cô ta không cần làm mẹ. Còn người đàn ông đó, tôi tin tưởng khi sống với người phụ nữ lòng dạ ác độc như vậy anh ta cũng sẽ không được bình yên hạnh phúc gì! Tôi không cần làm gì nữa ,họ cũng đã bắt hạnh. Nếu có dịp quay lại đây tôi sẽ đến thăm cô!”

Mặc Thi Vũ trút hết lời muốn nói với người trong hình, quay lưng về phía cổng .

Ngày mai anh về “Nước Anh” với đứa em gái bé bỏng của anh, xa con bé cũng đã lâu rồi anh có chút nhớ! Lưu uyển Nhược và Nghiêm Hạo không quan trọng với anh nữa, bao nhiêu đó đã đủ rồi và anh cũng mệt

mỗi, nhớ tới đứa con của Lưu Uyển Nhược anh có chút chua xót. Bóng lưng của anh thanh thản mang theo chút cô độc từ từ ra khỏi nghĩa trang.

Lưu Uyển Nhược trong cơn đau đớn tỉnh lại, sau khi nghe đứa bé không còn thì tái nhợt nước mắt, nhưng đau thương không tới được dưới đáy mắt.

Nghiêm Hạo dặn dò mọi người dấu chuyện cô ta không có khả năng mang thai, cho nên Lưu Uyển Nhược vẫn không biết gì! Thoải mái dưỡng bệnh và chờ ngày xuất viện.

Nghiêm Hạo lạnh lùng bước và kho hàng bỏ hoang, bên trong chỉ có ánh sáng từ bóng đèn neon phát ra cũng không đủ làm nơi này sáng lên.

Đỗ Long và mấy vệ sĩ đã có mặt từ trước. Dưới đất hai bóng người chập vạt đang quỳ xuống, người đàn ông đã bị đánh không nhìn ra hình người, còn người phụ nữ khá hơn một chút. Nhưng quần áo xốc xếch mái tóc bù xù khiến hình tượng xinh đẹp chính chu hàng ngày của cô ta không còn lại chút gì.

Nghiêm Hạo bước tới mắt lạnh nhìn xuống mang theo khí thế vương giả, như vị thần nhìn xuống thế gian nắm quyền sinh sát trong tay. Nhìn tới người phụ nữ chập vạt hần nhú mày trong mắt lóe lên kinh ngạc rồi biến mất.

” Không ngờ tất cả trò quỷ đều là do cô thư kí xinh đẹp bên cạnh cậu làm! Chính tôi cũng không ngờ, phát hiện thêm điều thú vị là lần hãm hại cô vợ nhỏ lúc trước của cậu cũng là cô ta chủ mưu!” Đỗ Long nhàn nhạt nói.

Nghiêm Hạo nghe tới từ “cô vợ nhỏ” trong miệng Đỗ Long cơ thể cứng lại mang theo chút nhứt nhối âm ỉ trong tâm, rất nhanh khôi phục lại. Hắn ngồi xuống nhìn Mã Lệ sát khí trong mắt nổi lên lạnh lùng: “Nói, tại sao!?”

Mã Lệ rũ rượi đau đớn, cô biết mình đã xong rồi, không ngờ lần này Nghiêm Hạo lại nhờ Đỗ Long ra tay nhanh như vậy khiến cô ta còn không kịp nhờ ba cô ta giúp đỡ. Hắn dĩ nhiên là yêu cô ả kia đến thế.

Cô ta cười chua xót:

“Tại sao à? Tại vì em yêu anh, tại vì em ganh tỵ không cam lòng, tại sao anh lại yêu cô ta mà không phải là em. Em đã vì anh làm nhiều đến thế. Từ bỏ làm một tiểu thư sung sướng, em lao và học tập như điên là vì cái gì? Chỉ vì muốn được gần anh, Em vì anh mà cố gắng nhiều đến vậy tại sao anh không thấy? Anh thà lấy một đứa mồ côi không có gì trong tay nhưng lại không cho em một cơ hội. Em nhẫn nại, em chờ đợi vì em biết rồi có ngày anh cũng chán và nhận ra cô ta không hợp với anh. Nhưng rốt cuộc em cũng đợi được, thì cô ả đề tiện đó xuất hiện lại cướp anh trong tay em. Cô ta có gì tốt? Chỉ là một diễn viên múa lẳng lơ ai cũng có thể lấy làm chồng. Em có gì không bằng cô ta? Anh nói đi tại sao em không được?” Mã Lệ không kiềm chế được mà hét lên.

“Vả miệng cô ta, bẩn quá!”

Nghiêm Hạo sắc lạnh lên tiếng, hắn khinh thường động thủ vì sợ làm bẩn tay mình.

Một vệ sĩ bước lên ra tay, chỉ nghe vang lên “bốp, bốp” Mặt của cô ta sưng lên khóe miệng ra máu. Mã Lệ không thấy đau nhìn về mặt khinh thường của hắn càng khiến cô ta phẫn hận hơn:

“Haha, Anh ngại em bẩn ư? Nhưng anh không biết cô ả ở bên cạnh anh còn bẩn hơn gấp một trăm lần em! Anh không tin cũng được. Trước đó em đã cho người theo dõi cô ta, cứ mỗi buổi sáng thứ hai cô ta sẽ đến chung cư nơi mà cô ta xảy ra tai nạn gặp một người đàn ông sau đó rất nhiều giờ mới bước ra. Một nam một nữ trong đó làm gì? anh không ngại thơ cho rằng họ nói chuyện phiếm chứ? Không chừng đứa con trong bụng của ả chưa chắc gì là của anh! Nghiêm Hạo, anh thật đáng thương haaa...” Mã Lệ nói xong điên cuồng cười lên.

Nghiêm Hạo cả người căng cứng hàn ý dày đặc lan ra. Những lời của cô ta thật sự chọc tới hắn, trong mắt sát khí bắn ra quay lưng lạnh lùng nói: “Đỗ Long đừng để cô ta chết, bộ dáng như vậy phục vụ cũng được lắm! Tôi cho cậu một ngày hãy làm cho công ty Mã gia biến mất.”

“Tôi biết rồi”

Mã Lệ xui lợ, không cho cô chết ? phục vụ, nghĩ tới điều gì , bỗng thở phào nhẹ nhõm dù sao không chết là được!

Đỗ Long thu thần sắc của cô ta vào trong mắt. Miệng nhếch lên khinh thường , ngu xuẩn, cô ta nghĩ Nghiêm Hạo nhân từ thế ư? Đưa cô ta qua biên giới nơi mà những tên trùm buôn lậu ma túy nằm vùng, đầu trâu mặt ngựa biến thái giết người không rớm tay, rất nhanh cô ta sẽ biết địa ngục là thế nào. Chết thì quá dễ, phải để cho cô ta sống mà chỉ muốn chết đó là trừng phạt cho cô ta biết điều gì nên nói và không nên nói.

Đỗ Long nghĩ tới lời của cô ta không phát giác nhú mào.

Nghiêm Hạo đi tới trước cửa phòng bệnh nghe Lưu Uyển Nhược nói chuyện cùng trợ lý của cô là Tần Mỹ thì dừng lại:

“Chị Lưu à sao hai lần mang thai của Nghiêm Tổng đều sanh non hết? em lo cho chị lắm! nghe mọi người nói một lần sanh non còn hơn 7 lần sanh đẻ đó! chị phải nghỉ ngơi cho cẩn thận” Giọng cô trợ lý lo lắng.

“Không sao đâu! À, mà em nói Mặc Tổng đi đâu?” Lưu Uyển Nhược lơ đãng hỏi.

“Em cũng không biết, nhưng công ty đã thay người điều hành rồi, nghe nói là em họ của Mặc Tổng, còn anh ta đã đi đâu thì em không biết!”

Lưu Uyển Nhược trầm ngâm, từ ngày cô bị tai nạn tới nay, anh ta không ghé thăm cô lần nào, khiến cô thấy lảm lạp. Điều cô nghi ngờ là rõ ràng có người sắp tâm hãm hại cô, chiếc xe đó là cố tình đụng vào cô! Mỗi lần nhớ lại không khỏi khiến cho cô ta sợ run. Tính nhờ Mặc Thi Vũ đều tra dùm cô mà hấn lại biến mất tiêu khiến cô bực mình không thôi.

“Cô đã tới chung cư riêng của hấn chưa?” Lưu uyển Nhược buột miệng hỏi.

“Chung cư riêng à? Em không biết Chị Lưu, chị sao biết ở đâu thế?” Tần Mỹ ngạc nhiên hỏi.

“Tôi chỉ nghe nói hấn thường ở chung cư riêng của hấn, chứ tôi đâu có biết ở đâu!”

Cô ta chợt dạ nói, chung cư này chỉ có cô lui tới gấp gờ hấn. Do cô nóng ruột nên tý nữa đã lộ ra.

Nghiêm Hạo đứng bên ngoài nghe hết cuộc nói chuyện của hai người, mào nhú chặt, nhớ tới lời Mã Lệ nói mắt lóe lên nghi ngờ.

46. Chương 46: Bạn Cũ

Beta __ Đông Hoa

“Tôi đã điều tra ra, căn hộ đó là của một người tên Mặc Thi Vũ, tổng giám đốc điều hành công ty giải trí của Mặc thị. Được biết lúc Lưu Uyển Nhược đi Châu Âu tham dự cuộc thi “Bước nhảy thiên thần” là đi cùng với anh ta, sau đó thì đầu quân về Mặc thị cho đến bây giờ. Hai người họ có thể xem là quan hệ công việc. Nhưng một ngày sau khi Lưu Uyển Nhược bị thương thì anh ta cũng rời thành phố A, công ty cũng do người khác tiếp quản, có thể anh ta sẽ không trở về nước nữa.” Đỗ Long lạnh nhạt nói xong kết quả cho Nghiêm Hạo thì im lặng.

Ánh mắt Nghiêm Hạo sâu thẳm, không ai biết hiện tại anh đang nghĩ gì, chỉ thấy gương mặt càng lạnh lùng, chân mào nhú lại, thật sâu ẩn nhẫn thở ra, khàn giọng nói: “Được rồi, cảm ơn cậu. Tôi muốn yên tĩnh một chút, à, cậu tìm được cô gái kia cùng con trai của cậu chưa?”

Đỗ Long sững người tay nắm thành quyền, ánh mắt thống khổ lóe lên tia nhưng nhớ, bóng lưng cứng đờ mà nặng nề lắc đầu, sau đó bước ra khỏi phòng. Nghiêm Hạo nhìn cậu ta có chút đồng cảm. Nghĩ tới Lưu Uyển Nhược cùng 4 năm yêu nhau, cô là người con gái đơn thuần được anh yêu thương và cưng chiều hết mực. Anh lắc đầu thì thầm: “Nhược Nhi, anh tin tưởng em sẽ không phản bội anh.”

Tại thành phố C, một thành phố nhỏ hơn rất nhiều so với thành phố A và những thành phố khác. Nhưng nó cũng đang trên đà phát triển mở rộng nên không tránh khỏi cảnh nhộn nhịp đông đúc. Cuộc sống của mọi người ở đây tương đối thấp, họ vẫn còn giữ bản chất nông thôn mới ra tỉnh nên người dân nơi đây đều hiền hòa và sống rất tình cảm.

Tổng Nguyệt Linh ngày đầu đặt chân xuống thành phố xa lạ này, cô bơ vơ và cảm thấy lạc lõng không biết nên bắt đầu từ đâu. Ngồi sững người ở trong công viên suy tính suốt một buổi, sau rốt cuộc cũng tìm được một phòng trọ qua đêm trước. Bà chủ phòng trọ nhìn thấy cô là người thành phố khác nên rất nhiệt tình chỉ dẫn. Bà chủ Lưu vốn cũng là gốc nông dân vì thành phố đang phát triển, nhiều khu phải quy hoạch lại, do đó bà được bồi thường một số tiền kha khá nên ra thành phố mà mở nhà trọ làm ăn.

Thấy bà niềm nở tốt bụng, Tổng Nguyệt Linh cũng không giấu giếm, cô kể đại khái là mình đang mang thai, muốn ở lại đây kiếm việc làm thêm và chờ sinh con ra. Bà chủ Lưu nhìn thấy cô còn trẻ như vậy, nhưng khí chất ở trên người lại rất khác biệt, bà nhìn thôi cũng biết cô không phải là một người quê mùa thất học mà lắm lờ... Bà cũng không hỏi nhiều, chỉ giới thiệu cho cô một căn phòng có thể ở cố định mà giá tiền lại rẻ, tuy hơi xa vì nó nằm gần ngôi nhà cũ của bà lúc trước.

Tổng nguyệt Linh không do dự mà đồng ý ngay, với giá thuê phòng rẻ như vậy cô cũng đỡ được một khoản tiền. Cô chỉ là một thai phụ cũng không sợ họ lừa gạt gì, huống chi bà chủ nhà lại là người nhân hậu như thế.

Bà chủ Lưu kêu người con trai của bà đưa Tổng Nguyệt Linh đi xem nhà trọ. Con trai của bà chủ Lưu năm nay cũng tầm 20 tuổi, gương mặt thật thà phúc hậu, trên mặt đeo một cặp kính cận, nhìn cậu ta cũng biết đây là một người điển hình là trạch nam chăm chỉ, khiến cô không khỏi có thiện cảm với cậu.

Ngô Viễn Cương đi kế bên cô gái này không khỏi đỏ mặt, cậu đi cách hơi xa cô, ánh mắt lúc nào cũng nhìn xuống chân không dám nhìn qua bên cạnh. Mặc dù sinh ra ở nông thôn nhưng bây giờ anh cũng đã là một sinh viên kinh tế, theo học ở một trường cũng được xem là nhất nhì của thành phố C, cũng được gặp qua rất nhiều cô gái, nhưng không có ai giống như người đang đứng kế bên cậu vậy. Cô gái này sở hữu một gương mặt thanh tú, da trắng nõn tuy hơi xanh xao một chút, vóc người nhỏ gầy cao tầm 1m65 nhưng rất đầy đặn mang theo vẻ phong tình. Nhưng khí chất trên người của cô lại lạnh nhạt, khi cô mỉm cười với cậu, tận sâu trong đôi mắt cô là vẻ xa cách, gờ tay nhắc chân đều rất tao nhã mà nhẹ nhàng rất khác biệt với những cô gái mà anh đã từng thấy qua, làm anh bối rối và thẳm ngưỡng mộ ở trong lòng.

Tổng nguyệt Linh vẫn theo sát Ngô Viễn Cương, khi cậu ta quẹo vào một cánh cổng bằng rào kẽm đơn sơ, trước mắt cô hiện ra một căn nhà nhỏ xinh xắn, ngôi nhà xây cất ở hai bên khá giản đơn nhưng mặt trước của nó đều là vật liệu làm bằng gỗ, thoáng mát mà sạch sẽ. Trong nhà ngoại trừ một phòng khách nhỏ chỉ để được bộ bàn ghế gỗ bằng mây, một chiếc bàn để tivi đơn sơ cũng làm từ gỗ, hai bên tường thì kê một cái kệ hai tầng khéo léo cũng làm từ gỗ. Bên trong có một gian bếp nhỏ, nhà vệ sinh và có một phòng ngủ cũng khá rộng rãi.

Nhìn ngôi nhà này cô rất hài lòng, một mình cô sống ở đây với bảo bảo thật rất lý tưởng. Xung quanh lại yên tĩnh chỉ có vài căn nhà, phía trước sân là một khoảng đất trống, con đường từ cổng đi vào đến nhà phải đi trên những cái đòn nhỏ bằng gỗ cũng không sợ làm bẩn giày. Nhìn trước sân là khoảng đất trống cỏ xanh, Tổng Nguyệt Linh đã có dự tính sẽ làm gì với nó rồi.

Tổng Nguyệt Linh rất hài lòng liền ký hợp đồng và dọn vào ở ngay. Bên trong nhà vẫn chưa có gì, cô hỏi thăm đường để đi ra chợ mua vài món đồ. Mua đồ để dùng nấu bếp, chăn nệm và các thứ cần thiết khác. Tâm trạng cũng rất vui vẻ vì chuẩn bị ột cuộc sống mới của mình và bảo bảo. Khi đi ngang qua cửa hàng bán chăn nệm cô bỗng nhìn thấy bóng người quen thuộc, trên tay người phụ nữ đó còn ôm đứa trẻ khoảng 1 tuổi đi ngang qua người cô.

Tổng Nguyệt Linh không dám tin cất tiếng gọi: “Uông Tịnh Nhan!” Người phụ nữ giật mình, bỗng hoảng loạn ôm chặt cậu bé chuẩn bị chạy thì Tổng Nguyệt Linh đã bước tới nắm chặt lấy tay của cô ấy:

“Chị Tịnh Nhan, là em, Đinh Yến Tử.”

47. Chương 47: Nương Tựa Cùng Nhau

BeTa _ Đông Hoa

Uông Tịnh Nhan nghe giọng nói quen thuộc của phái nữ, bỗng giật mình vội quay lại, nhìn thấy là Đinh Yến Tử thì kinh ngạc, sau lại mừng rỡ. Thật may vì không phải là Hắc ta tìm thấy cô.

Tống Nguyệt Linh nhìn Uông Tịnh Nhan, cũng gần nửa năm không gặp mà chị ấy tiêu tụy xanh xao như vậy, đứa bé trai trong lòng của chị, gương mặt nhỏ nhắn cũng gầy đi nửa vòng, nhưng chiều cao lại tăng lên không ít. Gương mặt bé con nghiêm nghị, đôi mắt to tròn mở ra nhìn cô với vẻ phòng bị, vóc dáng cùng khí chất của bé con đúng là từ một khuôn của người đàn ông kia mà đúc ra. Nhưng cô ngạc nhiên là vì sao hai mẹ con chị ấy lại có mặt ở đây, nhìn bề ngoài của hai mẹ con cũng biết cuộc sống cũng không tốt lắm.

Tống Nguyệt Linh không hỏi nhiều chỉ trả tiền cho những thứ đã mua, giờ tay nắm chặt lấy bàn tay của Uông Tịnh Nhan, kéo hai mẹ con chị cùng nhau đi về nhà của mình. Ở nơi này gặp lại Uông Tịnh Nhan khiến cô rất vui vẻ cùng có chút xúc động, mặc dù không biết chị ấy đã phải trải qua những chuyện gì, nhưng về nhà là có thể từ từ để nói rồi.

Ngồi nghe Uông Tịnh Nhan kể về chuyện chị ấy phải đối mặt trong mấy tháng qua không khỏi khiến cho Tống Nguyệt Linh cảm khái không thôi vì hai người bọn cô không hẹn mà giống nhau, đều bỏ trốn đi nơi khác vì hai người đàn ông đó. Cô cũng không ngạc nhiên lắm khi nghe Uông Tịnh Nhan làm như vậy, một người có thể chết vì con của mình thì còn có chuyện gì không thể làm chứ. Nhưng hai mẹ con chị lại gặp phải khó khăn vì sợ Đỗ Long tìm ra được hành tung nên chỗ dừng chân của hai người chỉ có thể ở được vài ngày là phải dọn đi nơi khác, công việc lại không có mà phải mang theo con nhỏ ở bên người khiến cho những ngày qua của hai mẹ con vô cùng vất vả.

Tiền trên người dần dùng hết, Uông Tịnh Nhan đang tuyệt vọng ôm con đi xin việc làm thì gặp được Tống Nguyệt Linh. Tống Nguyệt Linh cũng nói tóm tắt về chuyện của mình và Nghiêm Hạo, sau lại muốn giữ hai mẹ con của Uông Tịnh Nhan ở lại với mình. Cô và chị ấy đều một thân một mình ở nơi xứ người cũng nên nương tựa vào nhau mà sống qua ngày. Cô tin tưởng hai người đàn ông ấy không thể tìm ra được chỗ này.

Uông Tịnh Nhan cũng không từ chối, thật ra mấy tháng qua mang theo bảo bảo đi khắp nơi cô cũng xót cho bé. Bây giờ tình cờ gặp lại Đinh Yến Tử, người mà cô tưởng đang hạnh phúc ở bên người chồng tài giỏi như Nghiêm Hạo và hai đứa con xinh xắn, có một mẹ chồng cảm thông và yêu thương cô. Có ai ngờ người mà cô nghĩ là vô cùng may mắn lại bị chồng phản bội, ly hôn, còn con thì bị đem đi, hiện tại thì bụng mang dạ chửa mà trốn tới đây, so với cô ấy thì cô có là gì?

Uông Tịnh Nhan khoe mắt nóng lên vì đau lòng cho Đinh Yến Tử. Tống Nguyệt Linh ôm Tịnh Nhan vào lòng, giọng nói chùn xuống: “Em không sao, bây giờ em đã có đứa con của riêng mình rồi, còn hai bảo bối kia, em tin sẽ có một ngày được gặp lại chúng. Hai người chúng ta phải vì bảo bảo của mình mà cùng cố gắng tiến về phía trước, nhất định phải vui vẻ mà sống.”

Uông Tịnh Nhan gật đầu, cô vươn tay ôm lấy bé con từ lúc vào nhà đến giờ vẫn một mực ngồi im lặng kể bên: “Khắc Nhi! Con hãy chào dì đi nào.”

Cậu bé đã hơn một tuổi, bé con vẫn nhìn chăm chăm vào Tống Nguyệt Linh, một lúc lâu cuối cùng cũng mở miệng: “Chào dì.” Giọng nói non nớt mà rõ ràng vang lên.

Một buổi sáng sớm trong ngôi nhà có hàng rào bằng kẽm gai ấy, nay đã được thay thế bằng chiếc cổng chắc chắn hơn, con đường bằng đôn gỗ vào nhà, khoảng sân trống nay đã có thêm chiếc xích đu bằng gỗ nhỏ xinh, thảm cỏ xanh mượt dưới chân, phía trên xích đu là một giàn dây leo xanh mượt phủ lên, quán quanh mái vòm mát mẻ. Những khóm hoa xinh xắn được trồng khéo léo ở trước sân, từng luống rau non, vài cây ăn trái được trồng để có bóng mát, ngôi nhà nhỏ bé chìm trong nắng sớm mang theo cảm giác ấm áp và yên bình.

Bên trong nhà vào lúc này, đã có thêm một thành viên nữa, cô bé với làn da trắng hồng như sữa, hai mắt to đen láy, đôi môi hồng chúm chím, hai má phồng phồng lên, nhìn vào chỉ muốn nựng má hồng của bé để mà giầy vò hai má xinh xắn ấy. Bé mặc một chiếc váy hoa đơn giản, tay áo phồng trông vừa ngây thơ vừa đáng yêu, hai tay bé đang chống nạnh, mắt tròn to lên nhìn cậu bé ở bên cạnh: “Anh Thiên Khắc, hôm nay

anh không được đánh nhau ở trong trường nữa đâu đấy, lần này em che giấu giấu cho anh nhưng lần sau em mới không thềm quan tâm anh nữa đâu.” Nói xong, bé gái giận dỗi bĩu môi của mình lên.

Cậu bé im lặng quần bách, cậu biết cậu đã làm cho tiểu công chúa nổi giận rồi. Cậu cũng không muốn như vậy đâu, nhưng khi nghe thằng nhóc đó nói cậu và tiểu công chúa là con hoang thì cậu chỉ muốn đâm cho vỡ mặt nó ra thôi. Cậu mới không phải là con hoang, tuy còn nhỏ nhưng cậu cũng biết cha mình là ai, vóc dáng của người đó rất cao lớn, gương mặt lạnh lùng đi đâu cũng có vài người đi theo, trông rất oai phong. Cậu không hiểu vì sao cha và mẹ lại tách ra, nhưng cậu muốn ở bên cạnh mẹ. Còn tiểu công chúa là con của dì xinh đẹp. Cậu nhớ khi cậu gặp dì, tiểu công chúa còn nằm trong bụng của dì nha. Từ lúc tiểu công chúa được sinh ra, cậu đã thề hứa trong lòng sẽ bảo vệ cô bé, không cho phép bất cứ người nào khi dễ cô. Cậu không biết ba của tiểu công chúa là ai, nhưng dù sao, ai mà khi dễ cô bé, cậu sẽ không tha, cho dù là ai đi nữa. Bàn tay của Đỗ Thiên Khắc siết lại, nắm đấm nhỏ xíu kiên định.

Đinh Nhã Linh nhìn gương mặt của Thiên Khắc thì lắc đầu, tên đầu gối này chắc chắn là không nghe lời cô bé rồi. Cô bé thở dài bất đắc dĩ: “Anh không sợ dì Tịnh Nhan biết được sẽ lo lắng sao?”

Cậu bé giật mình, cúi mặt xuống đầy ảo não, gương mặt lúc nào cũng nghiêm nghị bây giờ đầy hối hận. Cậu mới không muốn làm mẹ lo lắng nhưng tiểu công chúa của cậu, cậu phải bảo vệ nha.

“Anh Thiên Khắc, Linh Nhi không sao đâu, tụi nó nói gì thì kệ nó, vì em có mẹ, có dì Tịnh Nhan, còn có anh Thiên Khắc nữa, em mới không phải là con hoang như tụi nó nói.” Cô bé bỗng nắm lấy tay của cậu bé nhẹ nhàng nói, gương mặt cô bé hơn 3 tuổi rưỡi mỉm cười tự tin mà kiên quyết. Cô bé biết anh Thiên Khắc đánh nhau là vì mình, mặc dù bé mới ba tuổi rưỡi nhưng đã có rất nhiều chuyện bé đều biết nha: “Anh phải hứa với em đừng đánh nhau với tụi nó nữa, không được làm hai mẹ của chúng ta lo lắng, hai mẹ đi làm đã rất vất vả lắm rồi, chúng ta phải ngoan mới tốt.”

Cô bé hiểu chuyện dần dần, Thiên Khắc gật đầu, siết chặt lấy tay của cô bé, trong lòng cũng bỏ thêm một câu, chỉ cần tụi nó không nói tới Linh Nhi, anh sẽ không đánh. (DL: bó tay, bé này có máu giang hồ giống ba)

Trong bếp, hai người phụ nữ xinh đẹp đứng nhìn hai bảo bối, môi nở nụ cười hạnh phúc lại có chút chua xót.

48. Chương 48: Bệnh Tình

Chỉnh sửa :Ori kun

Beta_DongHoa

Hơn 4 năm qua đi, thành phố A thay đổi không ít, nó càng thêm tráng lệ xa hoa với nhiều tòa cao ốc chọc trời, khu hộp đêm rực rỡ là thiên đường của những người chưa biết gì về nó. Là nơi khiến người ta dễ dàng tìm được cơ hội thành công trong nháy mắt, cũng là nơi khiến cho nhiều người dễ dàng sa ngã lầm đường vì vẻ hào nhoáng bên ngoài của nó.

Tập đoàn Nghiêm thị sang trọng sừng sững như một ngọn núi vững chãi nằm giữa trung tâm của thành phố A. Mấy năm qua nó không ngừng phát triển, càng ngày càng vươn bàn tay ra xa hơn khu vực Đông Nam Á, khiến ai cũng phải ngưỡng mộ không thôi vì sự lãnh đạo tài tình của ông chủ tập đoàn Nghiêm thị.

Trên tầng cao nhất của Nghiêm thị, một người đàn ông vóc dáng cao lớn kiên nghị đang đứng quay mặt về phía cửa sổ sát đất. Gương mặt nam tính anh tuấn góc cạnh, năm tháng qua đi chỉ càng làm cho anh thêm thành thực ồm trọng hơn mà thôi. Nét mặt anh lạnh lùng, ánh mắt nhìn xa xăm, cả người như toát ra nồng đậm ưu thương cùng lo lắng.

”Hạo, cô Diên vừa mới gọi điện cho cậu. Bảo cậu tan việc xong thì qua bệnh viện ngay. Bệnh tình đang diễn biến càng ngày càng xấu đi.” Đường Nhật cũng đã thôi đáng về cà lơ phất phơ của ngày nào, thay vào đó là một người đàn ông lịch lãm và cũng là vị luật sư có giá nhất ở thành phố A này.

Nghiêm Hạo sắc mặt ngưng trọng lại có phần mệt mỏi, đôi mắt hiện đầy tơ máu đủ để biết anh đã nhiều đêm không có ngủ rồi. Ở tuổi gần 40 nhưng anh vẫn khiến cho nhiều cô gái phải đỏ mặt tim đập lồi nhịp

mỗi khi nhìn thấy anh. Người đàn ông đầy quyền lực, đáng vẻ lại xuất chúng, nhưng giờ đây, vẻ mặt lạnh nhạt xa cách này lại có lúc bất lực mệt mỏi. Anh đứng lên, cầm lấy áo khoác rồi đi ra ngoài, không cần đợi tan việc gì đó vì đây chính là công ty của anh, quy định công ty đối với anh mà nói là chuyện nhảm nhí.

Bên trong bệnh viện nổi tiếng của tập đoàn, Nghiêm Hạo đã cho xây cất cách đây 3 năm. Từ khi hai đứa con của anh bị bệnh, anh đã cho xây hẳn một bệnh viện lớn, mời tất cả các bác sĩ tài giỏi trên thế giới, giỏi về chuyên môn của bệnh đó, đặc biệt chữa trị cho hai cậu bé.

Gần 4 năm trước, hai cậu nhóc do Điền Yến Tử sinh ra bị Điền Bối Dung ôm sang Pháp nuôi dưỡng, chỉ mấy tháng sau được bác sĩ chuẩn đoán là mắc phải bệnh tự kỷ và trầm cảm nặng, sau một thời gian tiếp đó, hai cậu bé liền nhốt mình ở trong phòng, dù ai có gọi cũng không đáp lại hay liếc mắt nhìn qua đối phương.

Điền Bối Dung vô cùng lo lắng, hai bé gần 2 tuổi rồi mà không chịu mở miệng tập nói một câu nào, suốt ngày chỉ ngồi chơi một mình, trong tay của mỗi người đều ôm một con gấu bông có hình siêu nhân mà hai cậu bé biết đó là quà của mẹ bé đã mua cho. Bác sĩ cũng khuyên gia đình nên cho hai cậu bé tiếp xúc nhiều hơn với người mà hai cậu thích, biết đâu nhờ đó mà bệnh tình sẽ tốt hơn.

Bệnh tình của hai bảo bối không dừng lại ở đó, có một lần, một trong hai cậu bé bị chảy máu cam, số lần sau đó lại thường xuyên hơn. Sau một thời gian, bác sĩ chuẩn đoán hai cậu bị thiếu tủy sống ngay từ trong bụng mẹ. Bệnh trạng này cũng giống như bị mắc bệnh máu trắng vậy, nhưng khác biệt ở chỗ, nó không phải là tế bào ung thư. Chỉ vì tủy của các cậu bé khi còn ở trong song bào thai cùng nhau đã bị thiếu hụt và không được bổ sung đầy đủ trước khi tách phôi ra trở thành hai bào thai.

Bệnh này không thể xạ trị để chữa trị mà chỉ có thể tiếp loại máu thích hợp với hai cậu bé để duy trì sự sống. Cách chữa trị duy nhất là phải tìm được người có tủy trùng hợp với người bệnh mà cấy vào, có như thế mới trị dứt bệnh. Nếu không làm như thế, hai cậu chỉ có thể nằm trên giường mà tiếp nhận máu để duy trì sự sống của chính mình. Nhưng cả hai cậu bé đều bị bệnh này thì tìm đâu ra người có quan hệ anh chị em khác để mà hiến tủy?

Nghiêm Hạo bước vào phòng bệnh được xây dựng và bày trí như căn phòng của khách sạn 5 sao, đầy đủ tiện nghi với hai chiếc giường lớn, salon cao cấp, tủ lạnh, nhà bếp, tivi, trò chơi điện tử, Dưới sàn nhà là rải rác những mô hình xe hơi, xe điều khiển đủ loại lớn nhỏ, tất cả đều mới tinh như vừa mua ở cửa hàng, vì bọn chúng không được hai cậu bé nhìn đến, dù chỉ một lần. Đây là những món đồ chơi mà Điền Bối Dung chuẩn bị nhằm dụ dỗ để nhận được sự chú ý của hai cậu bé, nhưng hoàn toàn thất bại, chỉ thấy mỗi cậu ôm trong người là một con siêu nhân cũ kỹ mà trầm mặc không thèm quan tâm đến ai.

Đập vào mắt của Nghiêm Hạo là hình ảnh gương mặt bé con tái nhợt xanh xao của hai con trai của anh đang nằm trên giường, trên tay mỗi bé đều đang được truyền những bịch máu đỏ thẫm. Anh đau xót nghẹn ở ngực, hai bé đều đã gần 5 tuổi nhưng chưa bé nào mở miệng nói ra một câu nào. Anh thậm chí còn hoài nghi hai bé có biết nói hay không?

Điền Bối Dung mái tóc gần như bạc trắng vì lo lắng cùng tự trách, bà đang ngồi bên giường, đút từng muỗng sữa cho Nghiêm Hạo Khang, chỉ thấy bé máy mọc há miệng ra rồi nuốt xuống, khi không muốn uống nữa sẽ im lặng nhìn chăm chăm vào bà.

“Mẹ, ba đâu? Sao mẹ không để dì Phùng làm cho, mấy ngày nay mẹ cũng mệt mỏi quá rồi.” Nghiêm Hạo quan tâm nói.

“Mẹ không sao. Nghiêm Hạo, có phải mẹ đã sai rồi không? Mẹ không nên ích kỷ khi bắt bọn nhỏ phải rời xa mẹ ruột của mình để đưa chúng đến nơi xa lạ ấy. Tất cả là lỗi của mẹ, là lỗi của mẹ.” Điền Bối Dung mệt mỏi, hối hận trong bao năm qua đều cất giấu ở sâu trong lòng nay liền bộc phát mà nức nở nói.

49. Chương 49: Không Muốn Kết Hôn

Chỉnh sửa :Ori kun

Beta :DongHoa

Nghiêm Hạo đau lòng ôm bà an ủi. Anh biết người đau khổ nhất chính là mẹ của mình, bà yêu thương hai cậu bé như thế, sao lại không đau lòng tự trách cho được.

“Hạo, bác sĩ nói nhóm máu phù hợp với bảo bảo càng ngày càng hiếm, nếu tình trạng này còn kéo dài thì đến khi không có máu nữa, hai đứa cháu của mẹ phải làm sao đây?” Điền Bối Dung hoảng sợ nói. Bà bây giờ đâu còn là một phu nhân cao sang đẹp đẽ như ngày xưa, giờ đây chỉ là một bà trung niên tóc bạc, đang khổ sở vì lo lắng cho hai đứa cháu của mình khiến ai trông thấy cũng không khỏi đau xót.

“Hạo, hay là con cưới Lưu Uyển Nhược đi, khi cô ta mang thai thì mới mong hy vọng cứu được bảo bảo của mẹ. Bác sĩ nói chỉ cần tử cung của anh em thì có khả năng trùng hợp tới 90%. Nhưng nếu như khác mẹ cũng có thể có 50% là trùng hợp, như thế thôi là có hy vọng cứu được hai đứa cháu của mẹ rồi! Tâm can bảo bối của mẹ chưa được 5 tuổi nhưng suốt năm đều nằm trên giường bệnh hỏi sao mẹ không đau lòng cho được? Nếu được, mẹ tình nguyện thay thế bệnh tật cho hai đứa nó!” Điền Bối Dung càng nói càng kích động, càng thêm đau lòng. Hai đứa từ khi mới lọt lòng mẹ là bà ôm ấp chăm sóc cho đến bây giờ, chúng là máu thịt của bà, hỏi sao bà có thể chịu đựng được!

“Mẹ, mẹ bình tĩnh lại một chút có được không? Tội nó là con của con, mẹ nghĩ con không lo lắng sao? Chuyện kết hôn từ từ, ngay lúc này đây con không có tâm trạng để kết hôn. Mẹ hãy cho con thời gian, tin tưởng con, con nhất định sẽ cứu được hai bảo bảo!” Nghiêm Hạo trấn an mẹ của mình để cho bà bình tĩnh lại.

Ở bên ngoài phòng bệnh, Lưu Uyển Nhược tức giận đến tối mặt, gương mặt xinh đẹp tái xanh đầy phần hận.

Chính tai cô nghe anh nói không muốn kết hôn với cô, gần 4 năm nay cô nhẫn nhịn ở bên cạnh chờ đợi anh. Tại sao anh có thể đối xử với cô như vậy? Nhớ năm ấy, đuổi được cô vợ của anh đi, cô lại không may gặp tai nạn, cứ nghĩ tình duyên xong sẽ cùng anh kết hôn.

Nhưng dùng một cái, hai đứa con của anh phát bệnh trầm cảm, rồi sau đó lại phát hiện ra chúng mắc bệnh nan giải làm cho đám cưới của cô và anh phải lùi cho đến hôm nay.

Cô cố gắng thông cảm mà ở bên cạnh anh. Cô cũng nhìn ra Điền Bối Dung cũng không ưa gì cô từ sau sự việc năm ấy!

Nhưng bây giờ, chính bà ta đã mở miệng yêu cầu anh nên cưới cô thì anh còn băn khoăn điều gì nữa? Dù mục đích của bà ta cuối cùng chỉ là muốn cứu hai tên nhóc bệnh hoạn kia, nhưng cô không quan tâm, chỉ cần cô lấy được Nghiêm Hạo và sinh con cho anh thì cần gì quan tâm đến hai tên nhóc suốt ngày sống nhờ máu người khác đó?

Lưu Uyển Nhược căm hận nghĩ. Từ lần bị tai nạn cô đã không thể múa được như xưa, chỉ có thể đóng quảng cáo thương hiệu để duy trì hình tượng “Thiên nga” của mình trong lòng khán giả. Nhưng cô biết, mình bây giờ không còn sức hút nữa vì cô không thể biểu diễn những kỹ thuật tuyệt diệu trên những sân khấu lớn! Bao lần cô cố tìm Mặc Thi Vũ vì chỉ có anh ta là luôn biết cách làm cho cô tỏa sáng, nhưng vô vọng, anh ta biến mất từ lần đó, không quay trở về thành phố A lần nào nữa. Cô chỉ còn biết dựa dẫm vào Nghiêm Hạo, làm đại diện của tập đoàn Nghiêm thị trong những lần làm từ thiện ở khắp nơi khiến cô duy trì được hình ảnh đẹp trong lòng mọi người cho tới giờ.

Từ lâu cô đã định ninh vị trí Nghiêm phu nhân sẽ là của mình, có điều chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Nhưng hôm nay nghe Nghiêm Hạo nói không muốn kết hôn với cô, cô liền vô cùng hoảng loạn. Có thật sự là mình đang nắm anh ở trong lòng bàn tay không? Cô chỉ thấy dường như anh càng ngày càng xa cô mà thôi. Không còn ân ái như trước nữa, anh thờ ơ lạnh nhạt, dù cô muốn cái gì anh cũng không do dự mà đáp ứng. Nhưng ánh mắt, nụ cười của anh lại không dịu dàng như trước nữa, hay anh đã muốn chán cô rồi?

Lưu Uyển Nhược cười lạnh. Cho dù là gì đi nữa thì anh cũng không có quyền quay lưng lại với cô. Anh là của cô!

Khẳng định điều đó ở trong lòng, Lưu Uyển Nhược quay lưng đi ra khỏi bệnh viện. Nghiêm Hạo đưa tay vuốt nhẹ làn da trắng xanh của Thuần Phúc, thằng nhóc này tính cách đều giống anh như đúc, lúc nào cũng nghiêm nghị lạnh lùng. Ánh mắt anh lại dời đến Hạo Khang, thằng bé ấy thì lại giống cô, gương mặt nhỏ nhắn trắng mịn với cặp mắt to tròn, dù hai đứa là song sinh nhưng càng lớn lại mang hai gương mặt khác

nhau. Đã 4 năm trôi qua, anh và Đỗ Long tìm kiếm khắp nơi nhưng vẫn không tìm thấy cô. Ban đầu vì tức giận không cam lòng, cô dám ở dưới mắt anh mà trốn đi. Nhưng càng ngày, nỗi mong nhớ cứ chực chờ thôi thúc lòng của anh. Từng ánh mắt nụ cười, cảm giác mềm mại khi ôm cô trong tay luôn hành hạ anh vào những đêm mất ngủ. Đến khi bảo bảo ngã bệnh, anh lại càng mong tìm được cô hơn bất cứ lúc nào.

Còn Lưu Uyển Nhược ở cạnh bên cạnh anh trong mấy năm nay nhưng chỉ khiến anh càng thêm phiền lòng mà thôi, vì nhận ra tình cảm thật mà mình dành cho cô ta đã không còn, nhưng vẫn cố gượng để ở bên nhau thật khiến anh mệt mỏi đến cực điểm. Mẹ anh bảo anh nên lấy Lưu Uyển Nhược, cho dù có lấy cô ta thì cũng không thể nào mang thai được. Huống chi đối với cô ta, anh đã không còn cảm giác nào nữa. Thân thể quỳ rũ cùng nước hoa đắt tiền nồng nặc chỉ làm cho cơ thể của anh bài xích thêm mà thôi, chỉ càng làm cho anh tưởng nhớ hương thơm nhẹ nhàng của người đó. Không biết cô đã đi đâu trong 4 năm qua với đứa bé của anh.

Nghiêm Hạo càng nghĩ càng làm cho nỗi tương tư thêm giày vò anh. Nhắc điện thoại lên nói với người bên kia đầu dây: “Đỗ Long, cậu hãy tung tin bệnh tình của hai bảo bảo lên khắp các phương tiện truyền thông và tìm người hiến tủy thích hợp, dù tốn bao nhiêu tiền cũng được!”

Đỗ Long trầm mặc: “Cậu đã quyết định rồi à!”

“Ừ, có như vậy mới dụ được người đang ở trong hang ra ngoài, tớ có thể chờ nhưng hai bảo bảo không thể chờ thêm nữa!”

”Lỡ như đứa bé đó không có thì sao?”

”Không có lẽ như, chắc chắn là có!” Nghiêm Hạo khẳng định liền cúp điện thoại. Gương mặt trầm trọng, đôi tay không kiềm chế mà run rẩy. Nếu như điều Đỗ Long nói là sự thật, không, sẽ không có chuyện đó. Lần đầu tiên trong đời anh cảm thấy sợ hãi, lần đầu tiên nhận ra tất cả tiền bạc có trong tay anh đều trở nên vô dụng.

”Yến Nhi, tất cả hy vọng của anh đều đặt vào em!” Anh run giọng nỉ non.

50. Chương 50: Tin Dữ

Chỉnh sửa” Orikun

BeTa ”Đông Hoa

Sáng hôm sau trên tất cả các phương tiện truyền thông đều đưa tin: hai đứa con của người đàn ông Kim Cương của tập đoàn Nghiêm thị mắc bệnh nan y, cần tìm người có tủy phù hợp và chấp nhận hiến tủy, khi đó người hiến tủy sẽ được bồi thường thỏa đáng theo yêu cầu của người đó. Trên tin tức còn kèm theo hình ảnh của hai đứa bé từ lúc còn khỏe mạnh, bụi bặm, người gầy người yếu cho đến hiện tại trông xanh xao vàng vọt nằm ở trên giường khiến ai nhìn thấy cũng phải thương tiếc, xót xa cho bệnh tình của hai bé.

Tin tức tung ra phải nói là chấn động khắp cả nước. Trong khi đó, Nghiêm thị liên thông với tất cả các bệnh viện trong khu vực cũng như các thành phố ở phụ cận. Bởi vì nhóm máu của hai cậu bé thuộc nhóm máu hiếm, cho nên những người muốn đi hiến tủy nhằm mưu cầu lợi ích thì trước đó, người này phải có nhóm máu trùng hợp với người nhận tủy thì mới được các bác sĩ tiến hành xét nghiệm các bước sau đó.

Cho dù như thế cũng có rất nhiều người đến các bệnh viện để làm xét nghiệm tủy, chỉ hy vọng tủy của mình sẽ trùng hợp với một trong hai đứa bé kia. Giỡn sao, đó là người giàu nhất thành phố A nha, nếu như chỉ hiến tủy mà được bồi thường một số tiền khổng lồ thì họ có thể ngồi ăn không lo cả đời rồi.

Nhiều người đến rồi đi trong thất vọng chỉ vì tủy của bọn họ thật sự không phù hợp với người bệnh.

”Hạo, cậu thật sự muốn làm cách này để cứu bảo bảo sao?” Đường Nhật cầm tờ báo chuyên viết về những sự kiện gần đây, đặc biệt là về việc tìm tủy sống cho hai người con của tổng giám đốc tập đoàn Nghiêm thị. Toàn là những người cực phẩm muốn đi xét nghiệm để thử vận may, anh thật sự lo lắng nếu một trong

những người này có tủy phù hợp, liệu hai đứa nhóc kia sau khi hết bệnh có vì thế mà bị nhiễm tính cách cực phẩm của họ không nữa.

Nghiêm Hạo liếc nhìn qua từ báo một cái mà khinh thường. Anh biết rõ trong đầu Đường Nhật đang nghĩ gì, anh quả thực một chút cũng không lo lắng, bởi vì bác sĩ cũng đã nói rất rõ, tủy phù hợp chỉ có thể là anh em với bảo bảo thôi. Nếu ai cũng có thể phù hợp thì với tài phú hiện tại của anh chẳng lẽ lại để cho hai đứa con của mình chịu bệnh tật hành hạ cho đến hôm nay sao? Anh làm như thế là muốn chắc chắn rằng khắp các nước đều sẽ biết tin tức này, và như thế cũng sẽ đến tai của người đó.

Anh đoán chắc cô đã trốn ở nơi nào đó cách rất xa thành Phố A này, cho nên anh mới không tìm được tung tích. Nhưng chỉ cần nơi đó có phương tiện truyền thông hoạt động thì chắc chắn sớm hay muộn cô cũng sẽ biết được tin tức này. Nghiêm Hạo mắt lóe lên tia mong đợi.

Tống Nguyệt Linh đi đến nhà trẻ đón hai bảo bối, hôm nay Ưng Tịnh Nhan làm ca đêm nên cô sẽ chăm sóc cho hai bảo bối. Ưng Tịnh Nhan làm công việc pha chế trong một quán bar nhỏ ở trong thành phố C. Đến bây giờ cô mới biết thì ra lúc trước Ưng Tịnh Nhan từng làm pha chế rượu ở Đế Đô, với kỹ thuật pha chế của cô ấy liền dễ dàng được ông chủ quán bar nhận vào làm.

Quán rất lịch sự, an ninh lại rất tốt, ông chủ cũng đang hoàng nên hai cô cũng không lo lắng nhiều. Còn phần cô thì làm nhân viên thu ngân trong một siêu thị gần nhà, công việc này cũng được gần 3 năm nay rồi, rất thuận lợi. Tiền lương mặc dù không cao nhưng may mắn là tiền thuê nhà trọ trong 3 năm qua vẫn như cũ nên cũng không quá khó khăn. Bà chủ nhà trọ rất quý mến một nhà của cô, hai cô gái xinh đẹp hiền lành, lại thêm hai bảo bối đáng yêu lễ phép khiến ai cũng yêu thích, chính vì vậy mà cuộc sống của bọn cô trôi qua rất tốt. Cô cũng rất hài lòng.

Vừa đến trường của hai bảo bối, từ xa đã nhìn thấy con gái nhỏ của cô đang đứng rất an phận mà đợi mẹ đến đón, bàn tay nhỏ thì nắm chặt cậu bé ở bên cạnh. Bóng dáng nhỏ nhắn, làn da trắng hồng xinh xắn dù là đang mặc bộ váy giản dị cũng rất nổi bật giữa các bạn học khác. Còn cậu bé có khí chất lạnh lùng mà nghiêm nghị ở bên cạnh thì mặc chiếc quần sọt màu xanh đậm, áo sơ-mi trông bình thường nhưng lại toát lên vẻ khác biệt. Ánh mắt cậu bé rất lạnh nhưng khi nhìn cô bé ở bên cạnh mình thì lại ôn hòa như nước, mang theo cưng chiều và yêu thương.

Tống Nguyệt Linh nhìn hai đứa không khỏi yêu thương mà cười. Thằng nhóc này mặc dù lớn hơn bảo bối của cô có hai tuổi nhưng lúc nào cũng làm như ông cụ non vậy, bảo hộ cưng chiều Linh Nhi hết mực. Sở dĩ cô đặt tên cho con gái là Đinh Nhã Linh là muốn hoài niệm một chút về kiếp trước của mình. Cô không khỏi nhớ đến hai đứa con trai nhỏ của cô, chắc giờ đây cũng trạng như Khắc Thiên nhỉ?

“Mẹ! Anh Khắc Thiên, mẹ đến rồi kìa!”

Đang ngăn người nhớ lại chuyện cũ, bỗng một giọng nói trong veo vui mừng của con gái vang lên cắt ngang dòng hồi tưởng của cô. Cô mỉm cười vẫy tay với con gái, chân bước nhanh hơn.

Đinh Nhã Linh sà vào lòng mẹ, mỉm cười vui vẻ. Còn cậu bé Thiên Khắc thì chào cô xong liền đứng im lặng ở bên cạnh. Cô nắm tay hai bé cùng nhau chậm rãi trở về nhà.

“Mẹ, hôm nay con được cô giáo khen vẽ tranh đẹp đấy. Con hát cũng hay nữa nha!” Cô bé được mẹ nắm chặt lấy tay, miệng không ngừng riu rít kể chuyện mà bé đã trải qua hôm nay. Cậu bé nhìn cô gái nhỏ, khỏe môi cong lên, chỉ im lặng lắng nghe câu chuyện của bé.

“Vây à, thế bảo bối đã vẽ gì vậy?” Cô cười ngọt ngào hỏi.

“Con vẽ về gia đình chúng ta, có mẹ, có dì Tịnh Nhan và còn có anh Thiên Khắc nữa.” Cô bé hào hứng nói, chợt nhớ tới điều gì, ánh mắt bé liền ảm đạm xuống nhưng rất nhanh đã giấu đi. Nhưng động tác nhỏ đó cũng làm cho Tống Nguyệt Linh nhạy cảm nhận ra.

“Linh Nhi sao thế?” Cô lo lắng hỏi, đứa bé này từ lúc sinh ra đến giờ luôn hiểu chuyện hơn những bé khác cùng lứa tuổi, rất ít khi mè nheo khóc nhè, làm cô yêu thương không thôi.

“Không có gì ạ, tại con đói bụng thôi!” Cô bé ngẩng đầu lên nhìn mẹ của bé, mỉm cười nhưng ánh mắt tròn xoe kia lại có tia giấu giếm khiến Tống Nguyệt Linh nghi ngờ không thôi, nhưng cô tôn trọng con, không cố hỏi thêm gì nữa.

Ba người, hai nhỏ một lớn cùng đi về nhà.

Tống Nguyệt Linh đang loay hoay nấu ăn trong bếp, còn hai cô cậu nhóc thì đang ngồi trên salon vui vẻ cùng xem tivi. Thiên Khắc nhìn cô bé hỏi: “Sao em không nói cho dì Yến Tử biết?”

“Em không muốn mẹ buồn rồi lo lắng.” Cô bé có chút mất mát nói.

Thật ra hôm nay ở lớp, đề tài vẽ về gia đình của các bé, cả lớp ai cũng vẽ ba và mẹ, chỉ có bức tranh của cô bé là không có ba khiến cho các bạn trong lớp đều cười nhạo, còn trêu bé là đến ba mà cũng không có. Cô bé mới không cần quan tâm bị các bạn cười nhạo, nhưng sâu trong thâm tâm, cô bé vẫn rất muốn biết ba của mình là ai? Tên của ba là gì? Mẹ không bao giờ nhắc đến, cũng không nói cho bé biết ba của bé trông như thế nào, cho nên bé cũng không dám hỏi mẹ.

Không khí giữa hai đứa trẻ bỗng trở nên nặng nề vốn không nên xuất hiện tình cảnh như thế này giữa bọn trẻ mới đúng.

Bỗng Ưng Tịnh Nhan chạy vào nhà, sắc mặt trầm trọng lo lắng. Thiên Khắc chưa thấy mẹ như vậy bao giờ, cũng liền lo lắng theo cô. Cô không nhìn tới hai đứa bé, chỉ đi thẳng vào bếp, nhìn thấy Đinh Yến Tử đang vui vẻ nấu ăn thì không kiềm được đau lòng, giọng nói có chút nghẹn lại: “Yến Tử.”

“Chị Tịnh Nhan, sao hôm nay chị về sớm thế, đã có chuyện gì sao?” Tống Nguyệt Linh nhìn thấy Ưng Tịnh Nhan sắc mặt tái nhợt đến dọa người, cô lo lắng hỏi.

“Yến Tử, cái này.” Tịnh Nhan run giọng, cầm tờ báo sắp bị mình nhào nát ở trong tay đưa cho Tống Nguyệt Linh, cô khó hiểu cầm lấy tờ báo nhìn, đập vào mắt cô chính là tiêu đề “Tổng giám đốc Nghiêm thị tìm tủy cứu con trai”.

Cô chấn động, một cổ bất an dâng lên, vội vàng đọc nội dung phía dưới của tiêu đề, càng đọc cô càng run rẩy, tim như bị người ta bóp nghẹn đến khó thở. Trời ơi, có ai cho cô biết đây là bảo bảo của cô sao? Đây là hai đứa con mà hơn một ngàn ngày qua cô vẫn nhớ thương trong mỗi đêm thức giấc luôn cảm thấy hụt hẫng mất mát sao?

Tống Nguyệt Linh đau lòng không thở nổi, nhìn hai đứa bé xanh xao ốm yếu nằm trên giường bệnh ở trong hình, chỉ cảm thấy một trận choáng váng. Ưng Tịnh Nhan ôm lấy cơ thể lung lay sắp ngã của Đinh Yến Tử, cô đau lòng khóc nức lên: “Yến Tử, bình tĩnh lại, đừng làm chị sợ!”

Nhìn gương mặt tái nhợt trong suốt của Đinh Yến Tử thật sự dọa chết Ưng Tịnh Nhan, cô vừa đến quán bar chuẩn bị làm việc, nhìn thấy tờ báo trên bàn ai đọc xong để đó, vốn dĩ cô không quan tâm tới báo chí lắm nhưng đọc được tin tức này không khỏi làm cô khiếp sợ không thôi. Hai đứa bảo bảo đó là nỗi đau, là thương nhớ của Đinh Yến Tử, dù cuộc sống bây giờ trôi qua rất vui vẻ nhưng cô biết những lúc nhìn Thiên Khắc, ánh mắt của cô ấy luôn hiện lên mất mát. Hai đứa con phải chịu bao nhiêu đau đớn mới sinh ra, giờ đây lại bệnh như vậy hỏi ai mà không đau lòng.

Tống Nguyệt Linh nghe thấy giọng của Ưng Tịnh Nhan, cô cố gắng bình tĩnh lại, tay run run đọc từng chữ trên bài báo, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

51. Chương 51: Gặp Lại Tống Luật

BeTa :ĐongHoa

Đinh Yến Tử đọc từng chữ từng chữ thật kỹ nội dung trên bài báo. Nước mắt như vỡ đê mà ào ào rơi xuống, bờ vai run kịch liệt, nước mắt rơi lên trên gương mặt thiếu sức sống của hai bảo bảo trong hình, càng thêm quặn luyến đau lòng.

Ưng Tịnh Nhan thương xót đau lòng khuyên nhủ: “Trở về gặp bảo bảo đi, biết đâu em và Linh Nhi cứu được hai cậu bé thì sao!” Ưng Tịnh Nhan suy nghĩ thật kỹ rồi nhưng vẫn ngập ngừng mà nói ra.

Tổng Nguyệt Linh sững người, lời nói của Ông Tịnh Nhan như đánh vào tận nội tâm sâu thẳm của cô, đôi mắt mờ nước như sáng lên. Đúng rồi, cô phải trở về để cứu hai bảo bối của cô, phải trở về thôi! Tổng Nguyệt Linh hoảng loạn lắm lắm, tay chân lỏng lẻo không biết phải bắt đầu từ đâu, tầm mắt mờ hồ vì nước mắt chật vật không chịu nổi.

“Yến Tử, em bình tĩnh lại đi! Em phải suy nghĩ làm sao để quay trở về chứ? Nên nhớ, em còn có Linh Nhi cần em phải chăm sóc nữa đấy.” Ông Tịnh Nhan cao giọng khiến cho Đinh Yến Tử bình tâm lại.

Tổng Nguyệt Linh ngẩn người, phải rồi, cô còn có Linh Nhi của cô. Bây giờ cô quay về như thế nào đây, trong khi cô đã cố gắng tìm cách chạy khỏi người đàn ông đó? Nhưng cô không thể bỏ mặc hai bảo bối của cô, để chúng một mình chống chọi với bệnh tật được. Mặc dù có thể cứu được bảo bối hay không cô cũng không nắm chắc, nhưng giờ phút này, cô quyết định phải ở bên cạnh hai bảo bối của cô, để bù đắp lại những năm tháng hai đứa con tội nghiệp của cô phải xa cách mẹ của chúng. Cô phải mạnh mẽ để bảo vệ ba đứa con của cô, không để cho người ta tùy thời mà cướp đoạt chúng, rồi bắt cô phải xa con của mình thêm lần nào nữa. Nhưng cô phải làm như thế nào đây, trong khi hoàn cảnh hiện tại của cô lại là thân cô thế cô chứ?

Gương mặt Tổng Nguyệt Linh bình tĩnh, trong đầu lại là cấp tốc suy tính tìm cách. Chợt trong đầu lóe lên một ý tưởng, tia kiên định trong mắt lướt nhanh qua, có lẽ cô phải quay trở về gặp những người mà đời này cô vốn tưởng sẽ không thể gặp được. Nhưng vì bảo bối, cô đành phải liều một lần thôi.

Tổng Luật thưa nay nhận được điện thoại của một người xa lạ, người đó lại muốn nói cho anh biết chuyện của chị Tổng Nguyệt Linh của anh. Tuy rằng người đó nói chuyện lấp lửng để lộ nhiều sơ hở trong lời nói nhưng không hiểu sao, trong lòng anh lại dâng lên nỗi xúc động mà muốn gặp mặt người đó một lần. Cho nên anh điên rồ mà đặt trợ lý chuẩn bị một vé máy bay đi ngay ngày hôm nay cho anh đi tới thành phố C.

Trên đời này, người mà Tổng Luật thương nhất và muốn bảo hộ nhất, chính là người chị hiền lành và yếu đuối của mình, Tổng Nguyệt Linh. Chị của anh nhìn bề ngoài lạnh nhạt, chuyện gì cũng không cưỡng cầu nhưng anh biết, tận sâu trong tâm hồn chị lại là người rất nhạy cảm và dễ dàng bị tổn thương. Cho nên chị ấy luôn giấu bản thân mình vào vỏ ốc, chỉ để tự bảo vệ mình không phải bị bất cứ tổn thương nào.

Khi đó anh còn đang học ở xa, nghe tin chị của mình kết hôn bằng một cuộc hôn nhân thương mại, anh đã rất tức giận, cha Tổng của anh lại có thể vì công ty mà đẩy chị ấy vào cuộc hôn nhân không có tình cảm như thế. Thật lòng anh rất muốn biết cuộc sống kết hôn của chị ra sao? Gọi điện hỏi thăm mẹ thì bà lại nói chị vẫn ổn, nhưng dùng một cái lại nghe chị bị tai nạn rồi mất đi. Anh bàng hoàng không thể tin được, đau lòng đến chết lặng đi.

Có một khoảng thời gian anh không dám đối mặt với chuyện này, lựa chọn học hành để quên nó đi, thậm chí không dám gọi điện về cho cha mẹ Tổng. Anh rất sợ lại phải nghe mẹ hay cha nói chị ấy thật sự đã ra đi. Cho đến khi cha Tổng đích thân gọi điện cho anh, cầu khẩn anh trở về tiếp quản tâm huyết của ông. Mặc dù anh rất bất mãn về việc làm của cha đối với chị gái như thế, nhưng anh lại không thể nhẫn tâm để công ty cứ thế sụp đổ. Chị gái đã vì công ty này mà hy sinh cuộc hôn nhân của mình thì anh làm sao có thể làm ngơ đứng ở bên ngoài mà ngồi nhìn?

Nội bộ công ty có biến, mà tại lúc nhạy cảm như thế thì hợp đồng lớn nhất của công ty bên phía Nghiêm thị lại đột ngột bị hủy bỏ. Người đó là anh rể của anh, mặc dù anh chưa gặp anh ta lần nào, có chăng chỉ là nhìn thấy trên truyền thông mà thôi. Anh thật sự rất phẫn hận người anh rể này, không ngờ anh ta lại tuyệt tình như vậy. Chị anh chết chưa được bao lâu mà anh ta liền trở mặt chấm dứt hợp đồng, làm cho công ty rơi vào khủng hoảng.

Bác hai của anh lại là người không có tình nghĩa, nhẫn tâm muốn đẩy Tổng thị vào ngõ cụt. Cha anh nhập viện vì không chịu nổi cú sốc, anh không kiềm chế tức giận nên động thủ đánh người bác tham lam vô tình ấy. Cứ nghĩ mọi chuyện thế là không còn cách vãn hồi, nhưng không ngờ Nghiêm thị lại một lần nữa chủ động muốn ký hợp đồng với Tổng thị. Hợp đồng này không sai, vừa vắn vựt đẩy Tổng thị và cha Tổng của anh. Mặc dù không hiểu lý do gì mà bên phía Nghiêm thị lại đổi ý giúp công ty anh, nhưng vì công ty và cha, anh không thể một lần nữa cúi đầu cảm ơn sự bố thí của anh ta.

Cũng chính là lúc đó, Tổng Luật anh đã thề trong lòng, anh nhất định sẽ làm cho Tổng thị đứng vững trong giới thương trường ở thành Phố A này, sẽ không phải nhờ vả sự bố thí của một ai, nhất là Nghiêm thị. Bây

giờ điều anh muốn đã trở thành sự thật, mấy năm nay anh không ngừng tìm tòi và định hướng cho Tổng thị từng bước đột phá trong ngành bảo hiểm và trở thành một công ty bảo hiểm lớn nhất thành phố A, đồng thời cũng lan sang thị trường nước ngoài. Cha Tổng rất tự hào về đứa con trai này của mình, còn anh chỉ cảm thấy tiếc nuối vì lúc trước mình không đủ bản lĩnh để bảo vệ công ty cũng như người chị duy nhất mình.

Tổng Nguyệt Linh chuẩn bị đi tới cuộc hẹn, cô hơi lo lắng và khẩn trương, cô không biết người đó có tin những lời hoang đường mà cô sắp nói ra hay không? Nhưng cô phải thử, mấy năm nay cô vẫn lặng lẽ dõi theo bọn họ nên cô biết cậu đã cứng cáp và tài giỏi như thế nào, cô rất hãnh diện vì cậu ấy. Hôm nay cô muốn nhờ bộ cánh mạnh mẽ này của cậu để bảo vệ cuộc sống của ba mẹ con cô.

Tổng Nguyệt Linh không cho phép mình lùi bước, cô kiên định nắm tay con gái đi vào khách sạn lớn nhất của thành phố C. Tổng Luật nhìn cô gái trẻ thanh tú nắm tay một bé gái đáng yêu đi về phía anh. Anh hơi ngạc nhiên, chẳng lẽ là cô ấy chính là người mà anh muốn gặp sao? Mặc dù nhìn cô thanh tú nhưng trang phục trên người nhìn cũng đủ biết là người thuộc tầng lớp bình dân rồi, làm sao quen biết Tổng Nguyệt Linh, thiên kim của Tổng thị và là chị của anh chứ?

Mặc dù có hoài nghi nhưng anh vẫn không biểu lộ ra, kiên nhẫn đợi hai người một lớn một nhỏ tiến tới gần anh. Nhìn càng lâu, cô gái này lại làm cho anh có cảm giác thật quen thuộc, khiến anh có chút xúc động không biết tên, làm anh có chút hoảng hốt mà ngẩng người. Gương mặt đó rõ ràng chỉ mới gặp lần đầu nhưng tại sao, hơi thở trên người cô ta lại quen thuộc đến thế?

Tổng Nguyệt Linh nắm tay con gái bước tới gần Tổng Luật, còn một đoạn nữa là đến chỗ anh, nhưng cô lại ngừng lại quan sát anh. Người đàn ông một thân tây trang sang trọng. vóc dáng anh tuấn, gương mặt ấm áp sáng ngời mang theo một chút uy nghiêm của ông chủ lớn. Khí chất của em trai cô khác xa với Nghiêm Hạo. anh ta thì lạnh nhạt mà xa cách, còn Tổng Luật lại khiến cho người ta thân thiết mà muốn gần gũi.

Tổng Nguyệt Linh vui mừng mà chua xót, hốc mắt đỏ lên. Tổng Luật nhìn thấy cô gái nhỏ đứng ở trước mình, rồi nhìn mình đánh giá, gương mặt cô thể hiện đủ mọi cảm xúc, lúc thì vui mừng, quyến luyến thân thiết, bây giờ thì khổ sở, bất đắc dĩ mà đau lòng. Cô như thế làm anh nghi hoặc không thôi.

“Cô là người gọi điện thoại cho tôi?” Giọng anh tuy hỏi nhưng lại là khẳng định nói.

Tổng Nguyệt Linh không trả lời, nhẹ nhàng nói với cô trợ lý ở bên cạnh: “Cô dẫn bé ra ngoài trông hộ tôi một lúc được không? Tôi muốn nói chuyện riêng với Tổng tiên sinh!”

Cô trợ lý liếc mắt nhìn Tổng Luật, thấy anh gật đầu thì tiến lên cười dịu dàng với cô bé: “Bảo bối ra ngoài chơi với dì một lát nhé, mẹ nói chuyện với chú xong sẽ ra với con!”

Cô bé Nhã Linh nhìn mẹ rồi nhìn chú anh tuấn ở trước mặt, trong mắt có tia nghi ngờ nhưng vẫn nhu thuận gật đầu, đưa bàn tay nhỏ ra cho cô trợ lý nắm lấy.

52. Chương 52: Cùng Nhau Trở Về

BeTa ;Đông Hoa

Tổng Nguyệt Linh đứng nhìn cô trợ lý dắt tay con gái đi khuất cánh cửa, gương mặt đang mỉm cười liền thu lại, quay lại đối diện với Tổng Luật, từ tốn ngồi xuống: “Em đã trưởng thành , tài giỏi như vậy , chắc cha rất tự hào về em, chị cũng vậy!” Tổng Nguyệt Linh bình tĩnh nhìn Tổng Luật, giọng nói có chút xúc động mà run rẩy.

Tổng Luật khiếp sợ nhìn cô gái trước mặt, cách nói chuyện của cô làm anh khó hiểu, làm cho tim anh như nhói, càng khiến anh không muốn tin điều điên rồ mà anh đang nghĩ tới. Anh bình tĩnh nhìn cô gái trước mặt, gần giọng hỏi: “Cô nói vậy là có ý gì?”

“Luật, nếu chị nói chị là Tổng Nguyệt Linh, em có tin không?”

Tổng Luật giật mình sững sờ nhìn cô, vẻ mặt như muốn nói “không thể nào”.

“Chị cũng biết chuyện này rất khó để cho em và mọi người tin tưởng, nên bao lâu nay chị chấp nhận im lặng và sống cuộc đời khác!” Cô ưu thương mắt mắt nói: “Luật, em có nhớ năm sinh nhật 10 tuổi của chị không? Lúc đó, em vì muốn cha mẹ bỏ hết công việc để về tổ chức sinh nhật cùng chị, nên nói dối mình bị trật chân khiến cho hai người ấy lo lắng mà vội vã quay về. Nhưng rốt cuộc, em lại thật sự là bị té cầu thang và trật chân, cho nên buổi tối đó mọi người cùng nhau vào bệnh viện với em và quên luôn sinh nhật của chị. Sau đó, em rất hối hận cùng tự trách vì chính mình lại làm hỏng đêm sinh nhật của chị. Luật, từ nhỏ em lúc nào cũng lo lắng chăm sóc cho chị, điều chị may mắn nhất chính là có một người em trai là em!” Tổng Nguyệt Linh hoài niệm chuyện thuở nhỏ của hai người, đôi môi nở nụ cười ngọt ngào mà có chút xúc động, hốc mắt đỏ lên.

Tổng Luật trong lòng chấn động mãnh liệt, không cách nào tin nổi có chuyện hoang đường như vậy. Rõ ràng gương mặt ở trước mắt này so với Tổng Nguyệt Linh trẻ hơn rất nhiều, gương mặt này cũng chỉ được coi là thanh tú, không thể đem so với vẻ đẹp lạnh nhạt mà cao sang của chị anh. Người trước mặt này sao có thể là chị của anh được? Nhưng sự việc vào buổi sinh nhật năm đó cũng chỉ có chị gái và anh biết mà thôi, rốt cuộc đây là có chuyện gì đang diễn ra? Trong lòng Tổng Luật không rõ cảm giác quỷ dị đang dâng lên này là vì sao, nó khiến anh không biết nên nói gì vào lúc này.

“Chị biết em không thể chấp nhận việc này ngay được, chính chị cũng không thể tin nữa là. Sau khi xảy ra tai nạn năm đó, chị đinh ninh là mình đã chết rồi nhưng khi ý thức được là có chuyện gì thì linh hồn của chị đã ở trong thân xác này rồi. Cô bé mồ côi này vì một lý do nào đó mà chết đi, còn chị lại được sống lại bằng cuộc đời của cô bé này cho tới bây giờ!” Giọng nói của Tổng Nguyệt Linh nhàn nhạt vang lên, nhẹ nhàng thấm sâu vào tâm trí của Tổng Luật.

“Cô, cô thật sự. à không, chị, chị là Tổng Nguyệt Linh thật sao? Nhưng vì sao khi chị sống lại lại không tìm về Tổng gia?” Tổng Luật khiếp sợ nhìn cô, miệng có chút lắp bắp hỏi.

“Em nghĩ ba mẹ sẽ tin chuyện hoang đường này sao? Chị cũng không muốn dọa hai người chết khiếp, Tổng Nguyệt Linh thật sự đã chết rồi, thân xác đang nằm dưới lòng đất lạnh kia, có lẽ bây giờ cũng đã không còn nguyên vẹn nữa rồi. Thân thể của chị bây giờ chính là vay mượn của người khác, mà chị cũng không còn tư cách hay can đảm để quay về gặp bọn họ!” Cô ngậm ngùi có chút chua xót nói.

“Vậy tại sao bây giờ chị lại cho em biết?”

“Chị có việc muốn nhờ em giúp đỡ!” Cô chột dạ, có chút khó xử nói.

“Nếu chị không có việc nhờ tôi, thì cũng không bao giờ có ý định đi tìm tôi, có phải không? Vì cái gì mà chị lại vô tình đến vậy? Chị có biết tôi đau khổ như thế nào khi biết chị gặp tai nạn hay không?” Tổng Luật tức giận, đau khổ từng câu từng chữ nghẹn ngào ở trong ngực nói ra.

“Chị xin lỗi, Luật, chị không dám chắc gia đình sẽ tin tưởng lời của chị nói. Chị chỉ có thể đứng nhìn từ xa để dõi theo mọi người mà thôi. Chị xin lỗi, chị sai rồi, xin lỗi em!” Tổng Nguyệt Linh nghẹn ngào, nước mắt rơi xuống. Có thể cô thật sự đã sai rồi, cô đã không nghĩ tới cảm thụ của đứa em trai này của cô, người lúc nào cũng yêu thương, lo lắng cho cô. Cô ích kỷ chỉ muốn sống cuộc đời riêng của chính mình, cô thật sự đã sai rồi.

Nhìn cô đau lòng tự trách, nước mắt càng mãnh liệt rơi xuống, Tổng Luật càng đau lòng nhìn cô. Anh tin cô, dù cho có hoang đường tới đâu đi nữa, thì người ở trước mặt này chính xác là chị của anh. Càng khiến anh tức giận là cách cô cứ như thế mà rũ bỏ gia đình, để rồi một mình nhận lấy khổ sở về mình. Nhìn hình dáng mặc dù đã khác đi, nhưng vẻ ngoài hiện tại này của cô, nhìn thôi cũng biết cuộc sống trong mấy năm qua cũng không sung sướng gì.

Nhìn bờ vai cô run rẩy, anh thương tiếc ôm cô vào lòng, nội tâm mừng như điên vì chị anh không hoàn toàn biến mất, dù thân thể có khác nhưng cô vẫn là người chị mà anh yêu quý: “Ngốc quá, sao em lại không tin? Chỉ cần là chị nói, em đều sẽ tin. Nhưng vì cái gì lại không nói cho em biết sớm, cha mẹ và em rất đau buồn vì phải mất chị, chị biết không?”

Tổng Nguyệt Linh được em trai ôm vào lòng, thân thiết cùng dịu dàng nói như thế, bao nhiêu uất ức khổ sở trong thời gian qua, lại vì sự ấm áp này mà tuôn trào mãnh liệt làm cho cô không cách nào kìm được mà

khóc rống lên: “Chị xin lỗi, thực xin lỗi!”

Tổng Luật siết chặt vòng tay của mình đang ôm cô, ánh mắt dịu dàng an ủi. Thật tốt quá, lần này anh nhất định sẽ bảo vệ chị thật tốt!!!

Tổng Nguyệt Linh cùng con gái ngồi trên xe chạy thẳng ra sân bay để trở về thành phố A, riêng Ưông Tịnh Nhan thì muốn ở lại, cô ấy vẫn chưa sẵn sàng để trở về, nên cô cũng không nỡ ép buộc cô ấy, Tịnh Nhan cần thời gian đổi mới.

Tổng Luật ngồi kế bên hai người, ánh mắt yêu thương nhìn công chúa nhỏ nhu thuận ngồi ở trong lòng của cô. Nghe cô kể lại những gì mà cô phải trải qua trong mấy năm nay, không khỏi khiến cho anh đau lòng không dứt. Điều khiến cho anh khiếp sợ nhất chính là chị ấy lại một lần nữa có quan hệ với Nghiêm Hạo, mà giữa bọn họ cũng đã có ba đứa con với nhau. Xem ra nhân duyên của chị gái và anh ta thật sự không bình thường rồi. Cũng chính vì thế mà anh lại càng oán hận hắn ta, thêm một lần nữa khi hắn lại nhấn tâm tổn thương chị mình. Anh cũng biết lý do vì sao chị ấy lại muốn quay về nơi đó như vậy. Lần này, anh sẽ không để cho Hắn ta có cơ hội nào làm tổn thương chị của anh..

Ánh mắt Tổng Luật kiên định hạ quyết tâm, chợt phát hiện ra cô gái nhỏ đang nhìn anh với dáng vẻ dò xét, ánh mắt tròn xoe mang nhiều tia nghi ngờ. Anh dịu dàng cười sủng nịnh nói: “Có muốn cậu ôm con không?”

Tổng Nguyệt Linh nhìn cô gái nhỏ ở trong lòng, mỉm cười yêu thương nói: “Con qua ngồi với cậu đi!”

Tổng Luật ôm cô gái nhỏ để cô bé ngồi lên trên đùi mình, nắm lấy bàn tay nhỏ xinh mà vuốt ve thương yêu nói: “Con có chuyện muốn nói với cậu sao? Đừng sợ, con muốn gì cứ nói ra, ?” Nhìn điệu bộ muốn nói lại thôi của cô bé khiến anh buồn cười không thôi.

“Chú, chú có phải là ba ba của Linh Nhi không?” Một giọng nói trẻ con có phần rõ ràng cùng khẳng định làm cả hai người lớn phải giật mình, dở khóc dở cười nhìn cô bé: “Tại sao con lại nghĩ như vậy?” Tổng Nguyệt Linh có chút khó hiểu hỏi bé con.

“Vì, vì từ đó đến giờ mẹ đâu có thân thiết với chú nào như vậy đâu. Nhưng khi mẹ gặp chú này lại khóc như thế, sau đó còn cùng nhau trở về nhà chú ấy nữa, cho nên Linh Nhi mới nghĩ chú ấy là ba ba của con. Trong tivi vẫn thường chiếu như vậy mà. Vậy, chú có phải là ba ba của con không?” Cô bé hồn nhiên nói, mang theo chút mong đợi nhìn Tổng Luật, trong khi đó, Tổng Nguyệt Linh lại đau xót mà nhìn con gái. Cô biết con bé vẫn rất mong muốn gặp mặt ba của mình một lần, nhưng lại không nói ra mà thôi.

Tổng Luật có chút đau lòng nhìn cô bé, không nỡ dập tan hy vọng của bé, anh chỉ có thể nhẹ nhàng ôm chặt lấy bé thì thầm: “Cậu không phải là ba ba của Linh Nhi, nhưng cậu là người thân nhất của mẹ Linh Nhi, sau này cậu cũng sẽ yêu thương Linh Nhi giống như mẹ đã yêu thương con vậy, có được không?”

“Dạ!” Cô bé có chút thất vọng cúi đầu xuống, bé cứ tưởng đã được gặp ba rồi chứ, không ngờ lại là không phải. Tổng Luật nhìn bé như thế có chút không đành lòng, nói: “Nhưng lần này trở về, cậu sẽ cho Linh Nhi gặp ba, Linh Nhi chịu không?”

“Có thật không ạ?” Gương mặt đang ửng rỏ bỗng chốc sáng bừng lên, giọt nước mắt lấp lánh trong hốc mắt còn chưa kịp rơi xuống khiến người ta chỉ muốn thương yêu cô bé thật nhiều.

“Thật! Cậu sẽ không gạt Linh Nhi, không tin bé có thể hỏi mẹ ”

“Mẹ, có thật con sẽ được gặp ba ba không?” Ánh mắt bé tràn ngập hy vọng nhìn Tổng Nguyệt Linh khiến lòng cô không khỏi đau nhói, cô cười dịu dàng gật đầu với bé nhưng trong lòng thầm nói, không chỉ gặp mặt ba của con, mà còn có hai anh trai tội nghiệp của con nữa.

53. Chương 53: Đoàn Tụ

BeTa; DongHoa

Tổng Nguyệt Linh cùng con gái và Tổng Luật, ba người cùng nhau trở về Tổng gia. Khi vợ chồng Tổng Văn nhìn thấy con trai mang theo một cô gái trẻ và bé gái đáng yêu cùng nhau trở về nhà thì rất ngạc nhiên.

Nhưng sau khi nghe được những gì Tổng Luật nói với bọn họ, thì ngoại trừ khiếp sợ không tin nổi, bọn họ cũng không biết nói thêm bất cứ lời nào nữa.

Tổng Nguyệt Linh cũng lần lượt nói lên những chuyện mà ngày xưa cô từng trải qua với hai người họ. Nghe lại những chuyện đó làm cho vợ chồng Tổng Văn chỉ có thể kinh ngạc cùng hoang đường mà thôi, nhưng sau đó lại là xúc động và vui mừng. Nếu không phải là con gái đã mất của bọn họ thì cô gái ở trước mặt này làm sao có thể biết rõ ràng những chuyện đó như vậy?

Mẹ Tổng nhìn cô bật khóc, bà vội vàng ôm cô vào trong lòng mình để cảm nhận được hơi ấm phát ra từ người cô, nó muốn nói rằng con gái Nguyệt Linh của bà vẫn còn sống. Cảm ơn trời Phật đã thương xót cho nỗi đau mất con gái của bà! Bà cứ ngỡ mình đã vĩnh viễn mất đi đứa con gái duy nhất này, cho dù bà có vì công việc làm ăn mà từ nhỏ không gần gũi với đứa cô, nhưng hơn ai hết, đều là máu thịt của bà đứt ruột để ra, hỏi sao không thương không đau cho được? Ông trời đối xử với bà không tệ, đã khiến cho con gái trở về bên cạnh bà, dù cho nó bây giờ có mang hình hài khác đi nữa. Lần này, bà sẽ hảo quý trọng đứa con này thật tốt.

Tổng Văn cũng rất xúc động, đôi mắt ông cũng đã đỏ hoe lên nhưng vì ông là một người đàn ông, hơn hết lại là một người cha nghiêm nghị, cho nên ông không thể bày tỏ nỗi lòng nhớ thương con như vợ được. Nhưng đôi bàn tay này lại run rẩy bán đứng nỗi lòng của ông, trong thâm tâm ông nhẹ thở ra một hơi ghen ngào áy náy.

Thật ra trong mấy năm nay ông vẫn luôn tự trách mình vì đã ép buộc con gái phải lấy Nghiêm Hạo, bao nhiêu năm nay, nỗi hối hận cùng mất mát này đã luôn giày dờ ông không biết bao nhiêu đêm mất ngủ. Nhìn đứa con gái vượt qua sinh tử để trở về bên vợ chồng ông, ông mới nhận ra, gia đình và sự hạnh phúc của những người ta thương yêu mới là quan trọng nhất, tiền bạc, lợi danh cũng chỉ là vật ngoài thân. Hiện tại nhìn con gái trở về, gia đình có thể sống vui vẻ bên nhau, ông cũng không còn mong muốn gì hơn nữa.

Tổng Nguyệt Linh bước xuống chiếc xe Bugatti Veyron màu xanh đen mạnh mẽ và sang trọng, do Tổng Luật chuẩn bị cho cô. Dù biết trong mấy năm nay, Tổng thị dưới sự lãnh đạo của Tổng Luật đã ngày càng vững bước và tiến xa hơn, nhưng tận mắt chứng kiến sự đổi mới này, cô mới chân chính cảm nhận được sự thành công và không ngừng phát triển của nó, không khỏi bất ngờ và vui mừng.

Sau khi sum họp với gia đình, mọi người đều rất yêu thương, chăm sóc cho hai mẹ con cô. Cha mẹ Tổng cũng đã làm thủ tục nhận cô làm con nuôi và chuyển hộ khẩu về lại Tổng gia, chuyện này không khỏi làm cho cô cảm thấy buồn cười. Một vòng nhân sinh, từ con ruột lại trở thành con nuôi, đúng là cuộc đời chuyển gì cũng có thể xảy ra.

Cô ngược nhìn bệnh viện to lớn ở trước mặt, trong lòng có khẩn trương lo lắng cùng kích động. Hai bảo bảo của cô đang ở đây, ngay trong bệnh viện này, hỏi sao cô không kích động cho được? Đã hơn 4 năm, 4 năm cô chưa một lần gặp mặt lại chúng .

Sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa ở Tổng gia, cô vội vàng đi thăm hai đứa bé, cô không thể kiên nhẫn chờ đợi thêm phút nào nữa. Hiện tại cô rất muốn biết tình hình của hai bảo bảo như thế nào? Giao con gái cho cha mẹ Tổng chăm sóc, cô liền một đường đi thẳng đến bệnh viện. Còn hai ông bà Tổng cũng là rất thương yêu cô cháu gái đáng yêu này, bọn họ chỉ hận không thể đáp ứng hết tất cả những gì mà công chúa nhỏ mong muốn ..

Hít sâu vào một hơi cho bình ổn cảm xúc, cô thẳng người đi vào bên trong bệnh viện. Tổng Luật đã cho điều tra, biết được tầng lầu cũng như số phòng của bảo bảo, cô không cần hỏi thăm ai, chỉ một đường vào thang máy lên thẳng đến tầng 9, số phòng 001 là cô có thể gặp hai đứa con mà cô luôn khát khao mong nhớ đến nao lòng .

Tổng Nguyệt Linh nhìn số phòng mà tự giễu, đúng là phong cách của anh ta. Lúc nào cũng chỉ chọn con số đầu tiên 0, một người đầy tự tin và kiêu ngạo. Cô cố giữ bình tĩnh, gõ cửa phòng.

Chưa đầy 1 phút, cánh cửa nặng nề nhẹ mở ra. Dì Phùng nhìn người đang đứng ở trước mặt thì vô cùng ngạc nhiên, bà cứ tưởng là do mình hoa mắt. Cô mỉm cười, thân thiết chào hỏi.

“Dì Phùng, đã lâu không gặp! Dì khỏe không?”

“Ồ, Cô chủ?” Dì Phùng không dám tin, run giọng nói thử.

“Vâng, nhưng bây giờ con không còn là cô chủ nữa, dì cứ gọi con là Yến Tử được rồi. Hôm nay con đến thăm con của con, dì cho con vào được chứ?” Giọng cô cứ nhàn nhạt bình tĩnh mà nói, nhưng có trời mới biết, cô là đang hồi hộp như thế nào.

“Cô chủ, mau mau vào trong! Xin lỗi, tại dì bất ngờ quá nên mới thế.” Dì Phùng rồi rít nhường đường cho cô.

Tống Nguyệt Linh bước vào căn phòng rất rộng rãi, có thể bằng ngôi nhà của cô đã từng ở trước đây. Nhưng căn phòng này lại quá vắng lặng, phẳng phất ra hơi thở lạnh lẽo. Xung quanh bốn vách tường là một màu trắng tinh khiết nhưng lại khiến cho tâm trạng của người ở trong căn phòng này càng thêm nặng nề uất ức. Mùi thuốc sát trùng thoang thoảng khắp nơi, cô bất giác nhíu mày.

Không đợi dì Phùng dẫn đường, cô đã nhìn thấy hai chiếc giường được kê sát gần nhau, đặt ở gần cửa sổ. Hai bóng dáng nho nhỏ đang nằm trên đó, yên lặng, không phát ra bất cứ âm thanh nào. Sóng mũi bỗng chốc hơi cay, đôi chân run rẩy tiến lại gần hai đứa bé.

Khi đến gần bên giường, cô hít mạnh vào một hơi khí lạnh, đau lòng cùng thương xót khi nhìn hai đứa con trai bảo bối của cô xanh xao đến dọa người, thân thể nhỏ bé gầy trơ xương nằm lọt thỏm trong chiếc chăn trắng. Gương mặt nhỏ nhắn vô hồn hướng ra cảnh vật ở bên ngoài cửa sổ, khi cô tiến lại gần, hai đứa cũng không phát hiện ra. Trong lòng mỗi đứa đều ôm một con thú nhồi bông đã cũ. Cô nghẹn ngào khi nhận ra đó là món đồ chơi ít ỏi mà cô mua cho chúng.

Tống Nguyệt Linh tâm đau nhói, hai bảo bối của cô vẫn còn nhớ đến cô sao? Dù cho đã hơn 4 năm, ba mẹ con bọn cô không được gặp nhau, nhưng chúng vẫn còn nhớ đến sự tồn tại của người làm mẹ này là cô. Điều đó làm cho cô cảm động đến rơi nước mắt, nó cứ rơi xuống không cách nào kiềm chế lại được, đôi tay run rẩy vội để lên trên miệng nhằm ngăn chặn tiếng khóc bật ra có thể hù dọa đến bảo bối.

Hai cậu bé đang nhìn say sưa ngoài cửa sổ, như có linh tính, cả hai đều quay đầu lại. Bất gặp hình ảnh Tống Nguyệt Linh đang bùng mặt khóc, ánh mắt như mất đi tiêu cự nhìn chăm chăm vào cô, một lúc lâu bỗng chợt sáng lên, kích động xoay người với tới cô, gương mặt đỏ bừng miệng há ra muốn nói nhưng phát ra tiếng “A , A , ” vô nghĩa , chặt vật quần bách nước mắt rớt xuống . Hai cậu bé lúng túng yếu ớt trên giường làm Tống Nguyệt Linh đau lòng bước nhanh tới .

54. Chương 54: Trùng Hợp Đụng Mặt

Beta:ĐongHoa

Tống Nguyệt Linh kích động cùng đau lòng tiến lại, hai ánh mắt đang khao khát mong chờ nhìn cô chăm chăm. Tâm nhói lên, xúc động vỡ òa khi cô ôm hai cậu bé vào lòng, cảm nhận được hai đứa con cô đang run rẩy nắm lấy áo của cô mà siết chặt. Tống Nguyệt Linh càng ôm chặt hai đứa hơn, nước mắt nghẹn ngào.

“Xin lỗi bảo bối, mẹ xin lỗi vì không thể ở bên cạnh các con trong suốt thời gian qua. Nhưng mẹ lúc nào cũng nhớ đến hai bảo bối của mẹ. Hai con tha thứ ẹ có được không?” Tống Nguyệt Linh nâng gương mặt ướt đầm nước mắt của Hạo Khang lên, thương yêu đặt nụ hôn xuống. Đứa nhỏ này của cô trước đây rất hoạt bát lanh lợi nhưng bây giờ lại ốm yếu xanh xao như thế, cả người không có lấy một chút sức sống nào, khiến cho cô đau lòng không dứt.

Bỗng một bàn tay nhỏ bé nhẹ kéo tay cô. Thuần Phúc nhìn cô, gương mặt đỏ lên vì kích động, ánh mắt thiết tha cũng mong muốn cô có thể chú ý đến nó nhiều một chút. Nhóc này trước đây luôn nghiêm nghị hiểu chuyện sớm hơn Hạo Khang nhưng giờ phút này lại giống như Hạo Khang làm nũng muốn được cô ôm vào lòng yêu thương.Tống Nguyệt Linh ôm cậu bé vào lòng hôn lên trán cậu: “Thuần Phúc, mẹ đã trở về, lần này sẽ không xa các con nữa, bảo bối có vui không?”

Hai cậu bé vui mừng ngẩng đầu lên, tâm tình sung sướng gật mạnh đầu xuống, môi nở nụ cười nhợt nhạt. Tống Nguyệt Linh lúc này mới để ý nhìn thấy tay của hai cậu bé đều đang được truyền hai bịch máu đỏ thắm. Cô thấy cả người chợt lạnh, nhìn hai bảo bảo còn đang tham luyến vùi vào lòng mẹ, càng khiến cô xót xa hơn.

“Thuần Phúc, Hạo Khang đừng lo lắng! Có mẹ ở đây, mẹ sẽ không để cho hai con xảy ra chuyện gì!” Cô thì thầm an ủi hai bảo bảo nhưng cũng là muốn trấn an trái tim đang đập loạn của chính mình.

Hai cậu bé như hiểu được sự lo lắng của cô, ngẩng mặt lên nhìn cô lắc lắc đầu nhỏ. Cô lúc này mới ý thức được, từ nãy đến giờ hai đứa ngoại trừ khóc và ôm cứng lấy cô thì cũng không nói một tiếng nào, làm cô ngạc nhiên cùng khó hiểu. Trong lòng chợt bất an nhìn hai đứa dịu dàng nói: “Các con biết mẹ là mẹ của các con phải không?”

Hai cậu bé vội gật đầu cười tươi lại nhào vào lòng cô, “Vâng, hai bảo bảo gọi mẹ đi! Mẹ rất muốn nghe bảo bảo gọi mẹ!”

Hai cậu bé mờ mịt nhìn cô, sau lại rối rắm khó xử, nhìn hai bảo bảo như thế lại càng làm cho Tống Nguyệt Linh có dự cảm bất an. Bảo bảo của cô cũng đã 5 tuổi rồi, cũng không phải là những đứa bé mới tập nói, gọi một tiếng “mẹ” không phải là chuyện rất dễ dàng sao? Vì sao cả hai lại tỏ ra khổ sở như vậy? Tống Nguyệt Linh bình tĩnh nhìn hai cậu bé.

Dưới cái nhìn chăm chú của mẹ, Hạo Khang từ từ kiên định cam đảm mở miệng ra nói nhưng chỉ lại phát ra những âm thanh “ô, a, mm” không hoàn chỉnh. Cậu bé cố gắng đến đỏ cả mặt, nước mắt rớt xuống ụp khuất nhìn cô, cậu rất sợ mẹ sẽ vì thế mà ghét bỏ mình.

Tống Nguyệt Linh khi phát hiện ra hai đứa con của cô không thể nói chuyện được thì chấn động, cả người chợt lạnh lẽo, tâm đau như bị ai cào xé. Cô vội vàng ôm lấy Hạo Khang đang tội nghiệp nhìn cô vào trong lòng mà trấn an: “Không sao, không sao! Hạo Khang của mẹ rất giỏi, từ từ rồi nói ẹ nghe cũng được, không gấp, được không?”

Cô quay sang nhìn Thuần Phúc, bắt gặp ánh mắt buồn bã của cậu bé thì chợt hiểu ra, hai đứa con của cô đều giống như nhau. Tâm trạng như bị rơi vào vực sâu: “Dì Phùng, hai bảo bảo đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại không thể nói chuyện được?” Không phải chỉ mắc bệnh tủy thôi sao, cô không tin nó lại ảnh hưởng tới chức năng nói chuyện của chúng.

Dì Phùng này giờ xúc động nhìn ba mẹ con gặp lại nhau, nghe Tống Nguyệt Linh hỏi thế thì khóe mắt đỏ lên, chậm rãi kể lại bệnh tình của hai cậu bé trong thời gian qua.

Tống Nguyệt Linh càng nghe lại càng tự trách cùng đau lòng, nước mắt lại không kìm được nữa. Cô cứ cho rằng trẻ thơ còn nhỏ sẽ chưa biết gì, không ngờ hai bảo bảo của cô lại dễ bị tổn thương đến như vậy. Tự nhốt bản thân vào trong vỏ bọc của riêng mình, suy nghĩ của một đứa trẻ cỡ nào là bất lực cùng sợ hãi mới có thể làm như thế?

Bệnh này chỉ cần để cho người mà hai cậu bé yêu mến, tiếp xúc nói chuyện nhiều với hai cậu, từ từ dạy cho hai cậu biết cách nói chuyện thì sẽ không sao. Tống Nguyệt Linh nghe thế cũng phần nào yên tâm, cái cô lo nhất chính là việc tìm người có tủy phù hợp để cấy vào cho hai bảo bảo. Dì Phùng nói, mặc dù có rất nhiều người tình nguyện hiến tủy nhưng đều không phù hợp. Bác sĩ cũng nói, phải cần tìm người có quan hệ huyết thống hoặc là anh chị em ruột với bệnh nhân thì tủy của bọn họ sẽ có tỷ lệ trùng hợp rất cao.

Tống Nguyệt Linh nghe thế lại lấy làm nghi ngờ, chẳng phải năm đó Lưu Uyển Nhược đã mang thai sao, tủy của đứa bé đó không phù hợp với hai bảo bảo sao? Nhưng dù sao cũng là một cha sinh ra mà? Dì Phùng nghe thế chỉ thở dài, lại giải thích cho cô nghe chuyện năm đó vì Lưu Uyển Nhược gặp tai nạn nên đứa bé đã mất rồi. Nghe vậy lại khiến cho lòng của Tống Nguyệt Linh chùng xuống, không biết là tư vị gì.

Năm xưa cô ta vì đứa bé mà cầu xin cô hãy thành toàn ột nhà ba người của bọn họ, nhưng rốt cuộc đứa bé cũng không may mà mất đi. Tống Nguyệt Linh cảm khái trong lòng, cô cũng không lấy chuyện đó mà vui mừng, cô không trách cô ta. Tất cả chỉ là vì anh ta không yêu cô mà thôi, cho dù không có Lưu Uyển Nhược đi nữa, thì cũng sẽ có một người khác. Tâm cô theo thời gian cũng đã nguội lạnh rồi. Bây giờ cô chỉ cầu mong cho hai bảo bảo hết bệnh, ngày ngày vui vẻ, cùng với đại gia đình Tống gia vui vui vẻ vẻ mà sống cùng nhau.

Lưu Uyển Nhược khoát tay Nghiêm Hạo cùng đi vào bệnh viện. Mỗi ngày sau khi tan việc ở công ty, anh đều sẽ ghé thăm hai cậu nhóc. Hôm nay đột nhiên Lưu Uyển Nhược gọi điện cho anh, lại còn muốn cùng anh đi đến thăm hai bảo bảo. Anh nhận ra dạo gần đây Lưu Uyển Nhược thay đổi không ít, cô thường xuyên tới thăm hai cậu bé hơn, khi ở bên cạnh anh thì yên tĩnh mà quan tâm chăm sóc cho anh. Sự thay đổi ngoạn mục này thật sự làm cho anh phải ngạc nhiên.

Dạo trước, cô chỉ thường lo cho công việc của bản thân cô, còn đối với bệnh tật của hai đứa con anh chỉ thỉnh thoảng hỏi thăm cho có lệ, thái độ lại rất lạnh nhạt. Anh cũng không muốn ép buộc cô phải quan tâm nhiều đến việc của anh, hay của hai bảo bảo. Bởi vì thân phận của cô cũng nhạy cảm, mà hai cậu bé cũng chưa bao giờ nhìn cô lấy một lần, cho nên cô có đến hay không cũng không cần thiết.

Hai người vừa bước vào phòng đã nghe thấy giọng nói dịu dàng của phụ nữ, làm cho cả hai chấn động tại chỗ.

“Hai đứa thích ăn canh này sao? Vậy hàng ngày mẹ sẽ nấu cho hai con ăn có chịu không? Còn bây giờ mẹ gọt táo cho hai con ăn nhé!” Cô ngồi chính giữa hai chiếc giường bệnh, giọng nói ngọt ngào trò chuyện với hai cậu bé. Đáng ngạc nhiên chính là hai đứa con của anh luôn trầm lặng trong mấy năm nay, lúc này lại rất vui vẻ, thỉnh thoảng cũng sẽ phối hợp gật đầu với lời nói của cô gái. Không khí giữa ba người bọn họ rất ấm áp làm cho anh phải ngẩng người đứng đó im lặng nhìn bọn họ.

Không ngờ cô đã trở về mà anh lại không hề hay biết gì, cô cứ thế bất ngờ xuất hiện trong tầm mắt của anh, khiến cho anh phải chấn động. Cả người anh lúc này ngập tràn hưng phấn cùng xúc động, ánh mắt dán chặt vào bóng dáng nhỏ nhỏ đang ngồi ở đó. Cô hôm nay mặc một chiếc váy màu vàng nhạt thanh thoát, ôm trọn đường cong của cô. Mấy năm qua, gương mặt của cô đã bớt non trẻ, thay vào đó là sự quyến rũ chín mùi của phụ nữ trưởng thành. Mái tóc xoăn nhẹ được cột khéo léo lên, để lộ ra chiếc cổ thon trắng nõn, ánh mắt cô trong suốt lại dịu dàng nhìn hai cậu bé, môi luôn nở nụ cười ngọt ngào. Nhìn cô như thể anh hơi hoảng hốt, nhớ lúc đó, nụ cười ấy luôn vì anh mà nở rộ, còn bây giờ thì sao?

“Cậu chủ, cậu đã đến rồi! Chào cô, Lưu tiểu thư!” Dì Phùng nhìn thấy hai người thì lên tiếng chào hỏi. Tiếng chào này lại làm cho hai người đang trong trạng thái khiếp sợ phục hồi lại.

Lưu Uyển Nhược nghe thấy cách xưng hô của dì Phùng thì hận tới nghiến răng.

Bà già này luôn muốn chống đối cô mà. Mặc dù cô và Hạo chưa kết hôn, nhưng mấy năm qua cô vẫn một mực ở trong biệt thự nhà họ Nghiêm, cũng không khác gì là bà chủ cả. Nhưng bà ta luôn dùng cách gọi “Tiểu thư Lưu” này để phân rõ ranh giới với cô, làm cho cô luôn nhớ đến thất bại của mình. Nhìn thấy Đinh Yến Tử vợ trước của Nghiêm Hạo xuất hiện ở đây làm cho cô hết sức kinh ngạc, lại nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng của Nghiêm Hạo nhìn chằm chằm vào cô ta, lại càng khiến cho Lưu Uyển Nhược cảm thấy bất an. Nhìn hai thằng nhóc bệnh hoạn vì sự xuất hiện của cô ta mà vui vẻ, gương mặt cũng vì thế mà khôi sắc tốt hơn, điều này khiến cho cô ganh tỵ đến ứa gan.

Mấy ngày gần đây, cô luôn cố gắng thân cận, lấy lòng tui nó. Nhưng tới một ánh mắt, tui nó cũng keo kiệt không thềm cho cô. Cô cũng không muốn quan tâm đến tui nó làm gì nhưng từ khi nghe được Nghiêm Hạo không muốn kết hôn với mình, cô liền nhận ra mình không thể thụ động mà tin tưởng vào tình cảm của anh nữa. Nhưng hôm nay, nhìn Đinh Yến Tử trở về, mới chân chính làm cho cô cảm nhận rõ ràng nỗi bất an mãnh liệt đến như vậy.

Tổng Nguyệt Linh nghe thấy dì Phùng chào hỏi ai đó thì ngẩng đầu lên, nhìn thấy hai người đứng trước cửa phòng, nam cao lớn anh tuấn, nữ thì nhỏ nhắn xinh đẹp. Bọn họ đứng kế bên nhau thật khiến cho người ta phải ngưỡng mộ. Khi tầm mắt đụng tới ánh mắt thâm thúy sâu thẳm ấy, cô bình tĩnh nở một nụ cười xã giao đứng mực, đứng lên.

“Nghiêm Tổng, tiểu Thư Lưu, đã lâu không gặp!”

Giọng nói nhẹ nhàng vang lên, không kiêu ngạo, cũng không siểm nịnh, chỉ đơn thuần mang theo nồng đậm xa cách cùng lạnh nhạt chui vào trong tai của Nghiêm Hạo khiến cho anh thật khó chịu.

55. Chương 55: Nhận Ra Thì Thế Nào?

“Anh Thuần Phúc, nói theo em nè!” Cô bé có gương mặt trắng mịn hồng hào, ánh mắt long lanh đen láy, bộ dạng ra vẻ nghiêm túc nhìn anh trai mình, môi hồng há ra.

“ng.ồi, x u ố ...ng!” Cô bé uốn khẩu hình môi, kiên nhẫn tập nói cho Thuần Phúc. Người anh này nghiêm nghị nhưng hơi xấu hổ a, lúc nào cũng học nói từ mới đều khó khăn hơn anh Hạo Khang nhiều, làm cho cô bé rất vất vả a.

Thuần Phúc nhìn cô em gái đáng yêu trước mặt đang cố gắng dạy cậu bé nói, nhưng cứ nghĩ đến việc mình phát ra những âm thanh ngượng ngịu thì cậu cảm thấy rất xấu hổ a. Gương mặt cậu hồng lên quần bách cúi đầu xuống, trốn tránh ánh mắt của cô bé.

Hơn một tháng trước cô bé đáng yêu này đứng trước mặt anh em cậu tự nhận là em gái của hai người. Từ lúc cậu bắt đầu biết nhận thức một ít chuyện thì đã cùng Hạo Khang nằm ở bệnh viện vì sức khỏe không tốt rồi. Cả hai cậu bé chưa thấy qua vật nào nhỏ hơn mình cả, trắng trắng tròn , giọng nói lại lú lo trong vắt. Ánh mắt thân thiết nhìn hai cậu, gương mặt cười lên lại sáng rõ khiến cho hai cậu bé luôn sống trong thế giới của mình bấy lâu nay chợt cảm thấy ấm áp và không cảm thấy bài xích chút nào.

Sau đó mỗi ngày, cô bé đều theo mẹ vào thăm hai anh, luôn kể cho hai anh nghe hôm nay mình đã học gì, làm gì. Kể về anh Thiên Khắc, về ngôi nhà ở thành phố C có chiếc xích đu rất xinh xắn, còn kể về việc trên vòm lá đã từng có chim làm tổ trên ấy. Hai cậu bé nghe rất thích thú từ từ vui vẻ và hào hứng lên vì ngày nào cũng được gặp mẹ và em gái. Còn cô bé thì được mẹ dặn phải dành thời gian chơi và trò chuyện thật nhiều với hai anh, tập hai anh nói chuyện, bé rất thích làm cô giáo nha, cho nên rất vui vẻ nhận lời liền á.

Tổng Nguyệt Linh hạnh phúc nhìn ba đứa con đang chơi với nhau. Hai đứa con trai của cô đã có cuộc phẫu thuật rất thành công, hiện tại chỉ cần nằm tịnh dưỡng và chờ ngày xuất viện về nhà. Lúc này cô đang ở phòng bếp nấu cho ba đứa vài món ăn nhẹ. Điền Bối Dung ngày nào cũng vào với hai cậu bé và tỏ ra rất yêu thích Linh Nhi, nhưng Linh Nhi ngoại trừ chào hỏi bà ra cũng không thân cận lắm. Cô bé chỉ quần quýt lấy hai người anh của mình thôi, điều này làm cho Điền Bối Dung thất vọng không ít.

Cô cũng bó tay, thật không hiểu con gái của cô đang nghĩ gì nữa. Lúc trước cô bé rất muốn gặp ba, nhưng khi gặp được ba Nghiêm Hạo thì con gái cô cũng rất thờ ơ, ngoại trừ kêu một tiếng “ba” xong thì lại tỏ ra lạnh nhạt xa cách. Nghiêm Hạo hầu như ngày nào cũng vào bệnh viện cùng với Lưu Uyển Nhược thăm hai cậu bé. Đối với hành động trong thư phòng ngày ấy, cô cũng không muốn nhớ tới, tâm của cô đã hoàn toàn tĩnh lặng bình thản rồi. Ngày ngày nhìn anh cùng cô ta đứng ở trước mắt, cô cũng xem giống như cặp phải vợ chồng nhà hàng xóm mà mình quen thôi.

Hiện tại tất cả tâm trí của cô đều chỉ dành cho ba bảo bảo của cô mà thôi. Ngày anh quyết định ly hôn với cô thì đã định sẵn cô và anh đã không còn liên quan gì với nhau nữa rồi. Cô chấp nhận cho Linh Nhi nhận anh là bởi vì anh là ba của con bé, cũng là vì cô không muốn bé phải chịu thiệt thòi hay khát vọng muốn có người ba. Phải qua hai đời cô mới biết yêu lần đầu nhưng rút cuộc đổi lại điều gì, ngoại trừ tổn thương và phản bội?

Trong phòng hội nghị, Nghiêm Hạo tâm tình phiền não đang nghe cấp dưới báo cáo, ánh mắt không kiên nhẫn, gương mặt lạnh lùng làm ọi người trong cuộc họp không ngừng đổ mồ hôi lạnh. Sếp thật khủng bố nha!

Giám đốc Thị Trường đứng lên báo cáo: “Thưa Nghiêm tổng, bên đối tác hãng ô tô giới thiệu một lô xe mới, giá cả mềm, chất lượng lại không tệ nhưng không thể so sánh với những dòng xe chúng ta đang làm đại diện. Không biết Nghiêm tổng thấy như thế nào về hợp đồng này?” Ông ta run rẩy báo cáo xong thì nín thở chờ Nghiêm Hạo phản ứng.

“Giám đốc Lê, ông nghĩ công ty của chúng ta duy trì danh tiếng là vì uy tính hay lợi nhuận?” Giọng nói tùy ý hỏi lại ông ta. Giám đốc Thị Trường nghe thế chỉ cúi đầu không lên tiếng, anh nhàn nhạt nói tiếp: “Nghiêm thị của chúng ta là một tập đoàn như thế nào, các người cũng không phải là không biết. Những gì chúng ta kinh doanh, tất cả đều phải là tốt nhất, chất lượng nhất và dành cho những người đẳng cấp nhất.

Vì sao tôi không chọn dòng xe trung bình có lợi nhuận à lại đi làm đại lý cho hãng siêu xe với giá trên trời, trong một năm không bán được đến 100 chiếc?”

“Cái tôi muốn là khi mọi người muốn chọn inh một chiếc xe ưng ý nhất, thì sự lựa chọn đầu tiên của họ phải là nghĩ tới Nghiêm Thị của chúng ta trước. Chứ không phải khi mua một chiếc xe ở chỗ tôi nhưng nó lại đầy rẫy có ở các chỗ khác, các vị đã hiểu chưa?” Ánh mắt sắc bén lướt qua từng người khiến bọn họ theo bản năng rụt đầu lại: “Tan họp!” Nói xong đứng lên, cũng không quan tâm đến cô thư ký mặt đang khó xử, bước thẳng ra khỏi phòng.

“Tổng giám đốc, ngài còn một dự án trị giá trăm tỷ chưa bàn xong a!” Cô thư ký cúi đầu khổ sở nói, đúng là làm công việc cho tập đoàn lớn không dễ dàng gì mà.

Nghiêm Hạo vào phòng làm việc, tay mở một nút áo ở cổ ra, ngồi xuống ghế xoay. Gương mặt không nhìn ra cảm xúc gì, nhưng chỉ có anh mới biết tâm trạng của anh hiện tại đang bị quấy nhiễu. Mà người khiến cho anh ăn không ngon, ngủ không yên, bây giờ chắc đang vui vẻ cùng ba đứa con của anh ở trong bệnh viện rồi. Chưa bao giờ khiến cho anh cảm thấy khổ sở và bất lực như lúc này. Hai đứa con trai của anh đã vượt qua bệnh tật, điều này khiến cho anh rất vui mừng. Nhưng mỗi ngày vào thăm, nhìn ba đứa con của anh và cô đều vui vẻ hạnh phúc tươi cười bên nhau còn anh thì cứ như người ngoài cuộc không liên quan gì tới họ, điều này làm cho anh rất thất bại, mất mát.

Đứa con gái anh mới gặp lại, cô bé rất đáng yêu giống cô như đúc. Nhưng mỗi khi gặp anh ngoại trừ kêu một tiếng “ba” thì thời gian còn lại hoàn toàn bỏ quên anh ở một bên. Hai đứa con trai thì khỏi nói, không thèm nhìn anh một cái. Anh biết, dạo này hai đứa đã có thể nói được những từ đơn giản rồi. Có lần anh nghe được giọng nói ngọng nghịu gọi “mẹ” và “Linh Nhi”, làm cho anh ngạc nhiên không thôi. Nhưng hai đứa nó không bao giờ kêu anh lấy một tiếng “ba” a, tiếng “ba” này rất dễ kêu mà, không phải sao? Còn cô lúc nào cũng lạnh nhạt nhìn anh, không có lấy một tia tình cảm nào. Có lẽ tất cả tình cảm hiện tại của cô đều đã dành cho ba bảo bối rồi, không còn dư để mà đi dành cho người đã từng tổn thương cô là anh đây.

“Hạo, nghe nói cậu hôm nay cho tan họp sớm hử, ngạc nhiên nha. Điều gì làm ột người cuồng công việc như cậu lại có thể bỏ ngang vậy? Phải biết, cuộc họp cuối tháng thường thường sẽ họp gần nửa ngày mới xong nha!”

Đường Nhật tò mò hỏi: “À, Hạo, hai cậu con trai của cậu hồi phục rất tốt a. Mình cũng mừng cho cậu, còn có cô con gái của cậu rất đáng yêu nha. Không ngờ cô bé ấy, đáng vẻ nhỏ nhắn như vậy mà để khỏe quá đi!” Anh cảm khái xấu xa nói, anh thật khâm phục Nghiêm Hạo a. Ba đứa con, hai người vợ! Chẳng bù cho anh, đường đường là một luật sư danh tiếng lại đẹp trai ngời ngời nhưng chưa được cô nào chịu sinh con cho anh.

Nghiêm Hạo bắn ra ánh mắt giết người về phía anh ta. Đáng chết, dám chế nhạo cô vợ của anh như vậy.

“Hạo, ánh mắt của cậu làm người ta sợ nha ” đường Nhật không sợ chết nói ! À, hôm qua mình tình cờ nhìn thấy Đinh tiểu thư đi cùng với tổng giám đốc của Chu thị đấy, xem ra hai người quan hệ rất tốt! Coi bộ ba bảo bối sắp có thêm người ba mới rồi! Cũng đúng thôi, mặc dù đã có ba đứa con nhưng Đinh tiểu thư, cô bé ấy vẫn còn rất trẻ nha, lại rất xinh đẹp, bây giờ lại càng tỏ ra vẻ phong tình của người phụ nữ thành thực nữa chứ. Chẳng trách, tổng giám đốc Chu lại không ngại mà đeo đuổi như vậy.” Đường Nhật không nhìn thấy gương mặt đen như đất nồi của người ngồi phía sau kia, hơi thở âm lạnh tỏa ra khiến Đường Nhật đang nhiều chuyện cũng cảm thấy rùng mình.

Nghiêm Hạo vô cùng tức giận, tên này là đang cố ý nói cho anh nghe mà, Nhưng nếu lời của cậu ta là đúng thì sao? Anh cảm thấy mất mát trống rỗng , giống như vật đã từng của mình , giờ lại của người khác , lo sợ không tên bỗng dâng lên trong lòng. Cứ nghĩ đến gương mặt lạnh lùng khi nhìn anh nhưng lại tươi cười dịu dàng khi nhìn đến tên khác thì anh cảm thấy máu trong người đang sôi lên, nổi ghen tỵ tràn ngập trong tim châm chích khiến anh đau đớn. Anh cảm thấy khó thở ngực nặng nề. Anh còn nhớ câu nói của cô năm ấy, “Nếu em yêu ai, anh cũng không quan tâm. . . .”, anh có thể không quan tâm sao? Không, bây giờ anh nhận ra mình không thể làm được.

Mấy năm nay kể từ khi cô rời đi, anh đã rất hối hận cùng khổ sở mất mát. Con người luôn không biết thật sự bản thân muốn gì, cũng giống như anh vậy. Cứ cho rằng người mình yêu vẫn luôn là Lưu Uyển Nhược nhưng không biết tại sao tâm lại thay đổi, không tự chủ mà yêu cô thật sâu Có lẽ trong thời gian anh sống

mơ hồ với trí nhớ không hoàn chỉnh ấy thì tình yêu dành cho cô đã là thật, càng yêu nên càng oán hận cô thủ đoạn lừa dối anh, vô tình lại làm tổn thương cô.

Đường Nhật nhìn Nghiêm Hạo khổ sở, trong lòng dâng lên cảm giác không đành lòng. Tên này trong tình cảm luôn luôn chậm hiểu như vậy, rõ ràng năm đó đã yêu Đinh Yến Tử nhưng lại cứ muốn cố tình tổn thương cô ấy. Bây giờ nhận ra liệu người ta có còn đứng ở đó để đợi cậu ta hối hận cùng quay đầu lại không? Đường Nhật lắc đầu, gương mặt hiện lên bất đắc dĩ.

“Mẹ, mẹ!” Giọng nói của hai cậu bé hiện tại đã rõ ràng, mừng rỡ nhìn cô. Tống Luật đi theo sau, nhìn thấy hai cậu bé vẻ mặt hồng hào, thân thể tròn hơn một chút. Nhìn hai cậu bé như thế, liệu có ai sẽ cho là hai cậu bé ốm yếu xanh xao nằm ở trên giường một tháng trước đâu.

Cô mỉm cười, dịu dàng ôm hai cậu bé vào lòng: “Đây là cậu Tống Luật, cậu tới thăm hai con, các con chào cậu đi!” Hai cậu bé nhờ được mẹ và em gái chịu khó trò chuyện cùng tập cho các cậu phát âm, hiện tại cũng đã chịu tiếp xúc với người xung quanh hơn rồi.

Nghe cô nói như thế, hai cậu bé liền ngoan ngoãn chào: “Chào . . . cậu!” Giọng nói chậm rãi nhưng rõ ràng làm cho nụ cười của Tống Nguyệt Linh càng thêm sâu.

“Ngonan, chào hai con! Cậu có quà ra mắt đây nha!” Tống Luật cười thân thiết, giọng nói hài hước khiến cho hai cậu bé rất có thiện cảm. Phàm là những người mà mẹ thích, hai cậu cũng thích theo. Hai cậu bé bây giờ cứ như hai cái đuôi nhỏ bám ở sau lưng Tống Nguyệt Linh.

Nghiêm Hạo và Lưu Uyển Nhược bước vào, nhìn thấy 4 người đang vui vẻ chơi trò chơi ở một chỗ, hai con trai của anh còn thỉnh thoảng cười khúc khích, làm cho tâm tình của anh càng thêm khó chịu. Người đàn ông trẻ phong độ này anh nhận ra, không phải là tổng giám đốc của Tống thị sao? Anh cũng biết cô hiện tại đang ở biệt thự của tổng gia nhưng lại không biết cô có quan hệ như thế nào với bọn họ. Tống gia mấy năm nay phát triển không ngừng làm cho anh rất ngưỡng mộ vị tổng giám đốc trẻ tuổi này. Nhưng lúc này nhìn Đinh Yến Tử và người này thân thiết với nhau như thế, thật làm cho anh rất là không thoải mái. Còn con của anh từ khi nào có thể dễ tiếp nhận cùng thân thiết với người ngoài như vậy, thật không khỏi khiến anh thấy khó chịu mùi dấm dấm cũng bốc lên không ít ..

“Hạo, người ngồi bên cạnh Đinh tiểu thư là ai thế? Thật phong độ a, nhìn rất xứng với cô ấy!” Lưu Uyển Nhược vô tư ngây thơ nói. Trong lòng lại lên thổn thức, đặc ý nhìn về phía bọn họ vui vẻ ở bên đó. Đạo này, mỗi khi Hạo tới bệnh viện cô liền đi theo, cô không để cho bọn họ có cơ hội nào ở riêng bên nhau. Cho dù Hạo còn lưu luyến cô ta hay không, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể ở bên cạnh cô mà thôi. Sở dĩ cô còn kiên nhẫn như thế cũng là vì cô nhận ra thái độ lạnh nhạt của Đinh Yến Tử dành cho Nghiêm Hạo trong thời gian qua. Ánh mắt của cô ta đã nói cho cô biết, rằng cô ta đã không còn bất cứ tình cảm nào với Nghiêm Hạo nữa, điều đó làm cho cô yên tâm không ít. Một bàn tay vỗ không kêu, không phải sao? Dù cho Hạo không cam lòng cũng không thể làm được gì.

“Không ngờ tổng giám đốc của Tống thị lại có thời gian ghé thăm con tôi như vậy, thật vinh hạnh!” Trông thấy Tống Luật dịu dàng vén lọn tóc xòa xuống bên mặt của Đinh Yến Tử lên, Nghiêm Hạo không nhận được nữa, cao giọng cất tiếng chào hỏi, giọng nói mang đậm địch ý.

.....

“Mình đọc rất nhiều chuyện ngược nam9 như thế nào? Nhưng mình không áp dụng được, vì có lẽ tâm của mình không viết được giống như vậy. Cái ngược của mình là thâm lặng, giống như chị từng yêu anh thế nào. Nhưng bây giờ chị đã hoàn toàn bỏ lơ anh, Mỗi người có một cảm nhận khác nhau, còn mình thấy khi đối diện với người mình yêu mà người đó xem mình là người vô hình thì mới đau khổ nhất. không sợ họ hận mình chỉ sợ họ không muốn hận.” Cho nên cái ngược của mình không đầu rơi máu chảy đâu nhé các bạn. chúc mọi người ngủ ngon

56. Chương 56: Bảo Bảo Muốn Ở Cùng Với Mẹ!

Tống Luật đang cùng chị mình và hai đứa cháu chơi vui vẻ, nghe được giọng nói của Nghiêm Hạo, môi liền thu lại ý cười, ung dung xoay người đối diện với anh ta cũng không chút để ý đến ánh mắt sắc bén không thiện ý của Nghiêm Hạo bắn về phía mình. Anh nở nụ cười lịch sự, gương mặt đẹp trai nhìn Nghiêm Hạo có chút khiêu khích nói: “Cho dù bạn tới đâu đi nữa nhưng nếu đó là người quan trọng của Yến Tử thì cũng là người quan trọng của tôi. Công việc không thể so sánh được!”

“Xem ra quan hệ giữa anh và Đình tiểu thư rất tốt nhỉ?” Lưu Uyển Nhược cười tao nhã lên tiếng xen vào.

“Tất nhiên, cô ấy là người quan trọng nhất trong cuộc đời của tôi!” Ánh mắt thân thiết đầy tình cảm nhìn về phía Tống Nguyệt Linh khiến cho cô phải bật cười. Người em trai này lại tính nói những lời buồn nôn đây mà. Tống Luật thấy chị mình không nể mặt cười nhạo như vậy, ánh mắt anh bi thương uly khuất ôm ngực ra chiều đau khổ làm cho Tống Nguyệt Linh vui vẻ không thôi.

Lưu Uyển Nhược có chút hâm mộ nhìn hai người đang “liếc mắt đưa tình”, còn Nghiêm Hạo thì bàn tay dưới túi quần đã siết chặt nắm giờ. Ánh mắt tóe ra lửa giận nhìn hai người bọn họ, hai người tình cảm như thể thật châm chọc anh. Gương mặt lạnh lẽo nhìn Đình Yến Tử đang cười dịu dàng bên cạnh người đàn ông kia, làm cho anh xúc động muốn kéo cô về phía mình, chỉ cho phép cô nhìn và cười với riêng anh thôi. Nhưng anh chỉ có thể tức giận nhìn cô đang ngọt ngào với người khác và chua xót vì sự lạnh nhạt của cô dành ình.

Lưu Uyển Nhược nhẹ nhàng ôm siết cánh tay của anh, gương mặt trang điểm tinh xảo thân thiện nhìn về phía Đình Yến Tử: “Đình tiểu thư, cô thật may mắn có Tống tiên sinh đây yêu thương a. Nhìn hai người tình cảm tốt như vậy, tôi cũng lấy làm ghen tỵ. Tuy rằng Hạo cũng yêu tôi, nhưng anh ấy chỉ lo công việc thôi thật khiến cho người ta tủi thân a!” Giọng nói mềm mại cộng thêm gương mặt uly khuất đáng yêu thật khiến cho người ta thoải mái, nhưng đó là nếu nói trước mặt những người khác, nhưng với ba người họ thì kết quả lại hoàn toàn khác.

Ánh mắt của Nghiêm Hạo nhíu lại phiền não, tràn ngập không kiên nhẫn, anh làm sao lại không biết Nhược Nhi đang muốn gì chứ.

Tống Luật môi nhếch lên khinh thường, còn Tống Nguyệt Linh lạnh nhạt thờ ơ, gương mặt cô cười như không cười, cũng từ chối cho ý kiến. Cô cũng không muốn bình luận tình cảm của hai người bọn họ, cô càng không rảnh rỗi nha. Không khí chột quỷ dị. Gương mặt của Lưu Uyển Nhược cứng đờ, xấu hổ cười cười cũng thức thời không nói nữa.

“Tổng giám đốc Nghiêm, xem ra ngài và Nghiêm phu nhân tình cảm cũng không kém nha. Tôi và Yến Tử cũng không làm phiền hai người nữa, xin phép đi trước!” Nói xong, anh nắm lấy bàn tay nhỏ bé của chị mình, tiêu sái bước đi.

Nghiêm Hạo liếc mắt nhìn hai bàn tay đan vào nhau như thể bị kim đâm vào mắt mình. Gương mặt mát mát, bóng lưng anh cô độc đầy bi thương. Nhìn hai bảo bảo sau khi Đình Yến Tử ra về, tay cầm đồ chơi vẫn tiếp tục chơi, hoàn toàn xem anh và Lưu Uyển Nhược là người vô hình. Nghiêm Hạo mệt mỏi, anh có cảm giác như tất cả mọi thứ trên đời này đều đang cô lập anh vậy.

“Thuần Phúc, Hạo Khang, từ lúc ba vào tới giờ các con vẫn chưa chào ba một tiếng đấy!” Anh cất giọng khàn khàn có chút mong đợi nói.

Hai cậu bé nghe anh kêu tên thì ngẩng đầu lên, ánh mắt kinh ngạc mang theo hoang mang. Người này hai cậu có quen, thường hay vào trong đây mỗi ngày nhưng rất ít khi nói chuyện với hai cậu nha. Lúc nào cũng mang theo người dì xinh đẹp đó, nhưng hai cậu không thích ông ta và người dì đó chút nào. Gương mặt lạnh lùng của ông ta làm cho hai cậu không dám lại gần cũng giống như người dì xinh đẹp đó, luôn cười rất đẹp trước mặt hai cậu, nhưng đôi khi lại nhìn hai cậu bằng ánh mắt rất đáng sợ a! Hai cậu mới không cần hai người này thân cận đâu.

Nghiêm Hạo thấy hai cậu bé nhìn mình bằng ánh mắt mờ mịt thì có chút thất bại, tim đau xót nghẹn nghẹn. Tại sao hai con trai của anh lại bài xích anh như vậy, anh rõ ràng rất thương yêu chúng nó mà?

“Ba là ba của hai đứa con, không cần phải xa lạ với ba như vậy. Cũng không cần phải sợ, nào, ngoan, gọi ba đi!” Nghiêm Hạo kiên nhẫn dụ dỗ hai cậu bé.

Có lẽ ánh mắt cầu khẩn quá tha thiết hoặc là gương mặt của anh dịu dàng tràn ra yêu thương làm cho gương mặt hoảng hốt của hai cậu bé tan đi, bình tĩnh nhìn anh dần đo khó xử. Hai cậu liếc nhìn nhau như hỏi ý, sau đó giống như thông suốt, nhẹ giọng gọi một tiếng: “Ba!”

“Ng Sloan, hai con trai của ba Sloan lắm!” Nghiêm Hạo thỏa mãn sung sướng vuốt ve đầu của hai cậu bé, giọng nói xúc động.

Lưu uyển Nhược nhìn cha con Nghiêm Hạo tình cảm thì ghen tức oán hận. Tại sao hai đứa này không phải là do cô sinh ra, nếu là con của cô thì tốt biết bao. Nhìn anh yêu thương con của người đàn bà khác thật khiến cho cô toàn thân không thoải mái. Nhưng cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

“Sloan, bảo bảo, bây giờ thì chúng ta cùng trở về nhà của nội thôi. Ở nhà, bà đã mua rất nhiều đồ chơi cho hai bảo bảo của bà rồi đấy. Sloan, cùng theo bà về nhé!” Điền Bối Dung dịu dàng nói.

“Không . . . muốn! Cháu . . . muốn . . . ở nhà . . . của mẹ . . . với em Linh Nhi . . . cơ!” Hạo Khang mặt kiên quyết không muốn theo bà nội về. Hôm qua Linh Nhi đã nói, muốn hai cậu cùng về nhà của mẹ ở, sẽ rất vui nha. Mỗi ngày đều được ngủ với mẹ, lại còn có Linh Nhi chơi cùng nữa. Hai anh em cậu đã quyết định về ở với mẹ rồi, không đi theo bà về nhà đâu.

Điền Bối Dung đau đầu, bà rất vui mừng khi hai đứa rốt cuộc đã bình thường giống như những đứa trẻ đồng trang lứa khác. Bà cũng đã lên rất nhiều kế hoạch cho hai anh em bé, nào là trường mầm non của giới quý tộc, rồi mời thầy dạy tập nói, viết chữ, bởi vì hai cậu bé đã hơn 5 tuổi rồi. Nhưng đầu tiên sẽ là mở tiệc ăn mừng cho hai đứa cháu trai của Nghiêm thị đã khỏe mạnh. Tất cả mọi thứ, bà đều là vì hai cháu trai mà bồi dưỡng, tuyệt không để thua kém những bé khác. Nhưng giờ đây, hai đứa bé này mới vừa nói được đã mở miệng chống đối bà làm cho bà vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ, chỉ có thể mỉm cười sùng nịnh, nhìn hai đứa cháu mình mà muốn thương lượng lại.

“Hai cháu phải ở với bà, mỗi ngày mẹ cháu đều có thể đến nhà chúng ta để thăm bảo bảo, giống như khi bảo bảo còn nằm ở đây vậy, được không?”

“Không . . . thích! Cháu . . . muốn . . . ở . . . với . . . mẹ . . . Bà . . . có thể . . . đến nhà. . . mẹ để . . . thăm tội cháu. . . ” Thuận Phúc một ngụm cự tuyệt, đem ý muốn nói rõ ràng ra khiến cho Điền Bối Dung không biết phải khuyên giải như thế nào. Thằng bé này thật giống Nghiêm Hạo a.

Ba bà cháu đang dần co thì cô bé Linh Nhi nắm tay Tống Nguyệt Linh bước vào. Sau khi chào Điền Bối Dung xong thì chạy lại chỗ hai anh trai, kính đáo nháy mắt ra hiệu. Hạo Khang khẽ gật đầu hướng về phía mẹ, gương mặt đáng thương mắt đỏ lên: “Mẹ . . . bảo . . . bảo . . . muốn . . . ở với mẹ . . . Không . . . muốn về . . . nhà của . . . bà đâu!”

Tống Nguyệt Linh nghe con trai sắp khóc nói như thế, đau lòng tiến lên ôm cậu bé vào lòng. Cô biết hôm nay hai cậu bé sẽ xuất viện, vốn dĩ đang tìm biện pháp để được gần gũi hai cậu bé sau khi xuất viện. Không ngờ là mẹ con tâm linh tương thông, bảo bảo cũng muốn sống với cô. Nhìn cậu bé ủy khuất như sợ mẹ sẽ bỏ rơi, tâm cô liền tan ra: “Sloan, bảo bảo không được khóc! Mẹ sẽ đau lòng!”

Công chúa nhỏ vội nhéo anh cả của mình một cái: “Mẹ. . . con . . . cũng . . . muốn ở . . . với mẹ!” Giọng cậu kiên định, ánh mắt trong suốt nhìn Tống Nguyệt Linh.

“Không được, hai cháu là cháu đích tôn của Nghiêm gia thì phải ở Nghiêm gia. Sao có thể ở bên ngoài được?” Điền Bối Dung lo lắng cự tuyệt.

“Bác Nghiêm, hai bảo bảo cũng vừa mới hết bệnh, đã lâu không gặp mẹ muốn ở bên mẹ cũng là điều dễ hiểu thôi. Cũng chỉ là chỗ ở, ba đứa con của cháu vẫn là con của Nghiêm Hạo, cháu nội của bác, không có gì thay đổi được. Huống chi, bác luôn yêu thương tội nó, cháu luôn nhìn thấy được mà bảo bảo cũng cảm nhận được lòng yêu thương của bác dành cho tội nó. Nhưng xin bác cho bảo bảo ở với cháu một thời gian được không? Cháu không muốn bảo bảo thất vọng mà nhốt mình như thời gian trước nữa!” Tống Nguyệt Linh bình tĩnh nhìn Điền Bối Dung. Vì hai bảo bảo, cô phải can đảm lên.

Điền Bối Dung khó xử nhìn Đinh Yến Tử, thật ra bà luôn cảm thấy rất có lỗi với cô. Lần này cô vì bảo bảo mà quay lại chăm sóc, còn mang theo cho bà thêm một đứa cháu gái đáng yêu nữa. Một thân một mình mang thai và sinh con ra nơi xứ lạ quê người biết bao nhiêu khó khăn khổ sở? Nhưng cô không có một câu trách móc, oán hận gì, còn cho bà nhận lại đứa cháu gái này. Cô rất hiểu chuyện và rộng lượng nhưng bà biết cô đã hoàn toàn chết tâm với gia đình bà, cứ chỉ nhàn nhạt xa cách của cô đã nói lên điều đó. Nếu hôm nay cô kiên quyết dành lại hai đứa cháu trai của bà thì bà cũng không thể làm gì được, bởi vì hai đứa nó là vì cô mới sống được. Nhưng cô vẫn chịu cúi đầu cầu xin bà, cũng là vì cô còn tôn trọng bà là bà nội của hai cậu bé thì bà làm sao không biết điều này mà còn không chấp thuận đây?

Thở dài một hơi mang theo nỗi tiếc, lưu luyến một chút chuyện xưa, Điền Bối Dung cầm tay Đinh Yến Tử: “Thật ra bác có hai câu chưa nói với con. Câu thứ nhất là xin lỗi con bởi vì sự ích kỷ của bác mà khiến cho con đau khổ vì xa con của mình cũng như gián tiếp đã làm hại hai đứa cháu mà bác yêu thương nhất. Câu thứ hai bác muốn nói cảm ơn con, cảm ơn con vì rộng lượng tha thứ mà quay về, lại mang cho bác thêm một kinh hỉ lớn như vậy. Bác biết con không oán hận nhưng bác vẫn cảm thấy hổ thẹn. Nghiêm Hạo phụ con, bác thay nó xin lỗi con!” Điền Bối Dung có chút nghẹn ngào nói.

Tống Nguyệt Linh xúc động, hốc mắt đỏ lên. Thật ra cô cũng oán hận nhưng khi ông trời cho cô thêm Linh Nhi thì cô đã buông xuống rồi. Không quan tâm sẽ không yêu thương, không yêu thương sẽ không có hận, chính là như thế. Nhưng hôm nay nghe bà chân thành xin lỗi và muốn cảm ơn cô, cô lại cảm thấy chua xót. Cứ cho rằng mình đã không quan tâm, nhưng nó vẫn luôn nằm yên ở một góc sâu trong tâm cô, chỉ cần ai đó gọi lên lại đau nhức nhối. Yêu có thể giả vờ không yêu, nhớ có thể giả vờ quên, đau có thể giả vờ vui. Có thể vì giả vờ quá lâu nên cô cảm thấy rất mệt mỏi. Ước gì cô có thể thật sự quên mà không cần phải ép mình đeo mặt nạ giả dối như lúc này.

Thế là Thuần Phúc, Hạo Khang dọn về sống với mẹ con Tống Nguyệt Linh ở Tống gia. Lúc Nghiêm Hạo biết tin này cũng không nói gì nhưng lại muốn Tống Nguyệt Linh dọn ra ở trong ngôi biệt thự mà anh chuẩn bị ẹ con cô. Lý do là để tiện cho anh và Nghiêm gia qua lại thăm cháu. Còn Tống gia không muốn Tống Nguyệt Linh dọn ra ngoài, khó khăn lắm con gái họ mới trở về, họ còn muốn chăm sóc cô và các cháu ngoại cho thật tốt nha.

Nhưng Tống Nguyệt Linh cũng biết mình nên thỏa hiệp với Nghiêm Hạo, dù sao ở Tống gia đúng là Điền Bối Dung đến sẽ bất tiện vì bọn họ không biết mối quan hệ giữa cô và Tống gia. Nhưng cô cũng không dọn đến biệt thự mà Nghiêm Hạo chuẩn bị, mấy mẹ con cô dọn vào chung cư do Tống Luật lấy tiền của Tống Nguyệt Linh trước đây mua cho cô. Cô muốn mình tự lo cho bảo bảo, sống trong ngôi nhà của chính cô.

Tống Luật cho thợ sửa lại toàn bộ ngôi nhà theo ý của Tống Nguyệt Linh. Phòng ngủ chính thật lớn để cho ba mẹ con ngủ cùng với nhau. Còn có một phòng dành cho tiếp khách đến chơi nhà, ngoài ra còn có một phòng đồ chứa chơi cho ba bảo bảo. Toilet cũng được thiết kế riêng một cái cho ba đứa tự mình sử dụng. Ngôi nhà mang gam màu sáng sủa ấm áp, diện tích chủ yếu để thoáng, rộng rãi cho có không gian để ba đứa trẻ chơi đùa. Phòng bếp đầy đủ thiết bị nấu ăn để cho cô có thể trở tài cho ba bảo bối thưởng thức.

Ngày dọn vào, ba đứa rất háo hức với phòng đồ chơi có nhiều hình vẽ ngộ nghĩnh đáng yêu trên tường. Tống Nguyệt Linh thỏa mãn nhìn tổ ấm của mình.

*hjj , hôm nay mệt mỏi quá ta ngủ quên mất , bạn ĐongHoa gửi chương beta xong cũng không hay , sorry vì để mọi người chờ lâu nhé *

57. Chương 57: Chúng Ta Nên Kết Thúc!

Tống Nguyệt Linh ngồi trong một quán cafe tao nhã lịch sự cùng với Chu Hàn Quân. Anh vẫn phong độ ảm áp như xưa làm cho người ta có cảm giác tin cậy, mấy năm qua anh cũng thành thực không ít. Ánh mắt

khi nhìn cô đã không còn thâm tình say đắm như xưa, hiện tại chỉ nhàn nhạt mang theo một chút lưu luyến mà thôi.

Chu Hàn Quân nhìn người con gái lần đầu tiên khiến cho anh biết rung động, thật tâm đi yêu một người, nhưng lại không có duyên với cô. Năm đó, khi nhận được tin cô lựa chọn đi đến một nơi khác chứ không chịu ở nơi anh đã chuẩn bị cho cô thì anh đã biết câu trả lời của cô dành cho phần tình cảm của anh là gì rồi, lúc đó chỉ còn động lại đau khổ, hụt hẫng và nuối tiếc. Thời gian sau đó anh vẫn âm thầm cho người tìm kiếm cô, 1 năm, rồi 2 năm, rồi 3 năm, anh cũng từ từ mà tuyệt vọng theo.

Trong lúc đó, Âu Thư Tuyết, người bạn thanh mai trúc mã của anh vẫn luôn âm thầm yêu anh, lặng lẽ quan tâm chăm sóc anh. Mặc cho anh có lạnh nhạt không quan tâm đến cô, nhưng cô vẫn không một lời oán hận. Một lần vì say rượu mà xảy ra quan hệ với cô, dù cô vẫn bình thản xem như không có gì xảy ra nhưng điều đó lại làm cho anh áy náy. Sau đêm đó, cô không hề đến tìm anh nữa mà lại tìm cách tránh né xa cách anh. Anh lúc này mới bắt đầu khó chịu cùng lo lắng, nhìn cô kết giao với người đàn ông khác, anh vô cùng tức giận giống như bị phản bội vậy. Thì ra, trong lúc bất tri bất giác, anh đã sa vào sự dụ dỗ của cô. Tình yêu của cô làm cho anh cảm động, cũng làm lung lay tâm của anh. Nếu đã như thế, anh cũng không muốn để vụt mất cô.

“Khi nào anh kết hôn?” Tống Nguyệt Linh quan tâm hỏi.

“Khoảng tháng sau!” Chu Hàn Quân có chút không tự nhiên nói.

“Chúc mừng anh! Em thật sự mong anh hạnh phúc!” Cô chân thành nói.

Chu Hàn Quân nhìn vào ánh mắt trong suốt chân thành của cô trong lòng có chút chua xót. Nhưng như vậy cũng rất tốt, vẫn có thể làm bạn của cô. Bây giờ anh cũng sắp có tổ ấm cho riêng mình, chút tình cảm xưa có thể buông tay được rồi. Nhớ đến gương mặt của Thư Tuyết, bất giác trong lòng của Chu Hàn Quân liền trở nên mềm mại.

Hai người chia tay nhau ở ngã ba đường, Chu Hàn Quân ngờ ý muốn đưa Đinh Yến Tử về nhưng cô lại khéo léo từ chối. Chu Hàn Quân nhìn cô thật chăm chú, Tống Nguyệt Linh mỉm cười, chúc phúc nhìn lại anh. Anh bật cười, thanh thần quay lưng đi về phía trước, Tống Nguyệt Linh cũng cười xoay lưng đi về phía ngược lại. Trùng sinh sống lại, Chu Hàn Quân là người mang lại cho cô cảm giác ấm áp, chở che như một người thân. Cô mỉm cười nhớ tới những chuyện đã qua, ánh mắt ửng đỏ vẫn tiếp bước đi về phía trước: “Chu Hàn Quân, anh phải thật hạnh phúc nhé!”

Chu Hàn Quân dừng bước lại, xoay người lại nhìn bóng lưng xinh đẹp của Đinh Yến Tử, ánh mắt lóe lên, ngậm ngùi bước tiếp. Có lẽ từ lúc bắt đầu đã định sẵn anh và cô không có cùng một con đường: “Anh tin em rồi cũng sẽ hạnh phúc, Yến Tử!”

Tống Nguyệt Linh về tới trước cửa nhà, bỗng nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, cô mừng rỡ chạy nhanh đến: “Chị Tịnh Nhan, rốt cuộc thì chị cũng chịu về đây với em!” Ông Tịnh Nhan tay cầm hành lý, cậu bé Thiên Khắc đứng kế bên vẻ mặt nôn nóng, chỉ mới mấy tháng không gặp nhau, hai mẹ con chị ấy tuy hơi gầy một tý nhưng tinh thần rất tốt.

“Thằng bé này cứ một hai bắt chị đưa đi thăm công chúa nhỏ, chị chịu hết nổi nên đành phải quay về!”

“Chào đi!” Thiên Khắc lễ phép chào Tống Nguyệt Linh, cô mỉm cười nhẹ vuốt đầu bé.

“Em vẫn mong hai mẹ con chị về đây với em, thôi, hai chị em mình vào nhà đi!” Tống Nguyệt Linh về đây vẫn luôn liên lạc với Ông Tịnh Nhan, chính vì thế mà tất cả chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này của cô, Ông Tịnh Nhan đều biết cũng như chuyện hai bảo bối đã hết bệnh và hiện tại thì bốn mẹ con cô dọn về đây.

Ông Tịnh Nhan mấy năm nay sống cùng với Đinh Yến Tử, tình cảm đã vượt qua tình cảm chị em ruột thịt, cho nên từ khi hai mẹ con cô ấy rời đi về thành phố A, lại có chút không quen. Con của cô nhớ cô bé Linh Nhi mà không thèm ăn uống, làm cho cô phải quyết định quay về đây. Mặc dù trong lòng còn rất nhiều lo sợ, nhưng cô biết, có những chuyện rồi cũng phải đối mặt, cũng không thể trốn tránh suốt đời được.

“Hạo, hai bảo bảo cũng đã hết bệnh rồi, chúng ta cũng nên tính tới chuyện kết hôn đi. Anh để em chờ cũng đủ lâu rồi đó nha!” Lưu Uyển Nhược từ phía sau ôm chầm lấy cổ của Nghiêm Hạo, kề sát thân hình nóng bỏng của cô vào lưng anh, giọng nói ngọt ngào mang theo chút làm nũng, một chút ủy khuất thật khiến người ta thương tiếc.

Nghiêm Hạo nhúu mày, gương mặt bất đắc dĩ: “Hôm nay em tìm tới công ty của anh chỉ vì chuyện này thôi sao?”

“Chuyện kết hôn cũng không phải là chuyện nhỏ nha!” Lưu Uyển Nhược đáng thương bĩu môi nói.

“Em cũng đã nói chuyện này không phải là chuyện nhỏ, vậy để từ từ rồi tính đi!” Nghiêm Hạo tìm có thoái thác vấn đề này.

“Em đã gần 30 rồi! Hạo, phụ nữ ai cũng sợ qua tuổi thanh xuân của mình cả, anh cũng không còn trẻ nữa, sao phải chờ tiếp chứ? Chúng ta yêu nhau gần 10 năm rồi, anh còn muốn em đợi bao lâu nữa đây?” Cô bất mãn không kiềm được, cao giọng hỏi.

“Nhược Nhi, bây giờ anh không có tâm trạng để nghĩ tới chuyện kết hôn. Chuyện này để sau đi!” Nghiêm Hạo không kiên nhẫn nói.

“Cuối cùng thì anh có thật sự muốn lấy em không? Tại sao anh cứ bắt em chờ đợi mãi thế, anh có biết em có bao nhiêu lo lắng cùng bất an không? Hay anh đã không còn yêu em nữa rồi?” Lưu Uyển Nhược kích động không kiềm chế mà nước nở chất vấn. Cô thật sự không thể kiên nhẫn nữa, càng ngày anh càng lạnh nhạt với cô. Hai thằng bé kia cũng đã khỏe mạnh thì còn chuyện gì vướng bận mà không thể kết hôn cùng cô chứ? Anh muốn cô phải chờ đợi đến bao giờ đây?

Nghiêm Hạo nhìn Lưu Uyển Nhược đau lòng ủy khuất có chút không đành lòng, bỗng cảm thấy thật có lỗi với cô. Thật ra Nhược Nhi đã chờ anh lâu như vậy cũng thật ủy khuất cho cô nhưng anh không thể kết hôn cùng cô. Tình cảm của anh dành cho cô không còn như xưa nữa. Nếu kết hôn ngoại trừ cho cô danh phận Nghiêm phu nhân thì anh không thể làm được gì cho cô, làm như thế chỉ khiến cho hai người càng bất hạnh thêm trong cuộc hôn nhân không tình yêu này mà thôi: “Nhược Nhi, anh cảm thấy chúng ta”

Lưu Uyển Nhược lo sợ, vội vàng ngăn câu nói tiếp theo của anh: “Không, Nghiêm Hạo, anh đừng nói nữa! Nếu anh muốn chờ, em sẽ tiếp tục chờ! Anh đừng nói gì cả, xem như hôm nay em chưa đề cập qua chuyện này đi!”

Cô biết anh sắp muốn nói gì với cô, nhưng cô không muốn nghe. Cô không muốn phải xé mặt nhau như thế, nếu như anh nói ra, cô sẽ không còn lý do gì để ở bên anh nữa rồi. Cô hơi vọng động rồi, tại sao lại có thể kích động như vậy chứ? Lưu Uyển Nhược trong lòng thầm mắng chính mình.

“Nhược Nhi, tội gì phải làm như vậy? Là anh có lỗi với em!” Nghiêm Hạo thấy cô trốn tránh cũng không dừng lại, thật sự anh cũng mệt mỏi lắm rồi. Anh không muốn kẹp giữa hai người như vậy nữa, anh yêu Đinh Yến Tử, rất yêu cô ấy. Anh không thể buông tay được, cho dù có lỗi với Nhược Nhi mà bị đẩy xuống địa ngục, anh cũng chấp nhận. Anh không thể kiềm nén tình cảm của mình hơn nữa, cũng không muốn Nhược Nhi vô vọng chờ đợi bên anh thêm nữa:

“Nhược Nhi, em muốn gì anh cũng cho em, nhưng chúng ta nên kết thúc tại đây đi!”

Nhìn Nghiêm Hạo kiên quyết nói ra như thế, Lưu Uyển Nhược chấn động cảm thấy như sét đánh bên tai.

Không ngờ anh có thể nói thẳng ra như vậy, cứ nghĩ rằng nhẫn nại chịu đựng ở bên anh lâu như thế, anh cũng sẽ vì tình xưa mà không tuyệt tình với cô. Là cô quá đề cao chính mình hay là quá xem thường tình cảm của anh dành cho Đinh Yến Tử?

58. Chương 58: Uông Tịnh Nhan Gặp Chuyện

BeTa:ĐongHoa

Lưu Uyển Nhược lo lắng cùng tức giận trở về biệt thự, chợt điện thoại reo lên.

“Chị Lưu, em là Tần Mỹ đây. Chị còn nhớ tổng giám đốc cũ của Mặc thị không? Là Mặc Thị Vũ đấy, anh ta cùng em gái của mình đã trở lại thành phố A rồi, hôm nay em đến công ty nghe mọi người nói mới biết đấy!” Giọng nói của Tần Mỹ vang bên tai khiến cho Lưu Uyển Nhược sững sốt, sau đó là vui mừng.

Lưu Uyển Nhược trong mấy năm nay đã không còn được nổi tiếng trong Mặc thị nữa, bởi vì có rất nhiều cô gái trẻ trung xinh đẹp còn quyến rũ hơn cô rất nhiều. Tài hoa của cô là ở đôi chân biết múa, nhưng sau vụ tai nạn năm đó thì cô không thể múa như trước được nữa. Chính vì thế mà Mặc thị không còn ký hợp đồng với cô nữa, cô rút lui nhưng vẫn để cho Tần Mỹ ở lại làm trong Mặc thị, làm cho cô ta phải biết ơn cô. Cho nên thỉnh thoảng cô ta cũng sẽ gọi điện đến và cho cô nghe một vài tin mới về Mặc thị.

Bao lâu nay cô vẫn cho rằng lý do mà mình thất bại như ngày hôm nay chính là không có Mặc Thị Vũ nâng đỡ. Kể từ khi anh ta rời đi một cách khó hiểu làm cho cô hụt hẫng không thôi, lần này anh ta chịu trở về, cô sao có thể bỏ qua đây? Lưu Uyển Nhược cười tính toán

Đinh Yến Tử hiện tại làm việc ở công ty của tập đoàn Tổng thị. Tổng Luật giao cho cô công việc thư ký xếp sắp và nắm giữ những hợp đồng quan trọng trong công ty. Công việc khá nhàn hạ nhưng cần tỉn nhiệm cao, cô rất vừa ý với công việc này, một phần cũng là vì kiếm được đồng tiền chính đáng để lo cho 3 bảo bối của cô. Mặc dù cô không cần phải đi làm, chỉ cần ở nhà thì với cổ phần của cha mẹ Tổng cho cô trong mấy năm qua, lợi nhuận cũng đã đủ cho bốn mẹ con cô có một cuộc sống thoải mái rồi. Nhưng cô không muốn mình lại thụ động chỉ biết hưởng thụ những thứ mà người khác mang lại, cô không muốn lại làm sâu gao như đời trước.

Điện thoại bỗng vang lên, nhìn vào số điện thoại hiện trên màn hình, cô mỉm cười, giọng dịu dàng nói: “Bảo bối, mẹ nghe đây!”

“Mẹ, mẹ mau mau về nhà đi! Có một chú rất ngầu bắt dì Tịnh Nhan và anh Khắc Thiên đi rồi!” Giọng nói của Linh Nhi hốt hoảng sợ hãi làm cho cô lo lắng không yên, vội vàng trấn an con gái: “Không sợ, mẹ về liền đây!”

Tắt điện thoại, Tống Nguyệt Linh lo lắng, nói với Tổng Luật một tiếng, sau đó liền vội vã về nhà.

Ba bảo bối nhìn thấy mẹ về thì ào chạy tới, lúi rúi kể lại chuyện tình vừa xảy ra.

Thì ra trưa nay 4 đứa trẻ đang chơi cùng nhau còn Ông Tịnh Nhan thì đang dọn dẹp phòng, bất chợt có người nhấn chuông cửa. Nhưng không để bọn họ kịp phản ứng thì ba người đàn ông mặc đồ đen cao lớn đã bước vào, người dẫn đầu là một người đàn ông cao lớn mà lạnh lùng. Khi vừa nhìn thấy Ông Tịnh Nhan thì vô cùng kích động, không nói một lời liền xốc cô mang đi, còn Thiên Khắc cũng bị một tên vệ sĩ ôm theo luôn. Chuyện xảy ra quá đột ngột, ba đứa trẻ chưa biết chuyện gì đang diễn ra thì hai mẹ con Ông Tịnh Nhan đã không thấy đâu, sau đó quá hoảng sợ vội vàng gọi điện cho cô.

Tống Nguyệt Linh nhớ ra chỉ có thể là người đàn ông đó, không nghĩ anh ta phát hiện ra nhanh như vậy! Nhớ lại gương mặt lạnh lùng không tình cảm của anh ta, Tống Nguyệt Linh thật lo cho Ông Tịnh Nhan. Cô nhất định phải biết được hai mẹ con của Ông Tịnh Nhan hiện tại ra sao mới yên lòng. Cô vội vã dặn dò ba đứa trẻ liền ra khỏi chung cư, hướng Nghiêm thị đi tới. Hiện tại chỉ có anh ta mới biết được người kia đang ở đâu thôi?

“Tổng giám đốc Nghiêm có vị Đinh tiểu thư muốn gặp ạ. Ngài có gặp không?” Giọng nói của vị thư ký tiếp tân được truyền lên phòng tổng giám đốc ở trên cùng xin ý kiến của cấp trên.

Nghiêm Hạo kinh ngạc nghi ngờ cái vị Đinh tiểu thư kia không phải là cô đấy chứ: “Cho khách lên thẳng phòng tôi!” Anh trả lời, giọng nói trầm thấp mang theo chút mong đợi.

Tống Nguyệt Linh đi vào thang máy chuyên dụng chỉ đi lên thẳng tới tầng của tổng giám đốc Nghiêm thị. Hai lần làm vợ của Nghiêm Hạo, số lần cô đến Nghiêm thị chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, lần nào đến đây, cô cũng bị vệ ngoài đồ sộ bề thế sang trọng của nó làm cho ngạc nhiên cảm thán không thôi.

Thang máy “Đinh” một tiếng mở ra, cô bình tĩnh bước ra, vừng vàng từng bước đi đến trước phòng tổng giám đốc. Vị thư ký thông báo một tiếng với người ở bên trong, nhận được sự đồng ý mới đẩy nhẹ cánh cửa ra, làm động tác mời cô đi vào. Khi cánh cửa phía sau nhẹ đóng lại, cô không khỏi hồi hộp căng thẳng.

Nghiêm Hạo nhìn người trước mặt đúng là người mà mình mong đợi, trong lòng kích động, khóe môi nhẹ cong lên: “Thật ngạc nhiên. Hôm nay em đến tìm tôi là có chuyện gì sao?” Giọng điệu thoải mái mang theo chút vui vẻ vang lên.

Trên người của cô vẫn còn mặc bộ đồ công sở màu xanh nhạt, chiếc áo sơ mi màu trắng mặc ở bên trong áo vét ngắn tay ôm lấy cơ thể, chiếc váy màu xanh dài ngang trên đầu gối ôm trọn bờ mông cong tròn trịa, lộ ra đôi chân thon thả trắng muốt. Tóc được quăn lên nằm gọn bên trong chiếc kẹp đơn giản để lộ ra gương mặt thanh tú rực rỡ, vàng trán trơn bóng mịn màng, gương mặt trong trẻo, cánh mũi khéo léo, bờ môi hồng nhuận. Thần thái toát lên vẻ trí tuệ tự tin càng hấp dẫn động lòng người. Ánh mắt của anh càng thêm sâu thẳm.

“Tôi muốn hỏi anh một chuyện, Đỗ Long hiện giờ đang ở đâu?” Cô trấn định, làm lơ ánh mắt nóng bỏng của anh mà bình tĩnh hỏi.

“Em tìm Đỗ Long?” Nghiêm Hạo nhíu mày, nghe cô đến tìm anh là vì người đàn ông khác, anh thật không thoải mái gì mất, cho dù người đó có là bạn tốt của anh đi nữa.

“Anh ta bắt cóc bạn tốt của tôi, không tìm anh ta thì tìm ai đây?” Giọng nói của cô lạnh nhạt hỏi lại.

“Bạn của em là ai?” Anh khó hiểu hỏi, Đỗ Long mà anh biết, từ đó đến giờ ít khi nào dây vào phụ nữ ngoại trừ cô gái lỡ mang thai đứa con của cậu ta. Lẽ nào.

Nhìn thẳng vào ánh mắt của anh, Tống Nguyệt Linh cũng biết chuyện của Đỗ Long và Uông Tịnh Nhan, ít nhiều thì anh cũng biết nội tình trong đó. Cô cũng không muốn dài dòng làm chi: “Tôi chỉ muốn biết hai mẹ con chị ấy có tốt hay không thôi, anh ta sẽ không làm gì thương tổn hai người họ chứ?”

“Yên tâm, cậu ta đã tìm kiếm tung tích của hai mẹ con bọn họ trong mấy năm nay không phải là để hành hạ họ, hướng chỉ một người là con cậu ấy, còn một người là người mà cậu ấy lần đầu tiên biết thế nào là quan tâm! Sẽ không có nguy hiểm gì!” Nghiêm Hạo sâu xa nói, đối với việc bạn thân tìm được hai người trong lòng của cậu ta, anh cũng vui thay, chỉ hy vọng tên đó biết quý trọng người trước mặt này thôi! Đừng như anh, cũng không biết bắt đầu từ đâu? Gương mặt của Nghiêm Hạo ảm đạm xuống.

Tống Nguyệt Linh nghe anh nói vậy cũng nhẹ thở ra, cô cũng không tin người kia sẽ làm ra việc bất lợi nào với Uông Tịnh Nhan nhưng cũng không kim được mà lo lắng.

Không khí bỗng im lặng đến quỷ dị, Nghiêm Hạo lẳng lẳng nhìn Tống Nguyệt Linh ở trước mặt, ánh mắt của anh làm cho cô có chút không thoải mái.

“Nếu vậy, tôi không quấy rầy tổng giám đốc Nghiêm nữa. Tạm biệt!” Cô cầm lấy tay nắm cửa, cánh cửa vừa động thì Nghiêm Hạo bất ngờ hỏi: “Bảo bảo vẫn tốt chứ?”

Cô sững lại chốc lát, lạnh nhạt trả lời: “Rất tốt!”

“Yến Nhi, đừng lạnh lùng với anh như vậy có được không?” Giọng nói khổ sở, mang theo một chút cầu xin làm cho cô chấn động không thôi, bàn tay đặt trên nắm cửa run lên.

59. Chương 59: Tâm Tư Xao Động

Beta: Đông Hoa

Tống Nguyệt Linh nắm ngón tay nắm lấy cánh cửa run rẩy, bóng lưng cứng đờ cũng không nhúc nhích chỉ im lặng đứng đó.

“Anh biết anh đã làm em tổn thương rất nhiều, anh cũng không biết nên làm thế nào để cho em có thể tha thứ cho anh? Nhưng xin em đừng lạnh lùng xa lạ như thế có được không, đừng làm như thế không quen biết anh, điều đó làm anh thật khó chịu, em biết không?” Nghiêm Hạo nhìn bóng lưng của cô đau lòng nói,

anh thật không muốn nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của cô khi nhìn anh, không muốn nghe giọng nói hờ hững mà xa lạ của cô, càng không muốn nhìn thấy ánh mắt không một tia tình cảm của cô mỗi khi nhìn anh. Mỗi cử động đó làm anh thật đau thật lạnh như thể ngấm mình vào tận hăm băng vạn trượng, khiến cho anh đau không thở nổi. Làm anh cảm thấy bản thân mình nhút nhát, sợ hãi mà trốn tránh ánh mắt của cô nhưng lại không thể cưỡng lại được sự thôi thúc trong tim muốn nhìn thấy cô.

Tống Nguyệt Linh cười lạnh, nén cảm xúc phần hận trong lòng: “Vây, tổng giám đốc Nghiêm muốn tôi phải có vẻ mặt nào với ngài đây?” Giọng nói lạnh lẽo vang lên, Nghiêm Hạo khó khăn im lặng.

“Lạnh lùng xa lạ thì anh khó chịu, vậy thay thế bằng gương mặt đầy tình cảm quyến luyến, dịu dàng gọi anh một tiếng “Hạo” thâm tình thì liệu anh có hài lòng không? Nhưng tôi không có quên, khi tôi mang theo tình yêu tuyệt vọng đau khổ cầu xin anh đừng bỏ rơi tôi, còn bất chấp tất cả tự tôn để cầu xin anh chỉ vì tình yêu của tôi và sự tin tưởng đáng thương vào tình cảm của anh dành cho tôi. Nhưng đổi lại tôi được gì ngoài sự lạnh lùng tàn nhẫn của anh, anh hung hăng đẩy tôi ra khỏi cuộc đời của anh. Một khắc đó tôi thấy tình yêu của mình thật buồn cười. Khi tôi mang thai cô ta cũng mang thai, cô ta được anh chở che chăm sóc còn tôi một mình sợ hãi, sợ anh phát hiện ra, lại một lần đi giành lấy con của tôi. Tôi một mình rời đi, chịu đựng tất cả để sinh ra bảo bảo, tôi cũng không oán trách anh bởi vì rốt cuộc tôi cũng đã có đứa con là niềm vui của riêng mình. Ngày nghe tin hai đứa con trai của mình bệnh tật như thế, tâm tôi như ai xé, lần đầu tiên tôi oán trách anh, hận vì cuộc đời này cho tôi gặp anh và yêu anh. Nếu không phải vì anh thì tôi đâu phải xa hai bảo bảo ngần ấy năm để cho chúng nó một mình chịu đựng tất cả? Nếu không phải tại anh, tôi vì sao có con mà không được ở bên cạnh con, hai lần mang thai cho anh, ba đứa con chào đời lúc đó anh đang làm gì? Không phải anh lúc đó luôn ở bên người mà anh yêu mặn nồng đó sao? Tất cả tôi đều không nói một câu oán trách với anh nhưng không có nghĩa là tôi không hay biết gì. Hôm nay tôi còn đứng trước mặt anh là vì anh là ba của ba đứa trẻ, chỉ vậy thôi!”

Tống Nguyệt Linh phần nộ tức giận nói xong cũng không quay đầu lại, bước ra khỏi phòng, nhưng thân thể không kiềm chế được khẽ run lên.

Thang máy vừa đóng lại, cô mệt mỏi, cô cảm thấy mình thật bất lực, nước mắt cứ thế rơi xuống. Cô thật vô dụng, tại sao anh ta chỉ nói một câu thôi thì cô lại không kim lòng được rồi? Cô còn mong đợi còn hy vọng gì ở con người ấy nữa chứ? Tống Nguyệt Linh, mày thật không có tiền đồ! Hung hăng mắng mình xong, cô đứng lên sửa lại bộ dáng chặt vật của mình bước ra khỏi thang máy.

Nghiêm Hạo từ lúc Tống Nguyệt Linh rời khỏi, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào cánh cửa đến gần người, tâm cũng chùng xuống đau đớn. Thì ra cô đã khổ sở đau lòng như vậy, thì ra chính anh đã tự mình khiến cho cô oán hận như vậy. Nhớ lúc đó, cô đã từng cầu xin anh nhưng anh đã làm gì, ngoại trừ tàn nhẫn tuyệt tình? Anh cứ cho rằng người mà mình yêu chính là Lưu Uyển Nhược, chính cô là người chia cách anh và Uyển Nhược vì thế mà anh đổ tất cả trách nhiệm lên đầu cô. Nhưng bản thân anh cũng chưa có một lần nào suy nghĩ cho cô khi một thân gầy yếu vợ phải mang thai sinh con. Cô cũng chỉ muốn đứa con của mình có ba có mẹ, cô nhẫn nhịn chịu đựng tính khí của anh, kiên nhẫn phục vụ anh lấy lòng anh, anh không phải vì bị sự hấp dẫn của cô nên không kim được mà yêu cô sao, từ đầu đến cuối cô đều như thế, không thay đổi gì. Chỉ có anh là đổi thay, chỉ có anh cùng với sự ích kỷ ngu ngốc của mình mà một tay đánh đổ tất cả. Chẳng trách cô oán hận anh như vậy! Nghiêm Hạo hối hận, đau lòng cùng tự trách nhưng tất cả đều quá muộn, nếu như thời gian có thể quay lại

Mặc Thi Vũ đứng nghiêm trang trước ngôi mộ của cố nhân, bên cạnh anh là một cô gái nhỏ khoảng 15, 16 tuổi, gương mặt xinh xắn, vóc dáng cao gầy đang trong giai đoạn phát triển. Cô bé nhu thuận đứng bên cạnh anh trai của mình, ánh mắt khi nhìn người trong bức hình ở trên bia mộ liền nhu hoà.

Cô bé tiến lên lấy khăn lau nhẹ gương mặt trong ảnh: “Chị khỏe không? Không biết chị còn nhớ em không?” Cô bé nói tới đây thì lém lỉnh cười một tiếng: “Em là cô bé ngu ngốc nhờ chị cứu mạng đấy, nhờ có chị, em mới có thể dũng cảm thoát khỏi bóng ma của chính mình để có thể sống như một người bình thường. Cảm ơn chị, nếu có kiếp sau, em xin được có cơ hội trả ơn cứu mạng này của chị!”

Mặc Thi Vũ nhìn em gái đang thì thầm, ánh mắt sùng nịnh yêu thương nhìn cô. Cô em gái của anh từ khi hết bệnh thì rất yêu đời, cuộc sống rất tích cực, vui vẻ hòa nhập với tất cả mọi người. Còn nhỏ đã biết tiết

kiệm tiền để có thể giúp đỡ cho những người thiếu may mắn. Còn nhỏ tuổi nhưng so với bất kỳ ai đều lương thiện tốt đẹp hơn, làm cho anh hãnh diện yêu thương không thôi.

Tống Nguyệt Linh ngạc nhiên nhìn đến hai người đang trước mộ cô. Mỗi khi cô có chuyện không vui, cô đều ra đây nhìn tấm hình của mình trên bia mộ để thầm dặn mình phải cố gắng lên, không có gì đáng sợ và tuyệt vọng hơn khi mình chết đi, còn sống là còn hy vọng không phải sao?

Hai anh em Mặc Thi Vũ nhìn Tống Nguyệt Linh đi về phía ngôi mộ này thì đứng nép qua một bên, nhường lối cho cô. Tống Nguyệt Linh gật đầu với họ một cái, cảm bó hoá bách hợp trắng muốt để xuống.

“Chị là gì của chị ấy, là bạn sao?” Mặc Thi Giai vui vẻ hỏi. Bởi vì sống ở nước ngoài lâu cho nên tính cách của cô bé sôi nổi hoà đồng lại không câu nệ gì.

Tống Nguyệt Linh giật mình khi nhìn đến cô bé đang đứng ở bên cạnh mình, gương mặt sáng rỡ như ánh mặt trời làm cho người ta cảm thấy ấm áp, cô không khỏi có thiện cảm với cô bé này: “Tôi và cô ấy rất quen thuộc!” Vốn dĩ là cô mà, Tống Nguyệt Linh đưa ánh mắt như hỏi hai người họ là ai.

“Em là người mang ơn của chị ấy nên ghé thăm!” Mặc Thi Giai trả lời.

“Vậy à!” Tống Nguyệt Linh cũng không nói thêm gì, đối với người ngoài cô vẫn luôn lạnh nhạt, chưa nói đến hai người này cô mới gặp lần đầu nhưng họ lại nói cô là ân nhân của họ làm cho cô cũng hơi khó hiểu. Đời trước có một lần duy nhất làm người tốt mà chết đi, không phải là lần đó đi?

“Em là Mặc Thi Giai. Chị khi nào đến đây thăm chị ấy, chị nhớ gọi lời hỏi thăm chị ấy dù em với nhé! Lần này tới đây không biết khi nào có thể đến nữa.” Mặc Thi Giai buồn bã nói, cô bé đã xem Tống Nguyệt Linh như thể là người thân thiết nhất rồi, vì chị ấy đã cho cô bé sinh mạng này, một lần nữa được sống và yêu thương. Chính vì thế cô luôn cố gắng sống thật tốt, giúp đỡ những người xung quanh làm cho họ cảm thấy ấm áp hơn và không tuyệt vọng.

Tống Nguyệt Linh nhìn gương mặt chân thành của cô bé có chút xúc động, thật ra làm người tốt cũng không tệ nha: “Chỉ cần trong lòng em có họ là đủ rồi, hình thức không quan trọng, hãy sống thật hạnh phúc. Có như thế cô ấy cũng sẽ vui vì đã làm được một việc ý nghĩa mang hạnh phúc đến cho người khác.” Tống Nguyệt Linh nhẹ nhàng nói, cô không muốn cô gái như ánh mặt trời này cảm thấy mắc nợ cô, vì một chút xúc động nên cô mới cứu cô bé cũng không mong được người khác báo đáp lại.

Tống Nguyệt Linh nói xong thì im lặng. Mặc Thi Giai nghe cô nói như thế, gương mặt kích động sau đó hiểu ra rồi nhìn cô đầy cảm kích, cười ngọt ngào nhìn người trong hình. Mặc Thi Vũ nhìn em gái mình thông suốt cũng nhẹ thở ra, thật ra mấy năm nay cô bé vẫn luôn gồng mình sống thật tốt để báo đáp lại ơn cứu mạng của người đã cứu cô bé. Anh cũng không muốn em gái mình phải chịu áp lực quá. Ánh mắt anh nhìn về phía Tống Nguyệt Linh cảm ơn.

Tống Nguyệt Linh đón nhận lấy ánh mắt ấy, chỉ mỉm cười tỏ ý không sao. Người con gái này có chút quen thuộc nhưng không nhớ ra mình đã gặp ở đâu? Mang theo thắc mắc cùng em gái từ già Tống Nguyệt Linh rồi rời khỏi nghĩa trang.

Lần này sẵn dịp Thi Giai nghỉ hè, cô bé muốn cùng anh về thành phố A để tịnh dưỡng. Anh biết em gái anh là muốn đi thăm mộ của Tống Nguyệt Linh mới là chính, đối với đứa em gái này anh luôn luôn là chiều chuộng con bé.

Hai anh em vừa về đến khách sạn, đi tới phòng tiếp tân lấy chìa khoá phòng thì cô nhân viên cười ngọt ngào nói: “Mặc tiên sinh, có một vị tiểu thư muốn gặp ông, người đang ngồi bên kia.” Cô ấy vừa nói, tay vừa chỉ về bàn tiếp khách ở đại sảnh.

Nhìn bóng lưng của cô gái muốn gặp mình, Mặc Thi Vũ nhú mày có chút ngạc nhiên. Dặn dò Thi Giai về phòng của mình trước, anh nhắc chân bước lại chỗ người đang chờ kia.

60. Chương 60: Đại Kết

BeTa:ĐongHoa

“Đã lâu không gặp, vẫn khỏe chứ?” Giọng nói của anh lạnh nhạt cùng xa cách khiến cho Lưu Uyển Nhược có chút không được tự nhiên.

Nhìn người đàn ông phong độ lịch lãm ở trước mặt, Lưu Uyển Nhược bất giác thẹn thùng khi nhớ lại những lần nóng bỏng triền miên cùng anh. Mấy năm nay Nghiêm Hạo rất ít ân ái với cô, làm cô thỉnh thoảng vẫn nhớ đến cảm giác sung sướng khi ở bên cạnh Mặc Thi Vũ. Giờ nhìn thấy người đã đứng ở trước mặt khiến cho cô có chút hoảng hốt ngẩn người.

“Vì sao năm đó lại rời đi?” Lưu Uyển Nhược cố gắng điều chỉnh lại tâm trạng của mình, bình tĩnh mà hỏi Mặc Thi Vũ.

“Đơn giản là không thích thì rời đi thôi. Lưu tiểu thư có ý kiến gì sao?” Giọng của anh tùy ý mà lạnh nhạt khiến cho Lưu Uyển Nhược không khỏi xấu hổ.

“Năm đó tôi xảy ra chuyện, anh biết không?”

“Có nghe nói!”

“Không ngờ anh lại vô tình như vậy nha, dù sao tôi cũng mang thai con của anh mà, ngay cả hỏi thăm cũng không có lấy một lần?” Cô tức giận, cứ nghĩ là anh không biết gì, thật không ngờ anh lại vô tình như vậy? Từ lâu cô luôn tin tưởng, y vào anh dù cho quan hệ của hai người có chút phức tạp, không rõ ràng đi nữa.

“Lưu tiểu thư muốn tôi làm gì đây? Tôi cũng không phải là chồng sắp cưới của cô mà cái thai của cô trên danh nghĩa cũng là của tổng giám đốc Nghiêm, một chút quan hệ với tôi cũng không có. Có muốn an ủi cô cũng nên là anh ta chứ không phải là tôi!” Mặc Thi Vũ không kiên nhẫn nói. Mấy năm nay anh sống trong yên ổn vui vẻ, giờ đối mặt với cô gái này lại khiến cho anh chỉ muốn tránh xa thôi. Cô và Nghiêm Hạo như thế nào, một chút anh cũng không muốn biết, cô còn tìm đến anh làm gì nữa chứ?

“Anh cũng thừa biết đứa bé vốn dĩ của anh mà.” Lưu Uyển Nhược thấy Mặc Thi Vũ vạch rõ quan hệ của hai người như thế thì không thoải mái chút nào, tức giận nói.

Bên cạnh đó, người đàn ông ngồi bên hàng ghế phía sau hai người khi nghe Lưu Uyển Nhược thốt lên những lời như vậy thì thân thể lập tức cứng đờ, ánh mắt đục ngầu, bàn tay siết chặt vì tức giận mà run rẩy. Nghiêm Hạo thật không ngờ, hôm nay anh đi gặp đối tác, trong lúc chờ đợi lại phát hiện ra sự thật chấn động này. Giờ phút này anh phải cảm ơn thánh giác cực tốt của mình, nếu không, anh sẽ không biết mình bị lừa gạt, bị cầm chừng bao lâu nay.

Bên kia, giọng nói của Mặc Thi Vũ cứ đều đều, không nghe ra cảm xúc gì. Anh chỉ lấy làm khó hiểu, một người cao ngạo như Lưu Uyển Nhược vì cái gì lại muốn dây dưa với anh như vậy? Mặc dù khó hiểu nhưng khi cô nhắc đến đứa nhỏ thì đã thành công chọc giận anh rồi. Điều anh hối tiếc nhất là lỡ cho cô mang thai đứa con của mình và đứa bé bất hạnh của anh đã mất đi làm cho anh luôn áy náy với nó.

“Đúng, nó là con của tôi nhưng cô lại lợi dụng nó để có thể được Nghiêm Hạo cưới cô. Cho dù cô không gặp tai nạn thì liệu đứa bé đó cô sẽ giữ lại sao? Cô chỉ chờ một khi bước lên làm Nghiêm phu nhân, cô sẽ không do dự mà giết nó, bởi vì cô sợ, sợ có một ngày Nghiêm Hạo phát hiện ra nó không phải là con của anh ta. Một người xem con cái là dụng cụ để lợi dụng như cô thì có tư cách gì ở đây trách móc tôi?” Mặc Thi Vũ tức giận, giọng nói cũng cao hơn. Người phụ nữ này thật khiến cho anh kinh tởm, một người có bề ngoài đẹp đẽ nhưng tâm hồn lại rỗng rỗng, mang theo trái tim móp méo, người như thế thì biết thế nào là hạnh phúc chứ?

Lưu Uyển Nhược giật mình khi thấy Mặc Thi Vũ tức giận như vậy, cô đến đây không phải để gây gổ bất hòa với anh. 5 năm không gặp, cô chỉ đơn giản muốn ôn lại chuyện xưa thuận tiện kéo mối quan hệ nhờ anh suy nghĩ tính kế ỉnh thôi. Dù sao đi nữa, anh cũng là người biết tường tận nhất chuyện giữa cô và Nghiêm Hạo. Hiện tại rơi vào hoàn cảnh như lúc này, cô thật khó xử không biết phải làm sao đành im lặng.

Mặc Thi Vũ nhìn cô đang rối rắm có chút không kiên nhẫn, anh cũng không muốn nhắc lại chuyện xưa nữa, chỉ lạnh lùng nói: “Hôm nay cô tìm gặp tôi có chuyện gì, không phải chỉ để ôn lại chuyện cũ chứ? Nhưng

nếu là chuyện tư của cô, thật xin lỗi, tôi không muốn biết. Ngày mai tôi và em gái tôi sẽ quay về Anh, cô ở lại mạnh khỏe!” Nói xong, anh đứng lên muốn rời khỏi.

“Nghiêm Hạo đòi chấm dứt với tôi, anh ta muốn quay lại với người vợ trước và con của mình, tôi không còn gì hết. Anh giúp tôi đi, hãy nghĩ lại tình nghĩa 2 năm chúng ta bên nhau, anh giúp tôi lần này thôi, tôi sẽ không làm phiền anh nữa, được không?” Khi cô nhìn thấy Mặc Thi Vũ bước đi thì hoảng hốt, vội đứng lên nói ra mục đích mình đến gặp anh hôm nay.

Mặc Thi Vũ nghe thế chỉ thấy buồn cười, anh cứ nghĩ người phụ nữ này tuy có độc ác ích kỷ nhưng vẫn là một người cao ngạo. Nhưng xem ra, anh lại đánh giá sai về cô một lần nữa rồi. Người này mặt dày có thừa chỉ khi nào cô chưa thật sự gặp thất bại thôi.

“Cô muốn tôi làm gì?”

“Anh có thể đem một nhà 4 người của cô ta rời khỏi thành phố A một lần nữa được không? Lần này hãy đưa bọn họ đi một chuyến không bao giờ trở lại, vậy thì Nghiêm Hạo sẽ là của tôi lần nữa rồi!” Lưu Uyển Nhược trong lòng dắc ý nghĩ, thật sự cô vì quá lo lắng mà đầu óc mụ mị mất rồi!

“Nếu giúp cô, tôi được gì?” Mặc Thi Vũ cố nén cảm giác chán ghét trong lòng, cười lạnh hỏi.

“Anh muốn gì tôi cũng cho, thân thể của tôi cũng từng là của anh mà.” Lưu Uyển Nhược lảng lơ nói, vừa nhắc tới là cô cảm thấy ngứa ngáy trong mình rồi.

“Cô nghĩ mọi chuyện đơn giản nhỉ? 4 con người đấy, tôi làm sao đưa đi mà thân không hay quỷ không biết chứ? Đó là phạm pháp mà tôi cũng không muốn làm, còn đối với cô hay thân thể của cô, tôi một chút cũng không hứng thú. Nếu cô muốn chiếm lấy Nghiêm Hạo thì chinh phục tâm của anh ta đi, chứ không phải giở thủ đoạn là được. Con người phải biết chấp nhận thua cuộc và thất bại, tôi đi đây khuyên cô nên sáng suốt một chút.” Mặc Thi Vũ nói xong liền rời đi, anh thật không nghĩ đến Lưu Uyển Nhược lại táo bạo như vậy. Muốn anh đi bắt cóc người sao, cô nghĩ mình là ai chứ? Đúng là thông minh thì ít nhưng độc ác có thừa.

Lưu Uyển Nhược nhìn theo bóng lưng của Mặc Thi Vũ, anh đi mà không quay lưng nhìn cô lấy một lần. Hiện tại cô rất là tức giận cùng không cam lòng dâng lên cao. Thất bại ư, cô chưa bao giờ là người thất bại. Nghiêm Hạo sẽ là của cô, dù anh không giúp cô thì cũng sẽ có cách khiến cho Nghiêm Hạo trở về bên cô mà thôi. Lưu Uyển Nhược âm ngoan nghĩ.

Nhưng đến khi cô xoay người định rời khỏi thì bỗng một bức tường thịt cao lớn đứng chắn ở trước mặt cô. Ngẩng đầu lên để nhìn xem người trước mặt là ai, nhưng khi nhìn đến cô liền biến sắc, gương mặt tái nhợt vô cùng khiếp sợ và kinh ngạc. Thân thể lạnh toát, môi không kiềm chế mà run rẩy.

Nghiêm Hạo với gương mặt lạnh lẽo, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào người con gái ở trước mặt này. Hành động đó làm cho Lưu Uyển Nhược co rúm lại, hoảng sợ cùng hoang mang đến cực độ.

Tại sao Hạo lại ở đây? Hạo có nghe thấy được gì không? Sao gương mặt anh lúc này trông thật đáng sợ quá! Lưu Uyển Nhược cố gắng trấn an mình, anh có thể chưa nghe thấy gì, đúng, là chưa nghe được gì. Cô nỗ lực cười còn khó coi hơn khóc.

“Hạo. . . thật trùng hợp. . . anh có việc ở đây sao? Vậy em về nhà trước chờ anh nhé.” Lưu Uyển Nhược ấp úng chột dạ nói. Bây giờ cô chỉ muốn chạy trốn khỏi ánh mắt của Nghiêm Hạo thôi, nó như muốn lột trần cô ra, không gì che giấu được.

Nghiêm Hạo nghe cô nói như thế cũng không trả lời, ánh mắt vô cùng thưởng thức sự sợ hãi của cô. Trong lòng anh bây giờ trở nên nhẹ nhõm hẳn, không có đau đớn vì bị cô phản bội hay lừa gạt bao lâu nay, chỉ có tức giận cùng hối hận mà thôi. Anh đã đổi viên ngọc quý để đi lấy hòn sỏi tầm thường này. Phải chăng ông trời muốn trừng phạt anh? Nhưng anh cũng cam tâm chịu trừng phạt chỉ mong mình còn cơ hội để chuộc lỗi.

Anh nhìn Lưu Uyển Nhược, lạnh lùng nói: “Tôi sẽ thu xếp, hãy xuất ngoại đi. Đừng để tôi thấy mặt cô nữa!” Nghiêm Hạo nói xong thì quay lưng đi. Anh không muốn tuyệt tình như thế, vì dù sao cô cũng đã đi theo anh suốt 10 năm nay. Một người con gái đơn thuần vì sao lại thay đổi đến như vậy, hay tất cả ban đầu đều là giả vờ?

Lưu Uyển Nhược nghe Nghiêm Hạo nói xong thì cả người khụy xuống tuyệt vọng. Hết rồi, tất cả hết thật rồi! Anh ấy thậm chí không cần nghe cô giải thích đã phán tử hình cho cô rồi. Ra nước ngoài theo ý của anh thì đời này cô cũng đừng mong quay về được thành phố A. Tính cách của Nghiêm Hạo so với ai còn tuyệt tình hơn. Anh đã quyết chuyện gì thì không có ai có thể thay đổi được. Cô chịu bỏ tất cả mà ra đi sao, không, cô không cam lòng! Lưu Uyển Nhược đứng lên định sẽ rời đi thì bóng dáng của trợ lý Nghiêm Hạo, Dạ Phong đứng sừng sững trước mặt cô.

“Lưu tiểu Thư, mời theo tôi. Đây là tổng giám đốc Nghiêm đã phân phó!”

Lưu Uyển Nhược mặt tái nhợt đầy tuyệt vọng chấp nhận theo anh ta. Nghiêm Hạo hành động không cho cô kịp phản kháng, đúng là tác phong của anh ấy. Lưu Uyển Nhược cười tự giễu.

Thành phố A lên đèn nhộn nhịp và tấp nập mà bên trong căn hộ chung cư của Tống Nguyệt Linh cũng sôi nổi không kém, lại có phần ấm áp.

Tống Nguyệt Linh đang phụ với dì Phùng làm bữa tối, ba đứa trẻ thì đang xem phim hoạt hình. Ba bé bình luận sôi nổi về chủ đề nào đó, không khí thật vui vẻ. Không ai để ý tới bóng dáng cao lớn ngồi trên ghế salon với bọn trẻ.

Cô bé Nhã Linh có đôi khi lướt qua ba mình, chỉ bĩu môi rồi quay đi. Hai cậu bé Thuần Phúc và Hạo Khang thì khỏi nói, hoàn toàn bỏ lơ luôn. Mà cái người này trong mấy tháng nay đã quen rồi, ngày nào cũng chạy tới nhà bọn họ làm khách hết, ăn uống xong xuôi cho đến khi bọn cậu mệt mỏi đi ngủ thì mới chịu về. Có đôi khi sẽ nói chuyện với bọn cậu, dạy hai cậu học nhưng Linh Nhi đã nói không được thân thiết với ba, khi nào mẹ vui vẻ chấp nhận ba mới được, cho nên hai cậu đành bày ra lạnh nhạt nha. Thật ra ba cũng oai lắm, siêu cấp đẹp trai và có thật nhiều tiền nữa, nhìn vóc người lại cao lớn hơn ba của mấy bạn khác. Mỗi lần ba đến trường đón tụi cậu, mấy người khác đều hâm mộ không thôi, làm cho hai cậu cũng hãnh diện lắm nha. Không biết khi nào thì mẹ mới chấp nhận ba để ba đứa cậu được đòi ba trở đi chơi nha.

Tống Nguyệt Linh vừa nấu cơm, tai lại lắng nghe tiếng ho của người nào đó. Hôm nay nhìn người đó không được khỏe lắm, từ lúc bước vào phòng thì luôn ngồi một chỗ, mệt mỏi nhắm mắt lại cũng không đùa giỡn với bọn trẻ. Cô lo lắng muốn hỏi thăm nhưng không mở miệng được. Hơn mấy tháng nay dù bận rộn tới đâu thì anh cũng tới đây ăn chực cơm nhà cô, kiên nhẫn chơi với bọn trẻ mặc dù cô biết ba nhóc rất lạnh nhạt với anh, mà anh cũng không ngại. Cô biết anh muốn làm gì, anh đã bao lần muốn cô cho anh một cơ hội nhưng cô đều không trả lời, anh liền làm theo cách của anh, hàng ngày tan việc xong đều đến nhà cô trình diện. Anh lấy lý do mình đến thăm bọn trẻ thì cô cũng không ngăn cản được, đợi đến khi anh nản lòng sẽ rời đi thôi.

Nhưng một tháng, rồi hai tháng, ba tháng, bốn tháng, Trừ khi anh đi công tác nước ngoài thì sẽ gọi điện nói không đến được, cô mới không thèm quan tâm anh có đến hay không đấy. Cũng đã nửa năm hai người cứ giằng co như thế, cũng rất lâu cô không thấy Lưu Uyển Nhược, nghe Điền Bối Dung nói thì cô ta cũng không còn ở biệt thự của Nghiêm gia nữa. Bà nói có lẽ Nghiêm Hạo đã chấm dứt với cô ta rồi. Tống Nguyệt Linh nghe xong cũng không biết là tư vị gì nhưng khi nhìn thấy anh không quản mệt mỏi, mỗi ngày đều đợi mấy mẹ con cô vào phòng ngủ thì mới chịu lẳng lặng ra về, tâm cô bất giác cũng không đành lòng.

“Khụ, khụ!” Nghiêm Hạo thật sự rất mệt mỏi, hôm qua ký hợp đồng dự án mới ở thành phố C, từ khách sạn đi ra bất chợt mắc mưa, nhưng anh vẫn kiên trì ngồi máy bay trở về để kịp ăn cơm với mấy mẹ con Đinh Yến Tử. Một ngày bận rộn, vào giờ phút này là anh vui vẻ hạnh phúc nhất, chính vì vậy anh không muốn bỏ lỡ.

Mấy tháng qua anh kiên trì, dùng chân thành của mình để đổi lấy một lời tha thứ từ cô. Anh không gấp, nửa năm không được thì một năm, hai năm, chỉ cần cánh cửa nhà cô vẫn mở cho anh là anh còn cơ hội.

“Ba ba, người bệnh sao?” Linh Nhi không kiềm được hỏi thăm. Cô bé trước đây khi nghe mẹ kể về ba và bà nội đã rất giận hai người, hai người này đều khi dễ mẹ của bé. Bé mới không cần cùng hai người này thân thiết. Nhưng mấy tháng qua ở đây, ngày nào ba và bà nội cũng đến, ban ngày nội đến luôn mua những thứ bé và hai anh thích, yêu thương chiều chuộng họ. Dù bé có không thân cận với bà, thì bà vẫn luôn cười với bé, làm bé thấy thật khó chịu nha. Còn ba sẽ đến vào ban đêm ăn tối cùng bọn họ, ba cũng giống như bà

nội, thích nói chuyện với ba người họ, sẽ chơi cùng bé và hai anh. Ba khi cười sẽ rất đẹp trai nha, dù mẹ sẽ không cười với ba nhưng ba vẫn vui vẻ cười với mẹ, ánh mắt của ba khi nhìn mẹ sẽ rất rất dịu dàng. Bé bây giờ đã hết giận ba rồi, chỉ cố gắng làm mặt lạnh vậy thôi, vì bé là muốn ủng hộ mẹ. Nhưng hôm nay nhìn ba bệnh mệt mỏi vậy, làm bé rất lo.

Tống Nguyệt Linh trong lòng lo lắng không yên, xem chút nữa là cắt vào tay rồi. Di Phùng cũng nhận ra bèn nói: “Xem ra hôm nay cậu chủ thật sự bị bệnh rồi. Thật là không quan tâm sức khỏe của mình mà, thật làm cho người ta lo lắng. Lúc này cậu chủ bước vào nhà thì tôi đã thấy áo khoát ngoài của cậu bị ướt một mảng, chắc là mắc mưa rồi.”

Nghe di Phùng lẩm bẩm như thế lại càng làm cho lòng của Tống Nguyệt Linh như có con gì bò thật khó chịu, mắt không tự chủ liếc về phía người đang ngồi nhắm mắt nghỉ ngơi trên ghế, ánh mắt cô lóe lên tia đau lòng.

Di Phùng tinh mắt thấy được cười khuyên nhủ: “Làm người ai không một lần đi sai đường lầm lỗi, cái chính là họ có biết nhận ra và quay đầu lại không. Cô và cậu chủ cũng vậy, nếu thật sự còn yêu thương nhau thì hãy rộng lòng mà tha thứ đón nhận nhau đi. Hạnh phúc không phải dễ tìm, đừng vì cái tôi của mình mà đánh mất nó, huống chi cô và cậu chủ còn có bọn trẻ. Tôi thấy bọn nhỏ bây giờ cũng rất thích cậu chủ, có điều không biểu lộ ra mà thôi, đừng để bọn trẻ phải chịu đựng với người lớn chúng ta!” Di Phùng thăm thía nói.

Tống Nguyệt Linh giật mình, di Phùng cũng nhận ra sao, vậy sao cô lại không biết, ba đứa nhỏ của cô vì thấy cô lạnh nhạt với Nghiêm Hạo nên chúng nó cũng không thân thiết với anh? Cái này giống như yêu ai yêu cả họ hàng, nhìn bọn trẻ còn nhỏ mà đã biết nghĩ đến cảm thụ của cô làm cho cô thật ấm lòng nhưng cũng chưa xót. Cô có ích kỷ với tụi nhỏ quá không? Tụi nhỏ chắc cũng rất muốn được cùng ba với mẹ vui vẻ sống với nhau đi.

Cô nhìn bọn trẻ đang chơi ở phòng khách, có đứa xem hoạt hình nhưng thỉnh thoảng sẽ nhìn Nghiêm Hạo, ánh mắt lo lắng gấp gáp lại không biết làm sao. Cô đau lòng cùng tự trách, cô cứ nghĩ tới cảm giác của mình mà không xem thử bảo bảo nghĩ như thế nào. Vậy cô có phải là người mẹ tốt hay không?

Tống Nguyệt Linh mỉm cười tháo tạp dề nấu ăn xuống, dưới ánh mắt khích lệ của di Phùng, cô bước đến phòng khách. Ba đứa bé thấy mẹ ra thì vui vẻ như gặp được cứu tinh, ánh mắt liếc về phía ba.

“Mẹ, mẹ xem hình như ba bị bệnh rồi!” Hạo Khang vội vàng mở miệng nói, nhận thấy ánh mắt của Thuần Phúc và Linh Nhi thì im lặng bĩu môi có chút ủy khuất. Cậu sợ mẹ không biết ba bị bệnh chứ bộ.

Tống Nguyệt Linh có chút buồn cười nhìn tụi nhỏ, dịu dàng nói: “Ba đúng là bị bệnh rồi, bảo bảo vào trong kêu di Phùng lấy thuốc cho ba nhé. Mẹ sẽ đem ba vào phòng nghỉ ngơi!”

“Vâng ạ!” Ba đứa đồng thanh nói, vui vẻ chạy đi.

Tống Nguyệt Linh vui vẻ nhìn theo, bất chợt cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng đang nhìn mình.

Nghiêm Hạo gương mặt kích động vui sướng, có chút không dám tin nhìn Tống Nguyệt Linh. Nếu anh không nghe lầm thì cô đang quan tâm anh phải không? Ánh mắt tràn đầy tin yêu nhìn Tống Nguyệt Linh có chút thẹn.

Khi nhìn thấy vẻ mặt thấp thỏm của anh thì cô không đành lòng: “Anh vào phòng tắm tắm nước nóng đi, em nhờ di Phùng chuẩn bị cháo cho anh. Hôm nay hãy nghỉ lại đây đi, anh không khỏe, bọn trẻ rất lo cho anh!”

Nghiêm Hạo tràn đầy thỏa mãn nghe cô dặn dò, ánh mắt đỏ lên vì xúc động. Anh rất muốn hỏi, có phải cô cũng lo cho anh phải không, nhưng không thể mở miệng được. Bao nhiêu đó là đủ rồi, anh sẽ từ từ làm cho cô một lần nữa mở lòng mình để yêu anh.

Nhìn bóng dáng cao lớn của anh đi vào phòng của mấy mẹ con cô, cảm giác thật ấm áp cùng trọn vẹn. Cô không thể dối lòng mình nữa, cô cần anh, cũng như bảo bảo cần ba. Tất cả vì tương lai hạnh phúc của bảo bảo, cô và anh cùng nhau cố gắng vun đắp hạnh phúc cho tổ ấm này. sẵn lòng rộng lượng, tha thứ cùng niềm tin để một lần nữa thấp lên ngọn lửa tình yêu của hai người họ

Hoàn Chính Văn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-vo-ngheo-cua-ty-phu>